

САРА ШЕПАРД НЕ ПИТАЙ, НЕ КАЗВАЙ

Част 9 от „Малки сладки лъжчини“

Превод от английски: Мирела Стефанова, 2012

chitanka.info

*Преди да тръгнеш по пътя на
отмъщението, изкопай два гроба.*

Конфуций

НЯКОИ ПРИЯТЕЛСТВА ОСТАВАТ ВЕЧНИ

Познавате ли човек, който има девет живота? Като онзи смелчак, който миналото лято си счупи седем кости, но някак си успя да вкара най-много голове за отбора си по лакрос. Или като онази двулична кучка, която седи до вас в часа по геометрия — макар да преписва на контролните и да прецаква приятелките си, тя никога не пада по гръб. *Мяу.*

Връзките също могат да имат девет живота — какво ще кажете за онова ви гадже, с което непрекъснато се карахте и се събирахте цели две години? Или за тъй наречената ви най-добра приятелка, която непрекъснато ви погаждаше номера, а вие винаги ѝ прощавахте? Никога не сте ѝ обръщали окончателно гръб, нали? Макар по-добре да го бяхте направили.

Четири красиви момичета от Роузууд се изправиха лице в лице с една стара приятелка-враг, която смятаха за мъртва — погълната от пламъците. Но досега би трябвало да са разбрали, че нищо в Роузууд не свършва окончателно. Всъщност някои отдавна изгубени приятелчета продължават да живеят, за да получат точно онова, което искат.

Отмъщение.

* * *

— Последната, която скочи, плаща вечерята! — Спенсър Хейстингс затегна връзките на банския си и изтича към ръба на скалата, под която се плискаше най-красивият тюркоазнозелен океан, който беше виждала. А тя беше виждала много, защото семейство Хейстингс бяха посетили буквално всеки един от карибските острови, включително малките, до които се стигаше само с частни самолети.

— Зад теб съм! — извика Ариа Монтгомъри, изрита от краката си хавайските чехлички и бързо зави дългата си, синьо-черна коса на

кок. Не си направи труда да свали гривните от ръцете си или обещите, които подрънкваха на ушите ѝ.

— Дайте път! — Хана Мерин прокара ръце по тесния си ханш — дано все още да беше тесен, след огромното плато с пържени миди, което беше опустошила при посрещането им в Ямайка.

Емили Фийлдс просна тениската си върху един голям плосък камък и тръгна след тях. Когато застана на ръба и погледна надолу, главата ѝ се замая. Тя отстъпи назад и притисна ръка към устата си, докато световъртежът не отмина.

Момичетата скочиха от скалата и цопнаха в топлата тропическа вода едновременно. Те изскочиха на повърхността, разхилиха се — всички бяха победили и загубили! — и впериха погледи в „Скалите“, курортното селище, което се намираше високо над главите им. Розовата хоросанова сграда, в която се намираха стаите, студиото за йога, клубът по танци и спа салонът, се издигаше към облаците. Гостите на хотела или мързелуваха, излегнати в шезлонги на балконите си, или сърбаха коктейли на терасовидния покрив. Полюляваха се палмови дървета и се дочуваше чуруликането на островните птици. Отнякъде съвсем тихо се носеше интерпретация на парчето на Боб Марли „Песен за избавление“, изпълнявана на тенекиен барабан.

— Истински рай — прошепна Спенсър. Останалите измърмориха утвърдително.

Това беше идеалното място за почивка, съвсем различно от Роузууд, Пенсилвания, където живееха четирите момичета. Вярно, че филаделфийското предградие беше красиво като пощенска картичка и блестеше с гъстите си вековни гори, скъпи къщи, идилични пътечки, старинни хамбари и имения от седемнайсети век, но след всичко, което се беше случило няколко месеца по-рано, момичетата предпочетоха да сменят пейзажа. Искаха да забравят, че Алисън Дилорентис, момичето, на което толкова се възхищаваха и толкова обичаха, което беше модел за подражание на всички, едва не ги уби.

Но да забравят беше невъзможно, разбира се. Въпреки че оттогава бяха минали два месеца, спомените все още витаеха в главите им, призрачни сънища обсебваха нощите им. Алисън отново ги хващаше за ръцете и казваше на всяка една от тях, че не е близначката ѝ Кортни, както твърдяха родителите им, а е най-добрата им приятелка,

която се е върнала от отвъдното. Отново ги канеше в семейната вила край езерото Поконос с твърдението, че това ще е идеалното място за повторното им събиране. Отново си спомняха как малко след пристигането им Али ги отведе в спалнята на втория етаж и ги помоли да ѝ позволят да ги хипнотизира, също както в онази нощ в седми клас, когато изчезна. Как затръшна вратата, заключи я отвън и пъкна под нея бележка, в която разкриваше точно коя е... и коя не е.

Името ѝ наистина беше Али. Но се оказа, че те всъщност никога не са били приятелки с *истинската* Али. Момичето, което написа бележката в къщата край езерото, не беше същото момиче, което извади Спенсър, Ариа, Емили и Хана от дълбините на невзрачността на благотворителния бал в началото на шести клас. Нито бе момичето, с което си бяха разменяли дрехи и клюки, с което се бяха конкурирали и което следваха със сляпо обожание в продължение на година и половина. През цялото време с тях бе Кортни, представяща се за Али, която бе откраднала живота ѝ малко след започването на шести клас. *Тази* Али, *истинската* Али, беше една непозната. Момичето, което ги мразеше с всяка фибра в тялото си. Момичето, което беше А., злият изпращач на есемеси, който беше убил Иън Томас, беше подпалил гората зад къщата на Спенсър, беше вкарал момичетата в затвора, беше убил Джена Кавана заради това, че знаеше твърде много, и беше убил близначката си Кортни — тяхната Али — в онази съдбовна нощ в края на седми клас, по време на гостуването им у Спенсър. И който им подготвяше още нещо.

Веднага щом момичетата прочетоха последното ужасяващо изречение от писмото, те надушиха дим — *истинската* Али беше поляла къщата с газ и беше палнала клечка кибрит. Те едва успяха да се измъкнат навреме, но Али нямаше този късмет. Когато къщата избухна, тя все още беше вътре.

А дали наистина беше така? Носеха се слухове, че е жива. Цялата история беше излязла наяве, включително размяната на близначките, и макар тя да бе хладнокръвна убийца, някои хора продължаваха да се възхищават на *истинската* Али. Получаваха се сигнали, че Али била забелязвана в Денвър или Минеаполис, или Палм Спрингс. Но момичетата се опитваха да не мислят за това. Животът им трябваше да продължи. Вече нямаше от какво да се страхуват.

Върху надвисналата скала се появиха две фигури. Единият беше Ноъл Кан, гаджето на Ариа; другият бе Майк Монтгомъри, неин брат и приятел на Хана. Момичетата заплуваха към изсечените в камъка стъпала.

Ноъл загърна Ариа в голяма пухкава хавлия, върху която с червен конец бе избродиран надпис „Скалите, Негрил, Ямайка“.

— Много си секси с този бански.

— Да бе, да. — Ариа наведе глава и огледа бледите си крака. Определено не беше толкова секси, колкото русокосата богиня от плажа, която по цял ден мажеше дългите си ръце и крака с олио за почерняване. Дали не беше зърнала днес Ноъл да я оглежда, или това беше просто продукт на параноичната ѝ ревност?

— Сериозно говоря. — Ноъл я щипна по дупето. — Обещала си ми да се къпем голи през тази почивка. А като отидем в Исландия, искам да се топнем голи в онези геотермални езера.

Ариа се изчерви.

Ноъл я смушка с лакът.

— С нетърпение очакваш да идем, нали?

— Разбира се! — Ноъл беше изненадал Ариа с билети за нея, него, Хана и Майк; четиримата щяха да пътуват заедно до Исландия на разноски на свръхбогатото семейство Кан. Ариа просто нямаше как да откаже — след като Али, *тяхната* Али, беше изчезнала, тя беше прекарала три идилични години в Исландия. Но някъде дълбоко в себе си тя изпитваше странна неохота, зловещо предчувствие, че не трябва да ходи. Не беше сигурна защо.

След като момичетата облякоха плажните си рокли, саронги и, в случая на Емили, с няколко номера по-голяма тениска „Ърбан Аutfитърс“ с думите MERCI BEAUCOUP^[1], щамповани отпред, Ноъл и Майк ги поведоха към тропическия ресторант на покрива на хотела. Край бара се бяха струпали множество други младежи, дошли също на почивка, флиртуваха и пиеха текила на екс. В ъгъла се кискаха група момичета, облечени с къси роклички и обувки на високи токчета. Високи, загорели момчета с летни шорти и прилепнали потници, обули на босо маратонки „Пума“, надигаха бири и обсъждаха спортни теми. Въздухът беше наелектризиран от обещанията за късни срещи, пиянски спомени и нощно къпане в басейна на хотела.

Във въздуха пулсираше и още нещо, което четирите момичета усетиха веднага. Освен възбудата, разбира се... там се усещаше и намек за опасност. Това бе една от онези нощи, в които всичко щеше да бъде чудесно... или ужасно.

Ноъл се изправи.

— Питиета! Какво искаме?

— „Ред страйп“ — отвърна Хана. Спенсър и Ариа кимнаха утвърдително.

— Емили? — обърна се Ноъл към нея.

— За мен безалкохолна бира — каза Емили.

Спенсър я прегърна през рамо.

— Добре ли си? — Емили не си падаше особено по купоните, но беше наистина странно, че дори по време на почивката не си позволяваше да се отпусне.

Емили притисна длан към устата си. После се надигна тронаво от мястото си и тръгна към малката тоалетна в ъгъла.

— Просто трябва да...

Всички я проследиха с погледи как лавира между двойките на дансинга и бързо се шмугва зад розовата врата. Майк присви очи.

— Това да не е отмъщението на Монтесума?

— Не знам... — отвърна Ариа. Те всички внимаваха да не пият вода от чешмата, но след пожара Емили като че ли не беше на себе си. Тя беше влюбена в Али. Сърцето ѝ беше разбито, когато най-добрата ѝ приятелка и дългогодишен обект на чувствата ѝ се завърна, а това, че се беше опитала да я убие, сигурно напълно я беше съсипало.

Телефонът на Хана изжува, нарушавайки мълчанието им. Тя го извади от плажната си чанта и изпъшка.

— Вече е официално. Баща ми се кандидатира за сенатор. Онзи глупак от предизборния му щаб ме пита дали може да се срещнем, след като се прибера.

— Наистина ли? — Ариа праметна ръката си през раменете на приятелката си. — Хана, това е страхотно!

— Ако спечели, ти ще бъдеш Първата дъщеря! — рече Спенсър. — Ще те има на кориците на всички списания!

Майк придърпа стола си към нея.

— Мога ли да бъда личния ти агент от тайните служби?

Хана загреба цяла шепа чипс от купата на масата и го натъпка в устата си.

— Няма да бъде Първата дъщеря. *Кейт* ще бъде. — Сега доведената му дъщеря и новата съпруга бяха истинското му семейство. Хана и майка ѝ бяха отхвърлени.

Ариа я плесна игриво по ръката и гривните ѝ зазвъняха.

— Ти си по-добра от нея и го знаеш много добре.

Хана завъртя презрително очи, макар да беше благодарна на Ариа, че се опитва да я разведри. Това бе едно от хубавите неща, които бяха произлезли от бедствието Али: те четирите отново бяха най-добри приятелки. Връзката им бе по-силна отвсякога. Бяха се заклели да останат приятелки завинаги. Вече нищо нямаше да застане между тях.

Ноъл се върна с питиетата. Всички грабнаха чашите си, чукнаха се и казаха: „Еха, мон!“ с фалшив ямайски акцент. Емили се върна от тоалетната, все още пребледняла, но когато отпи от бирата си, се усмихна весело.

След вечеря Ноъл и Майк отидоха при масата за въздушен хокей и започнаха да играят. Диджеят усили музиката и от тонколоните гръмна песен на Алиша Кийс. Няколко души започнаха да се кривят на дансинга. Едно момче с вълниста кестенява коса и пухкаво телосложение улови погледа на Спенсър и ѝ махна с ръка да се присъедини към него.

Ариа я смушка с лакът.

— Давай, Спенс!

Спенсър извърна глава и се изчерви.

— Ох, противен е!

— Според мен е идеалното лекарство за Андрю — обади се Хана. Андрю Кембъл, приятелят на Спенсър, беше скъсал с нея месец по-рано; очевидно проблемите на Спенсър с Али и А. му бяха дошли „в повече“. *Бъзльо*.

Спенсър отново погледна момчето на дансинга. Не можеше да не признае, че е сладък. След това забеляза емблемата на фланелката му. „Екип Принстън“. Университетът беше на първо място в списъка ѝ.

Хана също забеляза емблемата и очите ѝ светнаха.

— Спенс! Това е знак! Може да се окажете в едно и също общечитие!

Спенсър отвърна поглед.

— Като че ли ще ме приемат.

Момичетата се спогледаха изненадано.

— Разбира се, че ще те приемат — каза тихо Емили.

Спенсър взе чашата си и отпи сериозна глътка, пренебрегвайки любопитните им погледи. Истината бе, че през последните няколко месеца беше позанемарила училището — не беше ли напълно нормално, след като тъй наречената им „най-добра приятелка“ се опита да ги убие? Когато за последен път беше проверила точките си, тя се беше сринала до двайсет и седмо място. Никой с подобен успех не влизаше в „Айви лигата“^[2].

— Предпочитам да остана с вас, мацки — рече Спенсър. Не ѝ се мислеше за училище по време на почивката.

Ариа, Емили и Хана свиха рамене и отново надигнаха чашите си.

— За нас — каза Ариа.

— За приятелството ни — съгласи се Хана.

Всяка от тях се потопи в своята въображаема Дзен градина и за пръв път от месеци никоя не се замисли за ужасното си минало. В съзнанията им не се появиха заплашителни есемеси. Роузууд им изглеждаше като в някоя друга слънчева система.

Диджеят пусна стара песен на Мадона и Спенсър се надигна от стола си.

— Да танцуваме, мацки.

Останалите също се надигнаха, но Емили сграбчи ръката на Спенсър и бързо я дръпна обратно на стола.

— Не мърдай.

— Какво? — погледна я Спенсър. — Защо?

Емили беше вперила ококорените си очи в спираловидната стълба.

— *Вижте.*

Всички се обърнаха и присвиха очи. На горната площадка се беше появило слабо русокосо момиче с яркожълта плажна рокля. Тя имаше поразително сини очи, розови устни и белег на дясната вежда. Дори от мястото, където седяха, можеха да видят, че по тялото ѝ има и други следи: набръчкана кожа на ръцете ѝ, белези по врата и голите ѝ крака. Но въпреки белезите тя излъчваше красота и самоувереност.

— Какво има? — промърмори Ариа.

— Познаваш ли я? — попита Спенсър.

— Не виждате ли? — прошепна Емили с разтреперан глас. — Не е ли очевидно?

— Какво трябва да видим? — попита разтревожено Ариа.

— Онова момиче. — Емили се обърна към тях с пребледняло лице и безкръвни устни. — Това е... *Али*.

[1] Благодаря много (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Група висши училища в САЩ, които се отличават с отлично академично качество и високи критерии за прием. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

1.

МАЛКО СЛАДКО ПАРТИ

Една дундеста сервитьорка с перфектен маникюр тикна под носа на Спенсър Хейстингс подноса с все още димящо разтопено сирене.

— Печено бри?

Спенсър си избра една бисквитка и отхапа голяма хапка. Вкуснотия. Не се случваше всеки ден да ѝ сервират печено бри в собствената ѝ кухня, но точно тази събота вечер майка ѝ беше организирала малко парти в чест на новите им съседи. През последните няколко седмици госпожа Хейстингс въобще не беше в настроение да се прави на домакиня, но сега преливаше от съседски ентузиазъм.

И като по поръчка, обгърната в облак от „Шанел №5“, в стаята връхлетя Вероника Хейстингс; на ушите ѝ звънтяха златни обеци, а на десния ѝ показалец блестеше огромен диамант. Пръстенът беше последната ѝ покупка — майка ѝ беше подменила всички бижута, които ѝ беше подарил бащата на Спенсър, с абсолютно нови дрънкулки. Пепеляворусата ѝ коса беше изправена и подравнена до брадичката, очите ѝ изглеждаха огромни, благодарение на професионално положение грим и тя беше облечена с прилепнала черна рокля, която разкриваше идеално стегнатите ѝ от пилатес ръце.

— Спенсър, приятелката ти е тук за гардеробната — рече бързо госпожа Хейстингс, докато вземаше чиниите от умивалника и ги нареждаше в миялната машина. После набързо забърса за пореден път кухненския плот, макар служителите на фирмата за почистване да си бяха тръгнали само преди час. — Виж дали ще иска нещо.

— Кой? — Спенсър набърчи нос. Не беше викала никой да ѝ помага за организирането на партито. Обикновено за тези неща майка ѝ наемаше студенти от университета „Холис“.

Госпожа Хейстингс въздъхна нетърпеливо и огледа безупречната си фигура в металната врата на хладилника.

— Емили Фийлдс. Оставих я да чака до кабинета.

Спенсър се вцепени. Емили беше тук? Тя определено не я беше канила.

Не можеше да си спомни кога за последен път беше разговаряла с нея — сигурно беше преди месеци. Но майка ѝ — и останалият свят, — все още си мислеха, че двете са близки приятелки. За това беше виновна корицата на списание „Пийпъл“ — тя украси вестникарските будки малко след като *истинската* Али се опита да ги убие, и на нея четирите момичета, Спенсър, Емили, Ариа и Хана, позираха прегърнати. „МНОГО СА СЛАДКИ, НО ОПРЕДЕЛЕНО НЕ СА ЛЪЖКИНИ“, гласеше заглавието. Наскоро един репортер се беше обадил в дома на семейство Хейстингс, за да поиска интервю от Спенсър — следващата събота беше годишнината от онази ужасна нощ край езерото Поконос и читателите искаха да знаят как се справят момичетата една година по-късно. Спенсър беше отказала и беше сигурна, че останалите са постъпили по същия начин.

— Спенс?

Спенсър се обърна рязко. Госпожа Хейстингс беше изчезнала, но на нейното място стоеше по-голямата сестра на Спенсър, Мелиса, облечена в шикозен сив шлифер, пристегнат с колан. Дългите ѝ крака изпълваха чифт тесни черни панталони на „Джей Крю“.

— Здравсти. — Мелиса се приближи към сестра си и силно я прегърна. Спенсър едва не се задуши от парфюма ѝ, който беше — че какво друго? — „Шанел № 5“. Мелиса беше абсолютен клонинг на майка ѝ, но Спенсър се опитваше да не се дразни от това.

— Толкова се радвам да те видя! — пропя монотонно Мелиса, сякаш беше отдавна изгубената леля, която не беше виждала Спенсър от бебе, макар че само два месеца по-рано двете бяха заедно на ски в курорта „Бечълър гълч“ в Колорадо.

Изведнъж някой се появи иззад гърба ѝ.

— Здравсти, Спенсър — рече мъжът, който застана до Мелиса. Той изглеждаше странно, изтупан в сако, вратовръзка и идеално изгладени панталони в цвят каки; Спенсър беше свикнала да го вижда облечен в полицейска униформа, с пистолет в кобура. Дарън — известен още като полицай Уайлдън — беше разследващият детектив

по случая с убийството на Алисън Дилорентис. Той беше разпитвал безброй пъти Спенсър за изчезналата Али — която всъщност беше Кортни.

— З-здрасти — заекна Спенсър, а Уайлдън и Мелиса се хванаха за ръце. Дватамата излизаха вече повече от година, но въпреки това връзката им ѝ изглеждаше адски странна. Ако Мелиса и Уайлдън бяха регистрирали профили в иХармъни, системата посмъртно нямаше да ги свърже един с друг.

Някога Уайлдън беше лошото момче на „Роузууд дей“, градското частно училище, където учеха всички — той пишеше неприлични лозунги по стените на тоалетната и пушеше марихуана пред учителя по физическо. Мелиса, от друга страна, беше отлична ученичка и кралица на бала, чиято представа за напиване беше да изяде един бонбон „пияна вишна“. Освен това Спенсър знаеше, че Уайлдън е израснал в една амишка комуна в градчето Ланкастър, Пенсилвания, но избягал оттам още като тийнейджър. Дали вече е споделил тази пикантна подробност от живота си със сестра ѝ?

— Видях Емили като влизах — каза Уайлдън. — Смятате ли да гледате онзи шантав филм следващия уикенд?

— Ами... — Спенсър се престори, че пригласява измачканата си блуза, за да избегне отговора на въпроса. Уайлдън говореше за „Малка сладка убийца“, евтина телевизионна документална драма, която преразказваше историята за завръщането на *истинската* Али, бесните ѝ изпълнения като А. и смъртта ѝ. В някой паралелен живот те четирите сигурно *щяха* да гледат заедно филма, да обсъждат момичетата, които бяха избрани да играят ролите им, да оплюват измислените диалози и да потръпват при алините психарски изпълнения.

Но не и сега. След Ямайка приятелството им започна да се разпада. И сега Спенсър дори не можеше да стои в една стая с някоя от бившите си приятелки, без да се почувства нервна и притеснена.

— А вие какво правите тук? — попита Спенсър, променяйки темата на разговора. — Не че ми *пречите*, разбира се. — Тя се усмихна мило на Мелиса. В миналото двете сестри бяха имали търкания, но след пожара предишната година те се бяха опитали да оставят всичко зад гърба си.

— О, просто минаваме да приберем няколко кашона, които оставих в старата ми стая — отвърна Мелиса. — След това отиваме в магазина за мебели. Казах ли ти, че пак ще предекорирам кухнята? Ще ми се да има по-средиземноморски вид. И Дарън идва да живее с мен!

Спенсър повдигна вежди и погледна Уайлдън.

— Ами работата ти в Роузууд? — Мелиса живееше в луксозна къща на площад „Ритънхаус“ във Филаделфия, която ѝ беше подарена от техните по случай дипломирането в Университета на Пенсилвания. — Чака те всекидневно дълго пътуване с влак.

Уайлдън се ухили.

— Напуснах миналия месец. Мелиса ми намери работа като охрана в Музея на изкуствата във Филаделфия. Ще трябва да тичам по ония мраморни стълби като Роки всеки ден.

— И да пазиш ценните картини — напомни му Мелиса.

— Уф. — Уайлдън разхлаби с пръст вратовръзката си. — Да. Вярно. Та за кого сте подготвили това парти? — Уайлдън взе две чаши от кухненския плот и наля вино за себе си и за Мелиса.

Спенсър сви рамене и погледна към всекидневната.

— В отсрещната къща се нанесе ново семейство. Подозирам, че мама иска да им направи добро впечатление.

Уайлдън се напрегна.

— Къщата на семейство Кавана? Някой я е купил?

Мелиса цъкна с език.

— Сигурно са я взели адски изгодно. Не бих живяла там и без пари да ми я дават.

— Сигурно искат да започнат начисто някъде — промърмори Спенсър.

— Ами да прием за това. — Мелиса вдигна чашата към устата си.

Спенсър наведе глава и се загледа в шарените теракотени плочки. *Наистина* беше странно, че някой е купил къщата на семейство Кавана — и двете им деца бяха умрели тук. Тоби се беше самоубил малко след като се завърна в Роузууд от поправителното училище. Джена беше удушена и захвърлена в един трап зад къщата... от Али — *истинската* Али.

— И така, Спенсър. — Уайлдън отново се обърна към нея. — Криеш тайни, а?

Спенсър изтръпна, зави ѝ се свят и пулсът ѝ се ускори.

— М-моля? — Уайлдън имаше инстинкта на детектив. Можеше ли да усети, че крие нещо? Със сигурност нямаше как да знае за Ямайка. Докато беше жива, никой нямаше да разбере за това.

— Приели са те в Принстън! — извика Уайлдън. — Поздравления!

Спенсър бавно си пое дъх.

— О! Да. Научих го преди около месец.

— Не се сдържах да се похваля, Спенс. — Мелиса направо грееше. — Надявам се, че нямаш нищо против.

— Ранният прием, а? — повдигна вежда Уайлдън. — Невероятно.

— Благодаря. — Но кожата ѝ все още бе настръхнала, сякаш нещо продължаваше да я лази. Беше положила херкулесовски усилия, за да се върне на първо място по успех в класа и да си осигури място в Принстън. Не се гордееше особено с нещата, които беше направила, за да го постигне, но така или иначе беше успяла.

Госпожа Хейстингс отново връхлетя в кухнята и постави ръце на раменете на Спенсър и Мелиса.

— Какво още правите тук? През последните десетина минути не спрях да говоря за двете ми великолепни дъщери! Искам най-после да ви покажа!

— Мамо! — проплака Спенсър, макар тайничко да се зарадва, че майка ѝ се гордееше и с *двете*, а не само с Мелиса.

Госпожа Спенсър я избута към вратата. За щастие госпожа Норууд, с която майката на Спенсър редовно играеше тенис, застана на пътя ѝ. Когато зърна госпожа Хейстингс, очите ѝ буквално изскочиха. Тя я хвана за ръцете.

— Вероника! Толкова искам да поговорим! Много добър ход, мила!

— Моля? — Госпожа Хейстингс се спря и разтегна устни в широка престорена усмивка.

Госпожа Норууд наклони глава и ѝ намигна.

— Не се преструвай, че нищо не става! Знам за Никълъс Пенитисъл! Добър улов!

Госпожа Хейстингс пребледня.

— Ох! — Тя погледна към двете си дъщери. — Ами, аз още не съм разказала...

— Кой е Никълъс Пенитисъл? — прекъсна я Мелиса с остър глас.

— Улов ли? — повтори Спенсър.

Госпожа Норууд изведнъж усети, че е направила гаф и се изнесе към всекидневната. Госпожа Хейстингс се обърна към дъщерите си. На челото ѝ пулсираше една изпъкнала вена.

— Хм, Дарън, ще ни оставиш ли за момент насаме?

Уайлдън кимна и тръгна към всекидневната.

Госпожа Хейстингс седна на един от високите столове и въздъхна.

— Вижте, смятах да ви кажа тази вечер, след като всички си тръгнат. Срецам се с един човек. Казва се Никълъс Пенитисъл и мисля, че нещата между нас стават сериозни. Искам да се запознаете с него.

Спенсър зяпна от изненада.

— Не е ли твърде рано? — Как може майка ѝ отново да ходи по срещи? Разводът беше финализиран едва преди няколко месеца! По Коледа тя все още обикаляше из къщи по чехли, облечена в раздърпани пуловери.

Госпожа Спенсър изсумтя отбранително.

— Изобщо не е рано, Спенсър.

— Татко знае ли? — Спенсър се виждаше с баща си почти всеки уикенд, двамата заедно ходеха по изложби и гледаха документални филми в новия му дом в Стария град. Напоследък Спенсър забелязваше неща, които подсказваха присъствието на жена в апартамента му — втора четка за зъби в банята, бутилка „Пино гриджо“ в хладилника — и реши, че той се среща с някоя. Струваше ѝ се твърде рано. А ето, че сега и майка ѝ се срещаше с някого. По ирония на съдбата Спенсър бе единственият човек в семейството, който не излизаше с никого.

— Да, баща ти знае. — Гласът на госпожа Спенсър прозвуча раздразнено. — Вчера му казах.

Сервитьорката влезе в кухнята. Госпожа Хейстингс протегна чашата си за още шампанско.

— Бих искала утре да вечеряме в „Гошен ин“ с Никълъс и децата му, така че се постарайте да се освободите от всякакви ангажименти. И се облечете прилично.

— Деца? — изписка Спенсър. Нещата ставаха все по-зле. Тя си представи как прекарва вечерта в компанията на две хлапета с руси къдрици и склонност към измъчване на малки животинки.

— Закъри е на осемнайсет, а Амилия на петнайсет — рече отривисто майка ѝ.

— Според мен това е страхотно, мамо — каза Мелиса с грейнало лице. — Разбира се, че трябва да продължиш напред! Браво на теб!

Спенсър знаеше, че също трябва да каже нещо подобно, но просто не ѝ идваха думи. Всъщност тя беше разкрила някогашната връзка на баща ѝ с майката на Али и това, че двете близначки бяха полусестри на Спенсър и Мелиса. Не го беше направила нарочно — А. я беше накарал.

— А сега, момичета, отивайте отгатък! Това е парти, все пак! — Госпожа Хейстингс хвана Мелиса и Спенсър за ръцете и ги побутна към всекидневната.

Спенсър влезе зашеметена в стаята, която беше пълна с хора от квартала, кънтри клуба и асоциацията „Родители за «Роузууд дей»“. До големия панорамен прозорец се бяха събрали група момичета и момчета, които Спенсър познаваше още от детската градина, и не чак толкова скрито надигаха чаши с шампанско. Наоми Циглър изписка, когато Мейсън Байърс я погъделичка. Шон Ейкърд беше потънал в разговор с Джема Карън. Но Спенсър не изпитваше желание да говори с когото и да било от тях. Вместо това тя тръгна към бара — определено заслужаваше поне едно питие — и почти веднага токчето ѝ се закачи в ръба на килима. Тя изгуби равновесие и залитна напред. Протегна ръка към една от тежките маслени картини на стената и успя да се задържи секунда преди да се стовари по нос на земята, но все пак няколко глави се обърнаха към нея.

Емили улови погледа ѝ, преди Спенсър да успее да погледне встрани, и ѝ махна колебливо. Спенсър тръгна отново към кухнята. Точно сега *нямаше* да разговаря с нея. Всъщност изобщо нямаше да разговаря с нея.

В кухнята беше още по-горещо отпреди. От смесените миризми на панирани хапки и пикантни сирена ѝ се зави свят. Тя се облегна на плота и си пое дълбоко дъх. Когато отново погледна към всекидневната, Емили беше навела глава. *Добре.*

За сметка на това някой друг я гледаше упорито. Очевидно Уайлдън беше забелязал безмълвната ѝ размяна на погледи с Емили. Спенсър почти можеше да чуе тракането на механизмите в главата на бившия детектив: каква ли е причината прочутото им, прекрасно приятелство да стане на пух и прах?

Спенсър затръшна кухненската врата и се оттегли в сутерена с бутилка шампанско в ръка. *Нямаш късмет, Уайлдън.* Нито той, нито който и да е друг щеше някога да научи тази тайна.

2.

СКЪПИ КОЖУСИ, ПРИЯТЕЛИ И ПОТАЙНИ КИСКАНИЯ

— Моля ви, не го закачайте на метална закачалка — рече сърдито матроната с прошарена коса, докато подаваше коженото си палто на Емили. След това без дори да ѝ благодари, тя се понесе към всекидневната на семейство Хейстингс и се настани на канапето. *Каква снобка.*

Емили окачи на закачалка палтото ѝ, което миришеше на смесица от тоалетна вода, цигари и мокро куче, прикрепил му номерче и внимателно го прибра в големия дъбов гардероб в кабинета на господин Хейстингс. Край кучешката вратичка се въртяха Руфъс и Беатрис, двата лабрадудъла на Спенсър, очевидно раздразнени, че не ги пускат на партито. Емили ги потупа по главите и кучетата размахаха опашки. Поне *те* се радваха да я видят.

Тя седна на столчето до масата, където приемаше връхните дрехи, и предпазливо огледа стаята. Спенсър отново се беше върнала в кухнята и повече не се появи. Емили не беше сигурна дали да се чувства облекчена, или разочарована.

Къщата на семейство Хейстингс си беше все същата: във фойето висяха стари картини на различни роднини, всекидневната беше обзаведена с претрупани френски кресла и дивани, а тежки завеси със златисти шевици закриваха прозорците. Докато бяха още в шести и седми клас, Емили, Спенсър, Али и останалите си представяха, че това са кралските покои във Версай. Али и Спенсър често се караха коя да бъде Мария-Антоанета; Емили обикновено беше придворна дама. Веднъж, докато играеше ролята на Мария-Антоанета, Али накара Емили да ѝ направи масаж на краката.

— Нали знаеш, че адски ти харесва — подразни я тя.

Емили усети как се потапя в море от отчаяние.

Мислите за миналото ѝ носеха само болка. Защо не можеше да затвори всички тези спомени в кутия, да я изпрати на Южния полюс и завинаги да се отърве от тях!

— Пак си се изгърбила — изсъска нечий глас.

Емили вдигна глава. Пред нея стоеше майка ѝ, която я гледаше намръщено. Тя беше облякла синя рокля, която разкриваше неприятния луфт между краката ѝ, а под мишницата си беше пъхнала чантичка от фалшива змийска кожа.

— И не забравяй да се усмихваш — додаде госпожа Фийлдс. — Изглеждаш нещастна.

Емили сви рамене. Какво да прави, да се хили като ненормална? Да започне да пее?

— Тази работа не е кой знае колко забавна — рече тя.

Ноздрите на майка ѝ пламнаха.

— Госпожа Хейстингс беше толкова любезна да ти даде подобна възможност. Моля те, не я отхвърляй, както постъпваш с всичко останало.

Ох. Емили скри погледа си зад червеникаворусия си бретон.

— Няма да се откажа.

— Тогава просто си върши работата. Изкарай малко пари. Бог ми е свидетел, че всяка монета има значение.

Госпожа Фийлдс се отдалечи, усмихвайки се приятелски на съседите. Емили се отпусна на стола, опитвайки се да потисне сълзите си. *Не я отхвърляй, както постъпваш с всичко останало.* Майка ѝ ужасно се ядоса, когато миналия юни Емили напусна отбора по плуване без каквото и да било обяснение и прекара цялото лято във Филадельфия. През есента отказа да се върне обратно в отбора. В областта на плувните спортове изпускането на няколко месеца тренировки означаваше проблеми, особено когато ставаше въпрос за колежанските стипендии. Изпускането на два сезона си беше абсолютен провал.

Родителите ѝ бяха съсипани. *Осъзнаваш ли, че ако не получиш стипендия, ние не можем да си позволим да плащаме за университет? Осъзнаваш ли, че проваляш бъдещето си?*

Емили не знаеше какво да им отговори. В никакъв случай нямаше да им признае защо е напуснала отбора. Не и докато беше жива.

Най-накрая, преди две седмици, отново се беше записала в стария си отбор с надеждата някой колежански скаут да се съжали над нея и да я избере в последната минута. Предишната година един търсач на таланти от Университета на Аризона беше проявил интерес към нея и Емили се вкопчи в идеята, че може би още я иска за отбора. Но по-рано днес трябваше да се откаже и от тази си мечта.

Тя извади телефона от чантата си и отново прочете писмото му.

Със съжаление искам да ви уведомя... просто няма места. Успех.

Докато го четеше, Емили усети как стомахът ѝ се свива.

Внезапно в стаята замириса противно на печен чесън и канелени бонбонки. Струнният квартет, който седеше в ъгъла, прозвуча ужасяващо фалшиво. Стените започнаха да се приближават към нея. Какво щеше да прави следващата година? Да си намери работа и да живее у дома? Да отиде в държавния университет? Трябваше да се махне от Роузууд — ако останеше тук, щеше лека-полека да затъва в ужасните си спомени, докато не изчезне напълно.

Едно високо чернокосо момиче, което стоеше до скрина с китайски порцелан, улови погледа ѝ. *Ариа*.

Сърцето на Емили заби ускорено. Когато се видяха, Спенсър реагира така, сякаш бе видяла призрак, но може би Ариа щеше да я посрещне по-различно. Докато я наблюдаваше как разглежда подредените в скрина фигурки — държеше се така, сякаш предметите в стаята имаха по-голямо значение от хората, както правеше някога, когато оставаше сама на купоните — Емили изведнъж беше връхлетяна от носталгия. Тя заобиколи масата и тръгна към някогашната си приятелка. Защо не можеше да изтича при нея и да я попита как се чувства? Да ѝ разкаже какво се е случило с колежанската стипендия? Да получи толкова силно жадуваната приятелска прегръдка? Ако четирите не бяха отишли в Ямайка, тя щеше да има всичко това.

За нейна голяма изненада Ариа вдигна глава и я погледна. Очите ѝ се разшириха. Устните ѝ се свиха.

Емили се сепна и смутено ѝ се усмихна.

— З-здрасти.

Ариа потрепна.

— Здрасти.

— Мога да го взема, ако искаш. — Емили посочи лилавото палто на Ариа, което все още беше здраво привързано с колан на кръста ѝ. Двете бяха заедно, когато Ариа го беше купила от един магазин за дрехи втора употреба във Филадельфия миналата година, малко преди да заминат заедно на почивка през пролетната ваканция. Спенсър и Хана казаха, че палтото мирише на стара лелка, но Ариа въпреки това го купи.

Тя пъкна ръце в джобове те си.

— Няма нужда.

— Много добре ти стои — каза Емили. — Лилавото винаги ти е отивало.

Устните на Ариа потръпнаха, сякаш искаше да отвърне нещо, но после здраво стисна зъби. В този миг зърна нещо в другия край на стаята и погледът ѝ омекна. До нея се приближи приятелят ѝ Ноъл Кан и я прегърна през кръста.

— Търсих те.

Тя го поздрави с целувка и го отведе встрани, без да каже нищо повече на Емили.

Една групичка в средата на стаята избухна в смях. Господин Кан, който се олюляваше така, сякаш беше пийнал повечко, започна да свири на пианото „На хубавия син Дунав“. Изведнъж всичко ѝ опротивя. Не можеше да издържа повече тук. Тя се обърна и залитайки излезе през вратата, миг преди сълзите да закалят от очите ѝ.

Навън бе невероятно топло за февруари. Тръгна бавно покрай къщата на семейство Хейстингс, а сълзите не спираха да се стичат по бузите ѝ.

Задният двор на Спенсър вече изглеждаше по съвсем различен начин. Старият хамбар, който се издигаше в дъното, вече го нямаше — *истинската* Али го беше изгорила миналата година. От него беше останала само черна пепел. Емили се съмняваше, че на това място някога ще израсне нещо.

В съседство се намираше старата къща на семейство Дилорентис. Мая Сен Жермен, с която Емили беше имала връзка, все още живееше там, макар двете рядко да се виждаха. Олтарчето на Али

в предния двор, което стоя там дълго след смъртта на Кортни — нейната Али — също беше изчезнало. Жителите на градчето все още бяха обсебени от нея — вестниците започнаха да пускат материали по повод годишнината от Големия пожар на Алисън Дилорентис, направиха и онова ужасно биографично филмче „Малка сладка убийца“ — но никой не искаше да се прекланя пред нея.

Размишлявайки за всичко това, Емили пхна ръка в джоба на дънките си и напипа копринения пискюл, който беше носила със себе си през последната година. Самото му присъствие бе достатъчно, за да я успокои.

Отнякъде се разнесе тих плач и Емили се обърна. На около седем метра от нея, почти сливайки се със ствола на хейстингсовия гигантски дъб, стоеше едно младо момиче с повито бебе в ръце.

— Ш-ш-шт — изгука то. После погледна Емили и се усмихна извинително. — Извинете ме. Дойдох тук, за да се опитам да я успокоя, но не се получава.

— Няма проблем. — Емили скришом избърса очите си и погледна мъничкото бебе. — Как се казва?

— Грейс. — Момичето леко повдигна бебето. — Кажу „здрости“, Грейс.

— Тя... твоя ли е? — Момичето изглеждаше горе-долу на годините на Емили.

— О, Боже, не. — Момичето се засмя. — На мама. Но тя е вътре, при останалите, а аз изпълнявам ролята на бавачка. — После бръкна в голямата торба, която беше метнала през рамо. — Имаш ли нещо против да я подържиш за малко? Трябва да й намеря бутилката, а е паднала чак на дъното.

Емили примигна. От доста време не беше държала бебе в ръцете си.

— Ами добре...

Момичето й подаде бебето, което бе увито в розово одеялце и миришеше на бебешка пудра. Червените му устнички се разтвориха широко и очите му се напълниха със сълзи.

— Всичко е наред — каза й Емили. — Поплачи си. Нямам нищо против.

Малките веждички на Грейс се сбърчиха. Тя затвори уста и се взря с любопитство в Емили, която усети как я заливат смесени

чувства. Спомените ѝ напиреха към повърхността, но тя побърза отново да ги потисне.

Момичето се обърна към нея.

— Хей! Направо ти идва отвътре! Имаш ли по-малки братя и сестри?

Емили прехапа устни.

— Не, само по-големи. Но съм бавила доста деца.

— Личи си. — Момичето се усмихна. — Аз съм Клоуи Роланд. Семейството ми наскоро се премести тук от Шарлът.

Емили се представи.

— Къде ще учиш?

— В „Роузууд дей“. Последна година съм.

Емили се усмихна.

— И аз уча там!

— Харесва ли ти? — попита Клоуи, намирайки бутилката.

Емили ѝ подаде Грейс. Дали ѝ харесва „Роузууд дей“? Всичко в училището ѝ напомняше за *нейната* Али — и за А. Всеки ъгъл, всяка стая пазеха спомени, които би предпочела да забрави.

— Не знам — рече тя и без да иска въздъхна шумно.

Клоуи се взря с присвити очи в следите от сълзи по лицето на Емили.

— Всичко наред ли е?

Емили избърса очите си. В главата и се въртяха отговори като „Добре съм“ и „Няма значение“, но тя просто не можеше да ги изрече.

— Току-що разбрах, че не получавам университетска спортна стипендия — изтърси тя. — Родителите ми не могат да си позволят да ме издържат изцяло. Аз... През лятото напуснах отбора по плуване. Сега никой не ме иска. Не знам какво да правя.

Сълзите отново рукнаха по лицето ѝ. Откога започна да споделя проблемите си пред разни момичета, които дори не познава?

— Съжалявам. Едва ли искаш да слушаш за проблемите ми.

Клоуи изсумтя.

— О, моля те. Ти си единственият човек тук, който всъщност разговаря с мен. Значи се занимаваш с плуване?

— Да.

Клоуи се усмихна.

— Баща ми е голям спонсор на Университета на Северна Каролина, неговата алма матер. Може пък да успее да помогне.

Емили я погледна.

— УСК имат страхотна плувна школа.

— Може пък да поговоря с него за теб.

Емили я погледна изненадана.

— Но ти дори не ме познаваш!

Клоуи повдигна Грейс на ръце.

— Изглеждаш ми много мила.

Емили се взря по-внимателно в Клоуи. Момичето имаше приятно закръглено лице, блестящи лешникови очи и дълга, лъскава кестенява коса с цвят на шоколадов пудинг. Веждите ѝ като че ли не бяха оформяни от доста време, не носеше много грим и Емили беше уверена, че е виждала рокля като нейната в „Гап“. Веднага ѝ хареса небрежността на момичето.

Входната врата на къщата се отвори и на верандата излязоха неколцина гости. Щом ги зърна, Емили се стресна. *Палтата!*

— Т-трябва да тръгвам — извика тя и рязко се обърна. — Работя тук като гардеробиер. Сигурно ще ме уволнят.

— Радвам се, че се запознахме! — махна ѝ с ръка Клоуи и след това подхвана ръчичката на Грейс и също я размаха. — Хей! Ако ти трябват пари, искаш ли да гледаш Грейс в понеделник вечерта? Нашите не познават никого, а аз трябва да отида на интервю в училище.

Емили се спря.

— Къде живееш?

Клоун се засмя.

— *Вярно.* Това е важна информация, нали? — Тя посочи към другата страна на улицата. — Там.

Емили погледна към грамадната викторианска къща и тежко преглътна. Семейството на Клоуи се беше нанесло в стария дом на семейство Кавана.

— Ами добре. — Емили ѝ махна за довиждане и се затича към къщата. Когато минаваше покрай храсталака, който разделяше дворовете на семействата Хейстингс и Дилорентис, тя чу писклив кикот.

Това я накара рязко да спре. Наблюдаваше ли я някой? Присмиваше ли се?

Кискането се изгуби между дърветата. Емили се затътри по пътеката, опитвайки се да прогони звука от главата си. Просто ѝ се беше причуло. Вече никой не я наблюдаваше. Слава Богу, онези дни отдавна бяха отминали.

Нали?

3.

ПОРЕДНИЯТ ПОЛИТИК И ИДЕАЛНОТО МУ СЕМЕЙСТВО

В събота вечерта Хана Мерин и приятелят ѝ Майк Монтгомъри седяха в някогашния остъклен склад в центъра на Холис, който бе превърнат във фотографско студио. По високия таван на промишлената сграда бяха окачени ярки прожектори, множество камери и няколко различни платнени екрана — със син фон, есенен пейзаж и екран с развяващото се американско знаме, което според Хана бе изключително безвкусно.

Баща ѝ Том Мерин стоеше сред групата си политически съветници, поправяше вратовръзката си и повтаряше репликите си. Той възнамеряваше да се кандидатира за американския Сенат на изборите през ноември и днес трябваше да заснеме първата си политическа реклама, която трябваше да покаже на Пенсилвания сенаторското му излъчване. До него стоеше новата му съпруга Изабел, която побутваше бухналата си кестенява коса и пригладдаше официалния си червен костюм, подчертаващ вида ѝ на жена на политик — особено с подплънките си, *гадост* — и оглеждаше оранжевеещата си кожа в малко огледалце „Шанел“.

— Уф — прошепна Хана на Майк, който нагъваше поредния сандвич от шведската маса. — Защо някой не посъветва Изабел да се откаже от изкуствения тен? Честно, прилича на умпа-лумпа!

Майк се изкиска и стисна ръката ѝ, когато доведената ѝ сестра Кейт премина край тях. За нещастие Кейт изобщо не приличаше на майка си — тя изглеждаше така, сякаш бе прекарала деня си в козметичния салон, където бе освежила цвета на косата си, беше си сложила изкуствени мигли и си беше избелила зъбите, така че да изглежда перфектно за рекламата на баща си. *Втори* баща, не че Кейт правеше някаква разлика. Не че това имаше значение и за бащата на Хана.

Изведнъж, сякаш усетила гадните мисли на Хана, Кейт се обърна наперено.

— Няма да е зле да помогнете малко. Има толкова много неща за вършене.

Хана отпи апатично глътка от кутийката си с диетична кола, която бе измъкнала от хладилника. Кейт се беше самоназначила за мини асистент на баща си и се държеше като някой стажант от „Западното крило“.

— Какво, например?

— Например можеш да ми помогнеш да си отрепетирам репликите — предложи Кейт с началнически глас. Тя вонеше на смокиновия лосион за тяло на Джо Малоун, който според Хана миришеше на мухлясала синя слива. — Имам три реплики в рекламата и искам да звуча перфектно.

— Имаш реплики? — попита изненадано Хана и прехапа език. Кейт очакваше да чуе точно това.

Както беше предположила, очите на Кейт се изпълниха с престорено съчувствие.

— О, Хана, нима ти нямаш *никакви*? Чудя се защо ли? — Тя им обърна гръб и тръгна към снимачната площадка. Бедрата ѝ се полюляваха. Вързаната на опашка лъскава коса подскачаше насамнатам. Устните ѝ несъмнено бяха разтеглени в тържествуваща усмивка.

Трепереща от гняв, Хана грабна шепя чипс от купата и го натъпка в устата си. Беше с лук и сметана, не точно любимият ѝ, но в този момент не ѝ пукаше. Хана бе започнала война с доведената си сестра от мига, в който Кейт отново влезе в живота ѝ и се превърна в едно от най-популярните момичета на „Роузууд дей“. Най-добрите ѝ приятелки продължаваха да бъдат Наоми Циглър и Райли Улфи, две кучки, които имаха зъб на Хана от момента, в който Али/Кортни ги беше зарязала в началото на шести клас. Когато Хана отново се събра със старите си приятелки, популярността на Кейт вече не я притесняваше толкова много, но след като Спенсър, Ариа, Емили и тя вече не си говореха, Хана просто не можеше да не се дразни на Кейт.

— Не ѝ обръщай внимание — докосна я Майк по ръката. — Тя изглежда така, сякаш си е натикала американското знаме отзад.

— Благодаря — отвърна с равен глас Хана, но думите му не я успокоиха кой знае колко.

Днес тя просто се чувстваше... унила. Ненужна. Тук имаше място само за една блестяща дъщеря и това бе момичето, което бе получило цели три реплики в рекламата.

В този момент телефонът на Майк изпиука.

— Есемес от Ариа — промърмори той, пишейки бързо отговор.
— Искаш ли да я поздравя?

Хана се извърна настрани, без да каже нищо. След Ямайка Ариа и Хана се опитаха да си останат приятелки и да отидат заедно в Исландия, защото Ноъл вече беше купил билети. Но в края на лятото между тях се бяха натрупали твърде много неприятни спомени и тайни. Напоследък Хана се опитваше въобще да не мисли за старите си приятелки. Така беше по-лесно.

Някакъв дребен тип с кръгли очилца, розова раирана риза и сиви панталони запляска с ръце и стресна Хана и Майк.

— И така, Том, готови сме за теб. — Това беше Джеремая, основният съветник на господин Мерин в кампанията му — или както Хана обичаше да го нарича, неговото „кученце“. Джеремая се движеше неотлъчно до баща ѝ и вършеше всичко необходимо. Всеки път, когато го видеше, Хана се изкушаваше да извика „къш, къш“.

Джеремая се засуети наоколо, нагласи бащата на Хана в центъра на синия екран.

— Сега ще ви запишем как казвате, че сте бъдещето на Пенсилвания — каза той с момичешки носов глас. Когато навеждаше глава, Хана виждаше нарастващото оплешивяващо петно на темето му. — Не забравяйте да опишете всички обществени дела, с които сте се занимавали досега. И не пропускайте да споменете обещанието си да сложите край на пиенето на тийнейджърите.

— Определено — отвърна господин Мерин с президентски тон.

Хана и Майк се спогледаха и се опитаха да потиснат смеха си. Най-забавното беше, че господин Мерин бе обявил за своя основна цел да сложи край на пиенето на тийнейджърите. Защо не си беше избрал нещо, което нямаше да има такова директно влияние върху живота на Хана? Като Дарфур, например? По-добри условия за работниците в „Уол март“? Колко забавен щеше да е един купон без пиячка?

Господин Мерин изговори репликите си със сериозен, предизвикващ доверие глас, който внушаваше на хората посланието „гласувайте за мен“. Изабел и Кейт се хилеха и се издуваха от гордост,

от което на Хана ѝ се повдигаше. Майк показа мнението си за рекламата, като се оригна шумно по време на една от сесиите, за което получи възторжен поглед от Хана.

След това Джеремая отведе господин Мерин пред екрана с американското знаме.

— Сега да заснемем семейния сегмент. Ще го залепим към края на рекламата — всички ще видят, че сте истински семеен човек. И какво прекрасно семейство имате. — Той намигна на Изабел и Кейт, които захихикаха с престорена скромност.

„Семеен човек — друг път“ — помисли си Хана. Странно как никой не споменаваше, че Том Мерин е разведен, преместил се е да живее в Мериленд и цели три години бе забравил за предишната си жена и дъщеря. Странно как всички бяха забравили, че предишната година баща ѝ се беше нанесъл заедно с Кейт и Изабел в къщата на Хана и едва не съсипа живота ѝ. Слава Богу, майка ѝ се върна от Сингапур и ги изрита от дома си. Те се преместиха в къща в Девън, която не можеше да стъпи и на малкия пръст на готината къща на Хана. Но присъствието им все още се усещаше: когато вървеше по коридора или седнаше върху дивана, Хана продължаваше да надушва миризмата от парфюма на Кейт.

— Добре, семейство! — Режисьорът, дългокос испанец на име Серхио, светна прожекторите. — Всички да застанат до знамето! Преговорете репликите си!

Кейт и Изабел послушно тръгнаха към прожекторите и застанаха до господин Мерин. Майк смушка Хана.

— *Отивай!*

Хана се поколеба. Не че не искаше да застане пред камерата — винаги си беше представяла, че става известна водеща или модел, — но не искаше да участва в рекламата заедно с доведената си сестра и да се преструва, че са едно голямо, щастливо семейство.

Майк отново я смушка.

— Хана, *отивай!*

— Добре — изръмжа тя, стана от стола и тръгна към снимачната площадка.

Няколко от асистент-режисьорите се обърнаха и я погледнаха объркано.

— Коя си ти? — попита Серхио с гласа на пушещата наргиле гъсеница от „Алиса в страната на чудесата“.

Хана се засмя неловко.

— Ами аз съм Хана Мерин, *биологичната* дъщеря на Том.

Серхио се почеса по рошавата глава.

— Единствените членове на семейството в списъка ми са Изабел и Кейт Рандъл.

Настъпи продължително мълчание. Няколко от асистентите се спогледаха смутено. Кейт се ухили още по-широко.

— Татко? — обърна се Хана към баща си. — Какво става тук?

Господин Мерин посегна смутено към микрофона, който един от асистентите беше прикачил под сакото му.

— Ами, Хана, просто... — Той се извърна и изгледа асистента си.

Джеремая се приближи до нея и я погледна раздранено.

— Хана, ние предпочитаме просто да гледаш.

Ние?

— Защо? — попита тя с изтънял гласец.

— Просто се опитваме да ти спестим срещите с любопитните журналисти — обясни господин Мерин с нежен глас. — Ти преживя много през последната година. Не знаех, че искаш да привлечеш допълнително вниманието към себе си.

Или пък самият *той* не искаше да привлича вниманието към нея. Хана присви очи, осъзнавайки, че баща ѝ се притеснява от грешките, които бе допуснала в миналото. Как я бяха хванали да краде в „Тифани“ и как бе задигнала и блъснала колата на гаджето си Шон Ейкърд. Как втората А. — *истинската* Али — беше изпратила Хана в „Убежището“, психиатрична клиника за проблемни тийнейджъри. И, черешката на тортата, как някои хора наистина вярваха, че Хана и приятелките ѝ бяха убили Али — *тяхната* Али, момичето, което бе изчезнало в седми клас.

Както и случилото се в Ямайка, не че господин Мерин знаеше за това. А и никой нямаше да разбере за него — никога.

Хана отстъпи назад с усещането, че подът се проваля под краката ѝ. Баща ѝ не искаше да я свързва с кампанията си. Тя не се вписваше в семейния портрет. Тя беше *предишната* му дъщеря, прокудената,

скандалното момиче, което той предпочиташе да забрави. Внезапно си спомни една стара бележка от А.: *Дори татко не те обича вече!*

Хана се врътна на токетата си и тръгна обратно към Майк. Майната им. И без това не искаше да участва в тъпата реклама на баща си. Замесените в политиката хора имат грозни прически, изкуствени усмивки и ужасно чувство за мода — с изключение на Кенеди, разбира се, но те бяха изключението, което потвърждава правилото.

— Да вървим — изръмжа тя и грабна чантата си от стола.

— Но, Хана... — Майк ококори сините си очи.

— Да се махаме оттук.

— Хана, почакай — извика баща ѝ.

„Не спирай да вървиш — каза си Хана. — Нека види какво изпуска. Никога повече не му проговаряй“.

Баща ѝ отново я извика по име.

— Върни се — каза той с натезжал от вина глас. — Има място за всички ни. Дори ще ти дадат няколко реплики, ако поискаш. Може да вземеш някои от репликите на Кейт.

— Какво? — изпищя Кейт, но някой ѝ изшътка.

Хана се обърна и видя умолителния поглед на баща си. След минутка колебание тя подаде чантата си на Майк и тръгна към него.

— Том, според мен това не е добра идея — предупреди го Джеремая, но господин Мерин просто го игнорира. Когато Хана застана под прожекторите, той ѝ се усмихна широко, но тя не отвърна на усмивката му. Чувстваше се като смотаното хлапе, с което всички бяха принудени да играят през междучасието по заповед на учителката. Баща ѝ я беше извикал обратно само защото отсъствието ѝ щеше да го накара да изглежда като пълен задник.

Серхио набързо преговори репликите със семейството, разпределяйки думичките на Кейт между двете дъщери. Когато камерата се обърна към Хана, тя си пое дълбоко дъх, прогони негативизма си и се сля с героинята си.

— Пенсилвания има нужда от силен лидер, който да работи за вас — каза тя, опитвайки се да прозвучи естествено. Серхио снимаше дубъл след дубъл, докато устните на Хана не я заболяха от непрекъснатото усмихване. Час по-късно всичко бе готово.

Щом прожекторите угаснаха и Серхио обяви край на снимките, Хана изтича при Майк.

— Да се махаме оттук.

— Беше много добра, Хан — каза Майк, скачайки от стола.

— Прав е — разнесе се втори глас.

Хана се обърна. На няколко крачки от нея стоеше един от асистентите на Серхио, стиснал два куфара с оборудване. Сигурно беше само няколко години по-голям от Хана. Косата му беше артистично разрешена, беше облечен с тесни дънки, изтъркано кожено яке и си беше сложил авиаторски очила, които носеше вдигнати на главата си. Светлокафявите му очи одобрително огледаха Хана от глава до пети.

— Пълно спокойствие — добави той. — С внушаващо респект държание. Напълно засенчи другото момиче.

— Ъ-ъ-ъ, благодаря. — Хана и Майк размениха подозрителни погледи. Дали комплиментите към клиентите влизаха в задълженията на този тип?

Мъжът порови в джоба си и ѝ подаде визитната си картичка.

— Наистина си страхотна. Ако пожелаеш, можеш да станеш модел от висша класа. — Той посочи визитката си. — С удоволствие бих те снимал за портфолиото си. Дори мога да ти помогна да избереш някои снимки, които да изпратиш на агентите. Обади ми се, ако представлява интерес за теб.

Той вдигна отново куфарите и излезе от студиото, пошляпвайки тихо с маратонките си по прашния дървен под. Хана погледна към визитката, която ѝ беше дал. *Патрик Лейк, фотограф*. На гърба ѝ беше написан телефонен номер, уебсайт и страница във Фейсбук.

Вратата на студиото се затръшна. Останалите хора от екипа събираха оборудването си. Джеремая отвори малкия портфейл, който съдържаше бюджета за дребни разходи за кампанията на господин Мерин и подаде на Серхио пачка банкноти. Хана повъртя в ръце визитката на Патрик Лейк и изведнъж се почувства по-добре. Когато вдигна глава, видя че Кейт я гледа с набърчени вежди и свити устни. Очевидно беше чула разговора между Хана и Патрик.

„Как се чувстваш сега, кучко?“ — помисли си замаяно Хана и пхна визитката в джоба си. Може и да не беше спечелила битката за татко, но все още имаше шанса да спечели войната на красавиците.

4.

А СЕГА ОТ ХЕЛЗИНКИ ПРИСТИГА...

— Одеколонът ти от сушени розови листа ли е правен? — прошепна Ариа на приятеля си Ноъл Кан, който се наведе да я целуне.

Той се тръшна на дивана с обидено изражение на лицето.

— Сложил съм си „Гучи спорт“. Както винаги.

Ариа отново изсумтя. Със сигурност подушваше лавандула.

— Според мен без да искаш си грабнал тоалетната вода на баба ти.

Ноъл подуши ръцете си и потрепна, присвивайки меките си кафяви очи.

— Това е сапунът от банята. Какво съм виновен, че майка ти слага разни женски неща там! — Той се плъзна към Ариа и покри носа ѝ с длан. — Харесва ти, нали?

Ариа се изкиска. Беше неделя късно следобед, двамата с Ноъл бяха съвсем сами в къщата на майка ѝ и се бяха разположили на дивана в дневната. След развода на техните Ила беше преобразила стаята така, че да отговаря на вкусовете ѝ. По рафтовете бяха подредени статуетки на индуски богове от пътуването ѝ до Бомбай миналото лято, по диваните и столовете бяха проснати индиански одеяла от престоя ѝ в една артистична колония в Ню Мексико миналата есен, и навсякъде бяха сложени свеци с аромат на зелен чай, които бащата на Ариа, Байрън, ненавиждаше. Когато в шести и седми клас Ариа тайно си падаше по Ноъл, тя си представяше как той идва у тях и се изляга до нея точно както сега — е, без да бъдат наблюдавани от статуята на многоръкия Ганеша, която стоеше в ъгъла.

Ноъл я целуна леко по устата. Ариа се ухили и му върна целувката, вперила очи в изваяното му лице; дълга, вълниста черна коса и розови устни. Той си пое дълбоко дъх и я целуна по-продължително, галейки я по гърба, и бавно разкопча жилетката ѝ.

— Толкова си красива — промърмори той. После съблече тениската, хвърли я на пода и протегна ръка към ципа на дънките ѝ. —

Трябва да се преместим в стаята ти.

Ариа постави длан върху ръката му и го спря.

— Ноъл, почакай.

Той изстена и се отмести от нея.

— Сериозно ли говориш?

— Съжалявам — отвърна тя, закопчавайки отново жилетката си.

— Просто...

— Просто какво? — Ноъл стисна здраво ръба на масата и изведнъж се напрегна.

Ариа погледна към прозореца, който разкриваше превъзходна гледна към гората. Тя не можеше да му обясни защо се колебае да прави секс с него. Бяха заедно повече от година. А и нямаше да ѝ бъде за пръв път — беше загубила девствеността си с Оскар, едно момче от Исландия, когато беше на шестнайсет. Миналата година ходеше с Езра Фиц, който се оказа учителят ѝ по литература. Не беше спала с него, но сигурно щеше да го направи, ако А. не ги беше издал.

Защо тогава се дърпаше от Ноъл? Честно казано, все още не можеше напълно да приеме, че двамата ходят — толкова силно беше хлътнала по него навремето. Али вечно я подиграваше за това.

— Добре, че двамата с Ноъл не ходите — казваше тя. — Той има толкова много други гаджета, толкова много *опит*. А ти колко гаджета си имала? О, да — нула.

Понякога Ариа си мислеше, че не е достатъчно добра за него — не е достатъчно популярна, не е достатъчно модерна, не е от типа момичета, които знаят кой прибор с кое ястие се използва и не знае как да накара коня си да прескочи препятствието. Тя дори не знаеше точното *име* на тези скокове. Но понякога пък имаше усещането, че Ноъл не е достатъчно добър за *нея* — както миналото лято, когато обикаляха Исландия. Той настояваше да се хранят само в „Бъргър кинг“ и да си купуват „Будвайзер“ с американски долари.

Тя докосна скования му гръб.

— Просто искам да бъде специално.

Той се обърна към нея.

— Не мислиш ли, че ще бъде специално?

— Мисля, но... — Ариа затвори очи. Толкова ѝ беше трудно да го обясни.

Ноъл отпусна отчаяно рамене.

— Напоследък си толкова различна.

Ариа се намръщи.

— Откога?

— От... известно време. — Ноъл стана от дивана и облече тениската си. — Друг ли има? Да не би да криеш нещо от мен?

Студени тръпки пробягаха по гърба ѝ. Тя *наистина* криеше нещо от него. Естествено, Ноъл знаеше за Али, А. и случилото се във вилата в Поконос — целият свят знаеше за това. Но той не знаеше за онова непроситимо нещо, което бе извършила в Исландия. Не знаеше и за Ямайка, макар да беше там, когато се беше случило — не на мястото, разбира се, но спеше в съседната стая. Дали, ако узнаеше, щеше да поиска да бъде с Ариа?

— Разбира се, че няма друг — прегърна го тя отзад. — Просто ми трябва малко време. Всичко ще бъде наред, обещавам.

— По-добре внимавай — рече той с леко игрива нотка в гласа. — Смятам да си намеря някоя развратна първокурсничка, с която да задоволя нуждите си.

— Няма да посмееш — заплаши го тя и леко го перна по гърба.

Лицето му се изкриви.

— Права си. Пък и всички първокурснички са курви.

— Не че това някога те е спирало.

Той се обърна, прегърна я през врата и притисна главата ѝ под мишницата си.

— Силно се надявам да попадаш в тази категория, жено!

— Престани! — изписка Ариа. Дватамата отново се отпуснаха на дивана и започнаха да се целуват.

— Кхм.

Ариа скочи и видя майка си, застанала на вратата. Дългата черна коса на Ила беше завита на кок на главата ѝ и тя бе облякла дълга широка туника и черен клин. Лицето ѝ бе намръщено.

— Здравей, Ариа — рече тя с равен глас. — Здравей, Ноъл.

— З-здрави, Ила — отвърна Ариа с пламнало лице. Въпреки либералното отношение на майка ѝ към повечето неща, тя все още не позволяваше на Ариа да остава сама с Ноъл в къщата. А тя не я беше предупредила, че ще идват днес. — С-съжалявам — заекна тя. — Ние просто... разговаряхме. Кълна се.

— Аха. — Ила сви многозначително начервените си устни. После поклати глава и тръгна към кухнята. — Какво ще вечеряте? — попита през рамо тя. — Мисля да приготвя равиоли със сурова ряпа за двама ни с Тадеуш. Можете да се присъедините към нас.

Ариа погледна Ноъл, който изразително поклати глава. Тадеуш беше приятелят на Ила — бяха се запознали в галерията, където работеше тя. Той беше привърженик на суровата храна, което означаваше, че Ила също стана такава. Ариа предпочиташе спагетите си сготвени, все пак.

Изведнъж телефонът на Ноъл, който лежеше на масата, иззвъня гръмогласно. Ноъл пусна Ариа, погледна екрана и се намръщи.

— По дяволите. След един час трябва да взема един човек от летището.

— Кого? — Ариа се надигна и изпъна жилетката си.

— Някакъв ученик, който идва за един срок на разменни начала. Нашите ми го изтърсиха вчера след купона у Хейстингсови. Каква тъпотия.

Ариа зяпна изненадано.

— Защо не си ми споменал за това? Чуждестранните ученици са толкова интересни! — В пети клас от Япония беше дошло едно момиче на име Юки, което отседна у семейството на Лейни Айлър. Повечето я намираха за много странна, но Ариа беше очарована от Юки — тя изписваше името си със странни писмени знаци, сгъваше оригами от листите с тестове и имаше най-правата, най-черна коса, която Ариа беше виждала някога.

Ноъл нахлузи любимите си опърпани мокасина.

— Шегуваш ли се? Ще бъде адски тъпо. Знаеш ли откъде е? От Финландия! Сигурно ще е някой смотаняк, от ония, които носят дамски дънки и свирят на флажолет.

Ариа мислено се усмихна, припомняйки си как Ноъл я беше наричал *Финландия* през първите няколко седмици, след като семейството ѝ се прибра от Исландия.

— Този тип сигурно ще е адски задръстен. — Ноъл тръгна към коридора.

— Искаш ли да дойда с теб? — извика след него Ариа, докато той слизаше по стълбите.

— Не — махна с ръка Ноъл. — Ще ти спестя вида на шантавия фин и дървеното му сабо.

„То е холандско“ — искаше да го поправи Ариа. Тя бързо навлече палтото си и обу ботушите си.

— Сериозно, нямам нищо против.

Ноъл замислено прехапа устната си.

— Щом настояваш. Но после да не кажеш, че не съм те предупредил.

Филаделфийското летище гъмжеше от семейства, които влачеха куфари след себе си, бизнесмени, тичащи да хванат самолета си и измокрени пътешественици, които седяха със събути ботуши. На таблото с пристигащите полети пишеше, че самолетът от Хелзинки се е приземил току-що. Ноъл измъкна малка картонена табела от раницата си и я разгъна. На нея с големи червени букви пишеше „ХУУСКО“.

— Това е фамилията му — рече отегчено Ноъл и погледна табелата така, сякаш на нея бе изписана присъдата му. — Не ти ли звучи като марка бабешки гащи? Или някаква неопределима болест?

Ариа се изкиска.

— Ужасен си.

Ноъл се тръшна мрачно на една от пейките и се загледа към колоната от хора, които бавно се придвижваха към детекторите за метал.

— Това е последната ни година, Ариа. Единственото време за почивка, което ни остава преди колежа. И последното нещо, което бих искал, е някакъв си загубеняк да ми виси на врата. Кълна се, че мама го направи, за да ме накаже.

Ариа изхъмка съчувствено. В този миг забеляза нещо на телевизора, който висеше на стената над главите им. „ГОДИШНИНА ОТ СМЪРТТА НА РОУЗУУДСКАТА УБИЙЦА“ — пишеше с големи жълти букви на екрана.

Пред старата къща на семейство Дилорентис стоеше репортерка с кестенява коса, която вятърът развяваше пред лицето ѝ.

— Преди една година на тази дата Алисън Дилорентис, чийто убийствен план стресира цялата нация, загина в ужасяващия пожар край езерото Поконос — обяви тя. — Оттогава измина цяла година, но градчето Роузууд все още не се е съвзело от потресаващите събития.

На екрана проблеснаха образите на Джена Кавана и Иън Томас, две от жертвите на *истинската* Али. След това се появи портрет на Кортни Дилорентис — момичето, което в шести клас бе заело мястото на *истинската* Али, момичето, което тя бе убила по време на гостуването им у Спенсър в седми клас.

— Мнозина все още са озадачени, че тялото на госпожица Дилорентис не е открито сред отломките. Има спекулации, че госпожица Дилорентис е оцеляла, но експертите твърдят, че такава вероятност не съществува.

Ариа усети как я побиват тръпки.

Ноъл покри очите ѝ с ръка.

— Не бива да го гледаш.

Тя се отдръпна.

— Малко ми е трудно да не го правя.

— Мислиш ли често за това?

— Може да се каже.

— Искаш ли да гледаме филма заедно?

— Бога ми, *не!* — изпъшка Ариа. Ноъл говореше за „Малка сладка убийца“, двучасова телевизионна документална адаптация на събитията от миналата година. Абсолютна безвкусица.

Внезапно откъм митницата нахлуха група хора. Повечето бяха високи, руси, с бледа кожа, определено с полета от Хелзинки. Ноъл изръмжа:

— Почва се. — И размаха табелата с надпис „ХУУСКО“.

Ариа се взря в тълпата.

— А как е първото му име?

— Клаудиус? — промърмори Ноъл. — Нещо такова.

Край тях се точеха възрастни мъже, нарамили куфарите си и разговарящи по телефоните си. Три дългурести момичета се кискаха на нещо. Едно русоляво семейство с бебе в ръце се опитваше да разгъне количката му. Но нямаше никой, който да прилича на човек, носещ името Клаудиус.

Изведнъж от тълпата пътници се разнесе глас:

— Господин Кан?

Ариа и Ноъл се вдигнаха на пръсти, опитвайки се да открият говорещия. И едва тогава Ариа забеляза момчето с изпито, продълговато лице, пълни устни, пъпки по бузите и челото и адамова

ябълка, която стърчеше на три сантиметра от шията му. Това направо си беше Клаудиус. Той носеше малък куфар с музикален инструмент, който като нищо можеше да бъде флажолет. Горкият Ноъл.

— Господин Кан? — отново се чу гласът, но момчето, което Ариа помисли за Клаудиус, не отвори уста.

Тълпата се раздели. Пред тях се появи висока фигура с миньорска шапка-ушанка, пухено яке и обшити с кожички ботуши.

— Здравейте! Вие ли сте? Аз съм ученичката на разменни начала! Клаудия Хууско!

Клаудия. Ноъл отвори уста, но оттам не излезе никакъв звук. Ариа зяпна фигурата пред тях и едва не се задави с дъвката си. Ученикът на Ноъл на разменни начала със сигурност не беше висок, дългурест, пъпчив младеж, който свири на флейта. Клаудия беше момиче. Русокоса, синеока, едрогърда скандинавка, с гърлен глас и прилепнали тесни дънки — истинска мокра мечта.

И тя щеше да живее в една къща с Ноъл.

5. ЗАПОЗНАЙТЕ СЕ С ПЕНИТИСЪЛОВИ

— Спенсър. — Госпожа Хейстингс се наведе над ресторантската маса. — Не пипай хляба. Не е прилично да започнеш да се храниш, преди всички да са седнали.

Спенсър пусна смачканото маслено парче чабата обратно в панера. Ако се случеше да умре от глад преди останалите да пристигнат, вината за това щеше да е на майка ѝ.

Беше неделя вечерта и Спенсър, Мелиса и майка им седяха в „Гошен ин“, старомоден ресторант, който се помещаваше в стара къща от 1700 година, за която се смяташе, че някога е била пансион за войници от британската армия. Госпожа Хейстингс не спираше да се възхищава на обстановката, но според Спенсър ресторантът беше мрачен като погребална зала. Той се отличаваше с елегантността на колониална Филадельфия, към стените бяха монтирани мускети от Войната за независимостта, по первазите на прозорците бяха подредени триъгълни шапки, а по масите бяха пръснати свещи в старомодни стъклени фенери. И тъй като клиентелата изглеждаше на възрастта на декора, стаята миришеше на неприятна смесица от мухлясало мазе, леко препечено филе миньон и сироп за кашлица.

— А с какво се занимава този тип Никълъс? — Спенсър разгъна и отново сгъна платнената салфетка в скута си.

Госпожа Хейстингс се вцепени.

— На този етап за теб той е господин Пенитисъл.

Спенсър се разхили. *Господин Пенитисъл* ѝ звучеше като име на клоун от някой порнофилм.

— Аз знам с какво се занимава — обади се Мелиса. — Когато ни каза името му, не направих веднага връзката, но в часовете ми по предприемачество сме учили за него. Той е най-големият инвеститор в района. Доналд Тръмп на Мейн Лайн^[1].

Спенсър направи физиономия.

— Значи разорава ниви и животински резервати, за да освободи терен за грозни еднотипни жилища?

— Той е построил „Епълуд“, Спенс — пропя възторжено Мелиса. — Нали се сещаш, онези красиви къщи край игрището за голф?

Спенсър си играеше с вилицата, без да се впечатли особено. Колкото пъти решаваше да се разходи из Роузууд, всеки път откриваше нови строежи. Очевидно вината за това беше на този тип Никълъс.

— Ш-ш-шт, момичета — рече изведнъж госпожа Хейстингс, вперила поглед във входа. Към масата им се запътиха двама души. Единият беше висок, широкоплещест мъж, който в някой минал живот сигурно е бил играч на ръгби. Той имаше грижливо сресана прошарена коса, стоманеносини очи, полегат римски нос и зачатък на двойна брадичка. Синият му блейзър и панталоните в цвят какви изглеждаха като току-що изгладени, а на ръкавите си носеше златни копчета за ръкавели, върху които бяха гравирани дребни инициали *НП*. Мъжът носеше три дългостеблени кървавочервени рози.

До него вървеше момиче на около петнайсет години. Късата ѝ, къдрава черна коса беше прибрана назад от кадифена лента за глава и тя беше облечена със сив сукман, който напомняше униформа на камериерка. Момичето гледаше навъсено, сякаш от няколко дни го мъчеше запек.

Госпожа Хейстингс се надигна трмаво, удари коляното си в крака на масата и чашите се разклатиха.

— Никълъс! Толкова се радвам да те видя! — Тя се изчерви от удоволствие, когато той ѝ подаде едната от розите. След това с широк жест посочи момичетата. — Това са дъщерите ми Мелиса и Спенсър.

Мелиса също се изправи.

— Много ми е приятно — пропя тя и стисна ръката на Никълъс — ъ-ъ-ъ, господин Пенитисъл.

Спенсър също го поздрави, но не чак толкова ентузиазирано. Подмазването просто не ѝ беше в стила.

— И аз се радвам да се запозная с вас — отвърна господин Пенитисъл с изненадващо приятен, топъл глас. Той подаде по една роза на момичетата. Мелиса изгука от удоволствие, но Спенсър просто я завъртя между пръстите си, изпълнена с подозрение. Цялата тази работа ѝ намирисваше твърде много на „Ергенът“^[2].

След това господин Пенитисъл посочи момичето до себе си.

— А това е дъщеря ми Амилия.

Амилия, чийто зачервен нос стърчеше над грозната ѝ куриерска чанта, която бе притиснала към гърдите си, се ръкува с всички, макар въобще да не изглеждаше щастлива от това.

— Харесва ми лентата ти за глава — рече Спенсър, опитвайки се да прояви великодушие. Амилия я изгледа безизразно, със стиснати устни, и я обходи с поглед от глава до пети — от дългата руса коса, през сивата кашмирена плетена рокля до черните боти „Фрай“. После изсумтя и извърна глава, сякаш не тя, а Спенсър беше модната издънка.

— Закъри ще дойде скоро — рече господин Пенитисъл, след като седна. — Кара курсове за напреднали, които продължават до късно.

— Напълно разбираемо е. — Госпожа Хейстингс вдигна чашата си с вода, след което се обърна към дъщерите си. — Закъри и Амилия учат в „Света Агнес“.

Леденото кубче, което Спенсър смучеше, заседна в гърлото ѝ. „Света Агнес“ беше най-снобарското училище в Мейн Лейн; правилата там бяха толкова затегнати, че в сравнение с него „Роузууд дей“ изглеждаше като детска градина. През лятото, докато караше ускорен курс за напредвали в университета на Пенсилвания, Спенсър се беше запознала с едно момиче на име Келси, което учеше в „Света Агнес“. Двете бързо се сприятелиха, но после...

Спенсър внимателно огледа Амилия. Дали познаваше Келси? Беше ли научила какво ѝ се бе случило?

Настъпи продължително мълчание. Майката на Спенсър не спираше да се възхищава на розата си, да се оглежда, да се усмихва смутено. От тонколоните се носеше спокойна класическа музика. Господин Пенитисъл учтиво си поръча коняк „Деламейн“ на сервитьорката. Той непрекъснато се прокашляше, което ужасно дразнеше Спенсър. Искаше ѝ се да му се сопне: Хайде де, изплюй си храчката най-после!

Най-накрая Мелиса се престаши да се обади.

— Чудесен ресторант, господин Пенитисъл.

— О, абсолютно! — присъедини се госпожа Хейстингс, очевидно признателна, че някой е разчупил леда.

— Изключително повлиян от Войната за независимостта — додаде Спенсър. — Да се надяваме, обаче, че и храната не е от този

период!

Госпожа Хейстингс се засмя пресилено, но смехът ѝ секна, щом зърна обърканото, почти обидено изражение върху лицето на приятеля си. Амилия набърчи нос, сякаш бе надушила нещо гнило във въздуха.

— О, Спенсър не говореше сериозно — побърза да обясни госпожа Хейстингс. — Това беше просто шега!

Господин Пенитисъл подръпна колосаната си яка.

— Този ресторант ми е любим от години. Списъкът им с вина е печелил награди.

Спенсър се огледа и си пожела да седи на масата на хихикащите лелки в ъгъла — поне на пръв поглед изглеждаше, че се забавляват. Тя хвърли един потаен поглед към Мелиса, с надеждата да получи съчувствие, но сестра ѝ гледаше господин Пенитисъл с грейнали очи, сякаш той бе самият Далай лама.

След като сервитьорката донесе питиетата им, господин Пенитисъл се обърна към Спенсър. Отблизо се виждаха малките бръчици около очите му и щръкналите вежди.

— Значи ти си последна година в „Роузууд дей“?

Спенсър кимна.

— Точно така.

— Много е активна — похвали се госпожа Хейстингс. — Играе в отбора за хокей на трева, избраха я за ролята на лейди Макбет в училищната пиеса. „Роузууд дей“ има първокласна театрална програма.

Господин Пенитисъл вдигна вежда и погледна към Спенсър.

— Как са оценките ти този срок?

Въпросът хвана Спенсър неподготвена. *Май сме доста любопитни, а?*

— Ами... добре са. Но се явих на предварителните изпити в Принстън и ме приеха, така че този срок не е от особено значение.

Тя произнесе *Принстън* с наслада — това сигурно щеше да впечатли господин Пенитисъл и надутата му дъщеря. Но той само се наведе леко към нея.

— В Принстън не харесват кръшкачите, да знаеш. — Милият му глас изведнъж прозвуча остро. — Сега не е време да почиваш върху лаврите си.

Спенсър се отдръпна назад. Що за укорителен тон? За кого се мисли той, за баща й? Всъщност госпожа Хейстингс беше казала на Спенсър да го дава по-спокойно през този срок — все пак доста се беше изпотила напоследък.

Тя погледна към майка си, която обаче кимаше одобрително.

— Вярно е, Спенс. Може би не трябва да се отпускат толкова.

— Чух, че напоследък университетите много държат на оценките от последния срок — съгласи се Мелиса. „Предателка“ — помисли си Спенсър.

— И аз разправям същото на сина ми. — Господин Пенитисъл отвори менюто с вината, което беше дебело като речник. — Той ще учи в Харвард. — Произнесе го с толкова надменен глас, сякаш искаше да каже: „който е много, много по-престижен от Принстън“.

Спенсър наведе глава и нареди вилицата, лъжицата и ножа си в идеална редица. Подреждането на разни неща обикновено я успокояваше, но този път не се получи.

Господин Пенитисъл се обърна към Мелиса.

— Разбрах, че си взела магистърска степен по бизнес администрация в „Уортън“. Сега работиш в хедж фонда на Брайс Лангли, нали? Впечатляващо.

Мелиса, която беше закичила червената роза зад ухото си, се изчерви.

— Предполагам, че просто съм извадила късмет. Интервюто мина много добре.

— Нужно е много повече от късмет и добро интервю — рече одобрително господин Пенитисъл. — Лангли наема само най-добрите. Двете с Амилия сигурно ще намерите много общи теми. Тя също иска да учи финанси.

Мелиса се усмихна широко на Амилия и представете си, нейно височество също се усмихна. *Страхотно*. Това щеше да е поредното семейно събиране, в което Мелиса бе ярката звезда, златното дете, а Спенсър беше второразрядната откачалка, с която никой не знае как да се държи.

Стигаше й толкова. Тя промърмори някакво извинение, стана и остави кърпата си на облегалката на стола. После, криволичейки покрай масите, се отправи към тоалетните в дъното на ресторанта.

Дамската тоалетна, която беше боядисана в розово и имаше старинна месингова дръжка, беше заключена, и Спенсър се настани на един тапициран висок стол край бара, за да почака. Барманът, симпатичен мъж на двайсет и няколко години, се приближи и постави коктейлна салфетка с емблемата на ресторанта на бара пред нея.

— Какво ще желаете?

Лъскавите бутилки с алкохол, наредени по рафтовете, проблясваха изкушаващо. Нито майка ѝ, нито господин Пенитисъл можеха да я видят от този ъгъл.

— Хм, само едно кафе — реши тя в последния момент, предпочитайки да не рискува.

Барманът се обърна към каната и ѝ наля една чаша. Когато я постави на бара, Спенсър забеляза кадрите на екрана на телевизора. В горния десен ъгъл стоеше снимка на Али — *истинската* Али, която се опита да убие Спенсър и останалите. В долната част на екрана вървеше лента с надпис: „Годишнина от пожара в Поконос: Роузууд си спомня“. Спенсър потрепери. Последното нещо, което искаше да си спомня, бе как *истинската* Али се опита да ги изгори живи.

Няколко седмици след случката Спенсър взе важното решение да гледа на нея откъм хубавата страна поне дойде краят на ужасните им изпитания. Най-сетне можеха спокойно да забравят. Тя предложи на приятелите си да отидат в Ямайка, дори пое част от разходите на Емили и Ариа.

— Така ще можем да започнем на чисто, да забравим за всичко — настоя тя, разпръсвайки туристическите брошури по масата в кафенето. — Нуждаем се от едно пътуване, което ще запомним завинаги.

Прочутите последни думи. Те завинаги щяха да запомнят това пътуване — но не с добро.

Някой до нея изпъшка. Тя се обърна, очаквайки да види някое ексцентрично старче на прага на сърдечен удар, но вместо това видя младеж с вълниста кестенява коса, широки рамене и най-дългите мигли на света.

Той срещна погледа ѝ и вдигна айфона, който държеше в ръка.

— Случайно да знаеш какво се прави, когато това нещо забие?

Устните на Спенсър се разтеглиха в усмивка.

— Откъде знаеш, че имам айфон? — погледна го предизвикателно тя.

Младежът отпусна ръка и я огледа от глава до пети с любопитство.

— Не се обиждай, но нямаш вид на момиче, което си купува най-най-скъпите и безполезни джаджи.

— Така ли? — Спенсър притисна ръка към гърдите си и се престори на обидена. — Нали знаеш, че не трябва да съдиш за книгата по корицата.

Младежът се надигна и придърпа барстола си към нейния. Отблизо беше дори още по-сладък: скулите му бяха изсечени, носът му беше сладко вирнат нагоре и всеки път, когато се усмихнеше, на бузите му се появяваха трапчинки. Спенсър хареса белите му, равни зъби и кецовете „Конвърс“. Тя обожаваше небрежния богаташки вид.

— Добре, истината ли искаш? — попита той. — Попитах те, защото ми се стори единственият човек на това място, който всъщност притежава мобилен телефон. — Той огледа крадешком възрастната клиентела на бара. Около една маса например бяха насядали само мъже в инвалидни колички. От носа на единия от тях дори стърчеше тръбичка с кислород.

Спенсър се изкиска.

— Да, приличат повече на почитатели на телефоните с шайба.

— Сигурно все още използват оператори, за да се обадят на някого.

Той плъзна телефона си към Спенсър.

— Сега сериозно, как да рестартирам това нещо или там каквото се прави?

— Не съм съвсем сигурна... — Спенсър погледна към екрана. Той беше замръзнал на 1010 ПОБЕДИ, местната спортна станция. — О, и аз само това слушам!

Момчето я погледна скептично.

— *Ти* слушаш спортно радио?

— Действа ми успокояващо. — Спенсър отпи от кафето си. — Хубаво е да слушаш как хората разговарят за спорт, а не за политика. — „Или за Алисън“ — помисли си тя. — Освен това съм фен на „Филаделфия Филис“.

— Слушаш ли репортажите от шампионата? — попита момчето.

Спенсър се наведе към него.

— Можех да *отида* да го гледам. Баща ми има карта за целия сезон.

Той се намръщи.

— И защо не отиде?

— Дарих ги за благотворителност.

Младежът се ухили подигравателно.

— Тогава значи или имаш изключително добро сърце, или съвестта ти не е чиста.

Спенсър примигна и се изпъна.

— Направих го, защото ще изглежда добре в биографията ми при кандидатстването в университета. Но ако си изиграеш правилно картите, догодина може и да те взема с мен.

Очите му проблеснаха.

— Да се надяваме, че ще стигнат до финала.

Спенсър улови погледа му и пулсът ѝ се ускори. Той определено флиртуваше и това със сигурност ѝ харесваше. Не беше изпитвала подобна тръпка към никого, след като скъса с Андрю Кембъл миналата година.

Събеседникът ѝ отпи от халбата си с бира. Когато се накани да я остави на бара, Спенсър бързо пхна една подложка под нея. След това забърса със салфетка капчиците по ръба на чашата.

Момчето я наблюдаваше развеселено.

— Винаги ли почистваш чашите на хора, които не познаваш?

— Дразнят ме — призна си тя.

— Всичко трябва да е както трябва, нали?

— Харесва ми да е по моята. — Двусмислицата ѝ допадна. Тя протегна ръка. — Аз съм Спенсър.

Той я стисна крепко.

— Зак.

Името ѝ прозвуча познато. Тя отново обърна внимание на изсечените му скули, на културния му маниер на разговор и стоманено сините му очи изведнъж ѝ се сториха познати.

— Чакай малко. Зак идва от Закъри, нали?

Той сви устни.

— Само татко ме нарича така. — После я погледна подозрително. — Защо питаш?

— Защото трябва да вечерям с теб тази вечер. Моята майка и твоят баща са... — Тя разпери ръце, защото думата „гаджета“ въобще не ѝ се вписваше в ситуацията.

Зак имаше нужда само от минутка, за да смели информацията.

— *Ти си една от дъщерите?*

— Аха.

Той я погледна.

— *Защо ми изглеждаш позната?*

— Познавах Алисън Дилорентис — призна си Спенсър, посочвайки телевизора. Там продължаваше историята за смъртта на Али. Нямах ли някакви по-важни новини за излъчване?

Зак щракна с пръсти.

— *Точно така.* С приятелите ми решихме, че ти си готината.

— Наистина ли? — изписка Спенсър. Дори по-готина от Хана?

— Леле. — Зак прокара пръсти през косата си. — Луда работа. Въобще не ми се идваше на тая вечеря. Мислех си, че дъщерите на приятелката ще бъдат...

— Снобки? — подсказа му Спенсър. — Скучни?

— Горедолу. — Зак се усмихна виновно. — Но ти си готина.

Спенсър отново усети пърхане в корема.

— И ти не си зле. — После се сети нещо и посочи халбата му с бира. — През цялото време ли стоя тук? Баща ти каза, че си на курсове за напреднали.

Зак наведе глава.

— Трябваше да разпусна, преди да отида при него. Честно казано, баща ми ме стресира. — Той повдигна едната си вежда. — Запозна ли се вече с него? Сестра ми също е там, нали? Не мислиш ли, че са адски задръстени?

Спенсър се изкиска.

— Мама и сестра ми са същите. Всички се опитват да впечатлят останалите.

Барманът сложи пред Зак листчето със сметката му. Спенсър забеляза, че часовникът на стената показва 6:45. Нямах я повече от петнайсет минути.

— Трябва да се връщаме, не мислиш ли?

Зак затвори очи и изпъшка.

— Трябва ли? Защо вместо това не избягаме? Да се скрием във Филадельфия. Да хванем самолета за Париж.

— Или Ница, може би — предложи Спенсър.

— И Ривиерата ще свърши работа — обяви възторжено Зак. — Баща ми има вила в Кан. Можем да се скрием там.

— Знаех си, че има причина да се срещнем — подкачи го Спенсър и палаво го потупа по ръката.

Зак я улови за китката и леко я погали с палец. Наведе се напред и леко навлажни устните си с език. Спенсър си помисли, че ще я целуне.

Когато се връщаше с танцувална стъпка обратно в залата, краката ѝ едва докосваха земята. Но когато минаваше под арката, нещо я накара да се обърне. Лицето на Али отново проблесна на екрана. За миг ѝ се стори, че снимката оживява и ѝ се усмихва, сякаш Али надничаше от малката квадратна кутия, за да види какви ги върши Спенсър. Усмивката ѝ изглеждаше по-зловеща от обичайното.

Думите на Зак звъняха в ушите ѝ. „Или имаш изключително добро сърце, или съвестта ти не е чиста“. Той беше прав: Спенсър беше дарила билетите си за шампионата по бейзбол, защото смяташе, че не заслужава да отиде след всичко, което беше направила. В първите няколко минути, след като разбра, че е приета в Принстън, тя също обмисляше да се откаже, защото не бе сигурна дали и това е заслужила, докато не осъзна колко безумна е тази мисъл.

Безумна беше и мисълта, че момичето от екрана е нещо повече от снимка. Али беше изчезнала завинаги. Спенсър отново се взря в екрана с присвити очи. *До после, кучко.* След това изпъна рамене, обърна се и тръгна след Зак към масата.

[1] Неофициален исторически и социално-културен район от предградията на Филадельфия, който включва по-заможните градове, построени по протежение на старата главна железопътна линия на Пенсилвания. — Б.пр. ↑

[2] Американско риалити-шоу, в което главният герой се среща с едно или повече момичета. Всяка една от тях трябва да го заинтригува и да се избави от конкурентките си. — Б.пр. ↑

6. О, ВСИЧКИ ОНЕЗИ НЕСИГУРНИ КРАСИВИ МОМИЧЕТА

— Изненада! — прошепна Майк, когато в понеделник следобед се плъзна на мястото до Хана в голямата зала. — Взел съм „Токио бой“!

Той разтвори голямата найлонова кесия, пълна с рула суши.

— Как се сети? — изписка Хана и грабна двете пръчици. На обяд не беше яла нищо, след като реши, че нищо от предлаганото в закусвалнята на „Роузууд дей“ не става за ядене. Стомахът ѝ ръмжеше ядосано.

— *Винаги* знам какво искаш — рече закачливо Майк и отметна бретона си, който му влизаше в очите.

Те мълчаливо се заеха със сушито, мръщейки се на второкурсничката, която репетираше песен от „Уестсайдска история“ на сцената. Обикновено занималнята се провеждаше в една от класните стаи в най-старото крило на „Роузууд дей“, но миналата седмица таванът беше протекъл и накрая бяха принудени да се преместят в залата — по същото време, когато ученичките от долните класове провеждаха репетициите си. Как може човек да си напише домашните, когато е принуден да слуша това фалшиво пеене?

Въпреки ужасните гласове, театралната зала си оставаше едно от най-любимите места на Хана в училище. Някакъв богат спонсор беше осигурил достатъчно пари, за да я направят да изглежда като някой театър на Бродуей; седалките бяха облечени във виолетов плюш, таванът беше висок и богато украсен с гипсови фигури, а осветлението на сцената определено правеше някои от по-трътлестите момичета от хора да изглеждат поне с три килограма по-слаби. Някога, когато Хана и Мона Вандерваал бяха най-добри приятелки, двете често се промъкваха на сцената след училище и подскачаха наоколо,

преструвайки се на прочути актриси от някой популярен мюзикъл. Това беше преди Мона да откачи и да се опита да я прегази, разбира се.

Майк загреба едно калифорнийско руло и го напъха цялото в устата си.

— И така. Кога е големият ти телевизионен дебют?

Хана го погледна безизразно.

— А?

— Рекламата на баща ти? — напомни ѝ Майк, дъвчейки усърдно.

— А, това ли. — Хана лапна мъничко усаби и очите ѝ се насълзиха. — Убедена съм, че репликите ми веднага са били изрязани.

— Може пък да не е така. Изглеждаше страхотно.

На сцената група момичета се опитваха да пеят в хармония. Все едно слушаха група мяукащи котки.

— Рекламата е само за татко, Изабел и Кейт — промърмори Хана. — Точно това иска той. Идеалното му семейство.

Майк избърса едно зрънце ориз от бузата си.

— Всъщност той не каза точно това.

Оптимизмът му започваше да ѝ лази по нервите. Колко пъти двамата с Майк бяха обсъждали баща ѝ? Колко пъти е общувал отблизо с Кейт? Но това им беше проблемът на момчетата: понякога имаха емоционалната задълбоченост на бълха.

Хана си пое дълбоко дъх и погледът ѝ се зарея безцелно над главите на насядалите пред нея ученици.

— Единственият начин да участвам в някоя реклама е, ако сама се погрижа за това. Може би трябва да се обадя на онзи фотограф.

Пръчките на Майк паднаха в скута му.

— Онзи позьор, който през цялото време точи лиги по теб? Сериозно ли говориш?

— Името му е Патрик Лейк — рече сухо Хана. Беше ѝ казал, че изглежда невероятно пред камерата и е засенчила Кейт, и доведената ѝ сестра го беше чула. Това бе любимата ѝ част.

— Защо го наричаш позьор? — попита тя след малко. — Той е абсолютен професионалист. Искане да ми направи снимки и да ме свърже с някоя модна агенция. — По време на обедната почивка тя бе проучила Патрик в Гугъл, беше разгледала качените му във Фликр фотографии и връзките към Фейсбук. На уебстраницата си Патрик беше посочил, че работи за няколко списания и че прави модни

фотосесии за „Филаделфия сентинъл“. Освен това имаше същото име като Патрик Демаршелие, любимият моден фотограф на Хана.

— По-скоро е професионален подмазвач. Той не иска да те уреди като модел, Хана. Иска да уреди себе си с теб.

Хана зяпна от изненада.

— Значи не вярваш, че мога да подпиша с модна агенция?

— Не съм казал нищо такова.

— Каза го, повече или по-малко. — Хана му обърна гръб, изпълнена с гняв. — Според теб всеки, който се приближи до мен, иска само да ме закове, така ли? Не съм достатъчно красива, че да ме вземат насериозно.

Майк затвори очи, сякаш изведнъж бе получил пристъп на мигрена.

— Чуваш ли се какви ги говориш? Навлеците се лепят само по красивите момичета — такива като *теб*. Ако беше някоя грозница, въобще нямаше да ти обърне внимание. Но този тип е гаден. Напомня ми за онзи откачен художник, който се беше лепнал за Ариа, когато бяхме в Исландия.

Хана се вцепени, досещайки се веднага за кого говори Майк — художникът се беше изтърсил до тях в един бар в Рейкявик и веднага беше обявил Ариа за своя муза.

— Ей сега ще ѝ пратя един есемес — продължи Майк, измъквайки телефона от джоба си. — Обзалагам се, че тя ще ти каже същото.

Хана го улови за ръката.

— Няма да пращаш на сестра си никакви есемеси! — сопна му се тя. — Вече не сме приятелки, ясно ли е?

Майк отпусна ръка, без дори да потрепне.

— Сам се досетих за това, Хана — отвърна той с равен глас. — Просто не очаквах, че ще ти отнеме толкова време *сама* да го признаеш.

Хана изненадано преглътна. Мислеше си, че Майк нищо не е забелязал. Сигурно искаше да знае и *защо* Хана и Ариа не си говорят — но тя в никакъв случай нямаше да му признае.

Внезапно Хана усети, че повече не издържа да стои в една стая с Майк. Когато се изправи и грабна чантата си, той я хвана за лакътя.

— Къде отиваш?

— До тоалетна — отвърна му високомерно Хана. — *Може ли?*
Погледът му се вледени.

— Ще се обадиш на онзи фотограф, нали?

— Може би. — Тя отметна кестенявата си коса през рамо.

— Хана, недей.

— Не можеш да ми казваш какво да правя.

Майк смачка торбичката от „Токио бой“.

— Ако го направиш, забрави да идвам с теб на сбирките на баща ти.

Хана не можеше да повярва. Досега Майк никога не ѝ беше давал ултиматуми. През цялото време, докато ходеха, се беше отнасял с нея като с кралица. Явно някой бе забравил къде му е мястото.

— В такъв случай... — Хана излезе на стъпалата. — Защо просто не зарежем цялата работа?

Лицето на Майк увехна. Явно беше блъфирал. Но преди да успее да възрази, Хана вече бе излязла през вратата.

Тя мина покрай канцеларията, лекарския кабинет и „Стийм“, кафенето на училището, което по това време на деня винаги ухаеше на препечени зърна кафе, и най-накрая се спря пред вратите на столовата. Там имаше една малка ниша, където човек можеше да се обади по телефона, без да го забележат учителите. Хана извади телефона от чантата си и набра номера на Патрик.

Телефонът извън три пъти, преди да чуе замаяния му глас.

— Патрик? — произнесе Хана с възможно най-професионалния си тон. — Обажда се Хана Мерин. Запознахме се онзи ден, на фотосесията на баща ми.

— Хана! — Гласът на Патрик изведнъж се оживи. — Толкова се радвам, че се обади!

Всичко беше уредено за по-малко от минута: Хана щеше да се срещне с Патрик във Филадельфия на следващия ден след училище и той щеше да ѝ направи няколко пробни снимки за портфолиото си. Гласът му звучеше абсолютно порядъчно, без никакъв намек за флирт. Когато той затвори, Хана задържа телефона между дланите си с разтуптяно сърце. *Така ти се пада, Майк.* Патрик не беше някакъв сваляч. Той щеше да направи Хана звезда.

Когато прибра телефона в чантата си, тя зърна някаква сянка зад ъгъла. В стъклената врата на столовата се забелязваше отражението на

русокосо момиче. *Али*.

Хана рязко се обърна, наистина очакваше да види Али, застанала до шкафчетата, но там имаше само неин плакат, закачен на стената. До нея висяха снимки на Джена Кавана и Иън Томас, както и по-голяма фотография на *истинската* Али след завръщането ѝ в ролята на мъртвата ѝ близначка. Под снимките стоеше надпис: „Достатъчна бе само една клечка кибрит“. А отдолу изреждаха подробности от телевизионния филм „Малка сладка убийца“.

Невероятно. Дори „Роузууд дей“ беше повлечен от вълната. Хана скъса плаката и го смачка на топка.

Изведнъж в ушите ѝ отекна познатият глас от Ямайка: *Мацки, имам усещането, че цял живот съм ви познавала. Но това е невъзможно, нали?* Последван от зловещо кискане.

— Не — прошепна Хана, прогонвайки гласа от главата си. Не го беше чувала от доста време — още откакто се бяха върнали от пътуването им. Тя нямаше да позволи на гласа — или на вината — отново да я завладеят.

Три момичета, облечени със сака „Норт фейс“ и ботуши „Ъг“, прекосиха столовата. Учителят по литература се зададе по коридора, понесъл купчина книги. Хана започна да къса снимката на Али, докато не я направи на малки парченца. След това изтупа ръце над кошчето за отпадъци. Така. Али вече я няма.

Точно като *истинската* Али. В което Хана беше абсолютно сигурна.

7. ЛЮБЕОБВИЛНОСТ

В понеделник вечерта Емили паркира семейното волво в алеята пред къщата на семейство Роланд и дръпна ръчната спирачка. Ръцете ѝ се бяха изпотили. Не можеше да повярва, че ще влезе в къщата, където бяха живели Джена и Тоби.

В двора се виждаше големият пън от дървото, на което се намираще къщичката на Тоби, място на ужасния инцидент, при който Джена беше ослепяла. Ето го и големият панорамен прозорец, през който Али и останалите шпионираха Джена, когато нямаше какво друго да правят. Али се отнасяше безмилостно към Джена, подиграваше се на пискливия ѝ глас, на бледата ѝ кожа или на сандвичите с риба тон, които си носеше за обяд и след това дъхът ѝ цял ден миришеше на риба. Но скрито от тях Али и Джена споделяха една тайна: Джена знаеше, че Али има близначка. И точно това бе причината накрая *истинската* Али да я убие.

Изведнъж боядисаната в червено дъбова врата се отвори и на прага се появи Клоуи.

— Здравсти, Емили, влизай!

Емили колебливо пристъпи в коридора. Къщата миришеше на ябълки, стените бяха боядисани в червено и оранжево, а на стената под стълбището висяха общити със синци индиански гоблени. Обзавеждането представляваше смесица от столове на „Стикли“, изтъркани тапицирани дивани и холна масичка, направена от едно дебело парче яворово дърво. Сякаш влизаше в някакъв шантав магазин за мебели втора употреба.

Тя последва Клоуи към задната стая с голямата двойна врата, през която се излизаше на верандата.

— Ето я и Грейси — каза Клоуи и посочи бебето, което лежеше в люлка в ъгъла. — Грейси, спомняш ли си най-добрата си приятелка Емили?

Бебето изгука и отново задъвка гумения жираф. В гърдите на Емили се надигнаха чувства, които все още не бе готова да приеме и тя побърза да ги затисне обратно.

— Здравсти, Грейс. Харесва ми жирафът ти. — Тя леко го стисна и той изписука.

— Искаш ли да се качиш за малко в стаята ми? — извика Клоуи от стълбището. — Трябва да подготвя още две неща за интервюто ми. На Грейс нищо няма да ѝ стане в люлката.

— Ами, добре. — Емили прекоси всекидневната. Старинният часовник във фоайето отби седем часа. — Къде са вашите?

Клоуи надникна над купчината кашони, струпани в коридора на втория етаж.

— Още са на работа. И двамата са адвокати — винаги са много заети. О, между другото, разказах за теб на татко. Той каза, че ще ти помогне за стипендията. Каза, че Университетът на Северна Каролина още търси добри плувци.

— Това е страхотно! — На Емили ѝ се прииска да прегърне силно Клоуи, но все още не я познаваше достатъчно добре, за да изрази благодарността си по този начин.

Клоуи бутна вратата към стаята си, която беше украсена с плакати на прочути футболисти. Гол до кръста Дейвид Бекъм риташе топка. Миа Хем беше хваната в крачка по средата на терена, мускулите ѝ изпъкваха великолепно. Клоуи взе една четка от бюрото си и разреса дългата си коса.

— Каза, че си се отказала от плуването през лятото, нали?

— Да.

— Нещо против да попитам каква е причината?

Емили беше изненадана от директния въпрос. И, естествено, нямаше да каже на Клоуи истината.

— О, просто трябваше да се оправя с някои неща.

Клоуи се приближи до прозореца и погледна навън.

— Ако досега не си познала, до миналата година играех футбол. — Тя посочи плакатите. — Но после изведнъж го намразих. Направо не можех да си представя, че ще стъпя на терена. Баща ми се чудеше какво не е наред. „Та ти обичаш футбола още от малка!“. И аз не можех да си го обясня. Просто вече не ми се играеше.

— И как го приемат вашите сега?

— По-добре. — Клоуи отвори гардероба си. Дрехите ѝ бяха грижливо сгънати и подредени по рафтовете, а най-отгоре бяха струпани кутии от стари настолни игри — „Монопол“, „Улики“, „Капан за мишки“. — Но им трябваше доста време, за да стигнат дотук. Междувременно се случиха и други неща, които им помогнаха да се примирят.

Тя отново затвори вратата. Внезапно Емили забеляза следи от избелели надписи с молив на стената до гардероба. Джена. До чертичките на стената бяха отбелязани височина, дата и възраст.

Емили седна отмаляла на леглото. Това сигурно бе стаята на Джена.

Клоуи разбра какво е видяла Емили и се сепна.

— Ох, отдавна се каня да го боядисам.

— Значи... знаеш? — попита Емили.

Клоуи отметна кичур кестенява коса от лицето си.

— Доста време спорих с нашите относно купуването на тая къща — притеснявах се, че може да има лоша атмосфера. Но те ме убедиха, че всичко ще бъде наред. Това е нещо като престижен квартал и не искаха да изпуснат добрата сделка. — Тя нахлузи през глава един червен пуловер и погледна Емили. — Познавала си ги, нали? Момичето и момчето, които са живели тук?

— Аха — наведе поглед Емили.

— И аз така си помислих. — Клоуи прехапа долната си устна. — Аз всъщност те познах. Но не знаех дали искаш да говориш за това.

Емили залюля крака, без да знае какво да отговори. Разбира се, че Клоуи ще я познае. Всички я познаваха.

— Добре ли си? — попита Клоуи притеснено и седна до нея на леглото. — Онези неща с приятелката ти звучат ужасно.

Уличните лампи хвърляха дълги сенки в стаята. Миризмата на лавандула и лак за коса подразни обонянието на Емили. Добре ли беше? След като се прости с миналото, след като разбра, че Али, с която бяха отишли в Поконос, е различна от Али, която беше обичала, като че ли всичко беше наред. Онази Али, която се беше завърнала, бе опасна психопатка — и смъртта ѝ донесе истинско облекчение.

Но след това се случи онова в Ямайка.

Емили очакваше с такова нетърпение пътуването им. Спенсър обмисли всичко, избра курорта „Скалите“ в Негрил, резервира им

часове за масаж, йога, уроци по гмуркане и вечери по залез-слънце в пещерите. Това щеше да е перфектната почивка, идеалното местенце, където да забравят ужасните неща, които им се бяха случили. Емили се надяваше, че тропическият въздух ще излекува гастроентерита, от който не можеше да се отърве от толкова време.

Първият следобед беше идеален — топлата вода, обядът за добре дошли, галещите лъчи на слънцето. Но същата вечер тя забеляза момичето на стълбището.

Когато то мина през прага, с развяна коса и трептяща около краката му жълта рокля, зрението на Емили изведнъж се съсредоточи в една точка. Единственото, което виждаше, бе момичето. Овалното ѝ лице, вирнато носле и леко закръглена фигура въобще не приличаха на алините, но Емили просто... знаеше. Някъде дълбоко в себе си тя знаеше, че двете с Али отново ще се срещнат, и ето, тя се появи. Жива. Вперила поглед в нея.

Емили се обърна към приятелките си.

— Това е Али — прошепна тя.

Те само я погледнаха.

— Какви ги говориш? — попита Спенсър. — Али е мъртва, Ем.

— Тя умря в пожара, забрави ли? — Ариа погледна подозрително Емили, сякаш се притесняваше да не направи сцена.

— Дали? — Емили си спомни нощта в Поконос и в гърдите ѝ се надигнаха вина и безпокойство. — Ами ако е избягала? Никой не успя да намери тялото ѝ.

Хана се обърна към момичето в жълто. Тя беше слязла по стълбите и вървеше към бара.

— Ем, това момиче въобще не прилича на нея. Може би имаш температура.

Но Емили нямаше намерение да се предаде толкова лесно. Тя наблюдаваше как момичето си поръчва питие и стрелва единия от барманите с позната усмивка, която казваше „Аз съм Али и съм великолепна“. Колко пъти Емили се беше наслаждавала на тази усмивка? Колко пъти беше копняла да я види? Сърцето ѝ заби още по-бързо.

— Ако Али е оцеляла от пожара, тя ще се подложи на пластична хирургия заради белезите — прошепна Емили. — Може би заради това изглежда толкова различна. И затова има тези белези по ръцете си.

— Емили... — Ариа стисна ръцете ѝ между дланите си. — Правиш от мухата слон. Това не е Али. Просто трябва да преодолееш чувствата си към нея.

— Отдавна съм ги преодоляла! — извика Емили.

Тя изведнъж се върна в настоящето, бръкна в джоба на джинсите си и напипа копrienения оранжев пискюл. Ако някой я попиташе за него, ако някой го разпознаеше, щеше да каже, че го е намерила на поляната край вилата в Поконос след експлозията, макар това да не беше така.

Изведнъж Клоуи скочи от леглото.

— Мамо! Татко! Какво правите тук?

В коридора се бяха появили млади мъж и жена. Бащата на Клоуи, атлетичен, тъмнокос мъж с гладка, безупречна кожа, беше облечен в сив костюм и лъснати кожени обувки. Майка ѝ, която беше късо подстригана и носеше модни очила с тъмни рамки, беше облечена с тясна права пола, лъскава розова блуза и островърхи лачени обувки на високи токчета. От тях лъхаше някаква нервност, сякаш денем ходеха на работа в разни офиси, но вечер посещаваха рок концерти или поетически четения. Каква приятна промяна след тесногърдите, надути типове, които населяваха по-голямата част от Роузууд.

— Ние живеем тук, забрави ли? — пошегува се бащата на Клоуи. След това се обърна към Емили и се усмихна. — Здравей...?

— Здравейте, аз съм Емили Фийлдс. — Тя пристъпи напред и протегна ръка.

— Момичето от гардеробната, нали? — попита госпожа Роланд, която също се ръкува с Емили. Тя носеше огромния диамантен пръстен, който Емили помнеше от партито.

— И плувкиня — додаде господин Роланд.

— И бавачка, докато мине интервюто ми с Виланова — каза им Клоуи. — Тя ще се държи чудесно с Грейс, гарантирам.

Господин Роланд се облегна на парапета.

— Всъщност, Кло, не мисля, че имаме нужда от бавачка. И двамата сме си вкъщи тази вечер. — Той се обърна към Емили. — Но така или иначе ще ти платим за това, че си се разкарвала дотук.

— О, не е нужно — отвърна бързо Емили. — Беше ми приятно да се запознаем. — В мига, когато го каза, тя осъзна, че наистина е така. Цяла зима се бе свивала в стаята си, без да има с кого да

поговори. Притеснена. Мрачна. Чувстваше се така, сякаш се е събудила от дълга дрямка.

— Настояваме! — извика госпожа Роланд. — Хенри, вади портфейла.

Майката на Клоуи се оттегли в голямата спалня, а Клоуи и баща ѝ тръгнаха надолу по стълбите. Емили вървеше след тях.

— Кога са ти междучасията за обяд? — попита я Клоуи през рамо.

— След първия час във вторниците и четвъртъците, след втория в понеделник, сряда и петък — отвърна Емили.

— И на мен са ми след втория в сряда и петък! — Клоуи грабна палтото си от дрешника. — Искаш ли да обядваме заедно? Ако не си заета, разбира се.

— С удоволствие. — Емили въздъхна дълбоко. Напоследък обядваше извън училище — на последните курсове им разрешаваха да излизат за час. Но се чувстваше ужасно самотна.

Двете се разбраха да се срещнат пред „Стийм“ в сряда. След това Клоуи забърза за интервюто си, а Емили отново се озова пред господин Роланд. Той измъкна лъскав кожен портфейл.

— Сериозно говоря, няма нужда да ми плащате.

Той игнорира възраженията ѝ.

— Клоуи ми каза за проблемите ти с плуването. Сериозно ли смяташ да се състезаваш на университетско равнище?

— Разбира се.

Той замълча за миг, изучавайки лицето ѝ.

— Добре. Имам много връзки в Университета на Северна Каролина. Ако ми дадеш имената си, мога да те свържа с агент. Знам, че все още търсят кадри за отбора им.

Емили притисна ръце към гърдите си.

— Много ви благодаря.

— За мен е удоволствие. — Господин Роланд ѝ подаде една двайсетачка. Пронизващите му сини очи проблеснаха. — Това достатъчно ли е?

Емили отблъсна ръката му.

— Твърде много е.

— Моля те. — Господин Роланд постави банкнотата върху ръката ѝ и събра пръстите ѝ в юмрук. След това я поведе към вратата,

ръката му се плъзна нагоре по нейната, погали рамото ѝ и се спусна на хълбока ѝ.

Емили спря да върви и зяпна от изненада. Искаше да каже на господин Роланд да престане, но усещаше устата си като парализирана.

Тогава господин Роланд отстъпи встрани и безгрижно извади блекбърито си.

— Доскоро, Емили. Ще държим връзка. — Той говореше спокойно, сякаш нищо неприлично не се беше случило. Изведнъж самата Емили се зачуди дали наистина е било така.

Тя излезе от къщата, промъкна се по алеята и се облегна на колата си. Нощта беше спокойна и студена. Вятърът разклащаше клоните на дърветата. Изведнъж нещо се размърда край оградата, която разделяше двора на семейство Хейстингс от старата къща на Дилорентисови. Емили се сепна. Да не би някой да дебнеше наоколо? Кой ли е?

Пиук. Емили подскочи. Беше телефонът ѝ, който се намираше на дъното на чантата ѝ. Тя го извади и погледна екрана. „1 НОВО СЪОБЩЕНИЕ“. Емили примигна изненадано. Изпращачът беше Спенсър Хейстингс. Тя бързо натисна „ЧЕТЕНЕ“.

Ела пред пощенската кутия на Али.
Имам нещо за теб.

8.

ИМАТЕ ПОЩА!

Ариа седеше с подгънати крака на пода в дневната на баща си и слушаше някакъв подкаст, озаглавен „Да откриеш вътрешния си Дзен“, който беше свалила на компютъра на Ила.

— Представете си третото си око — прошепна гробовен глас в ухото ѝ. — Оставете миналото си да се разсее от вятъра. Живейте в настоящето, сега.

Миналото се разсейва от вятъра, повтаряше си Ариа наум, опитвайки се да повярва в това. След Ямайка беше изслушала хиляди релаксиращи записи, но никой от тях не бе успял да ѝ помогне. Може пък да нямаше трето око. Или миналото беше твърде тежко, за да го отвее вятърът.

— Мамка му! — Брат ѝ Майк седеше до нея и държеше в ръце джойстика на Плейстейшъна. Той играеше „Гран Туризмо“ и всеки път, когато блъскаше своето ламборгини мурсиелаго в шикана, ругаеше грубо и удряше с джойстика по дивана. Това със сигурност не помагаше на Ариа да открие третото си око.

— Надявам се, че в реалния живот не шофираш по този начин — промърмори годеницата на баща им Мередит, която минаваше по коридора. Тя носеше бебето си Лола в бебешко кенгуру, което бе превързано към кръста ѝ. Приличаше на уред за мъчения.

— Млъквайте и двете! — сопна им се Майк.

— Проблеми ли имаш, Спийд рейсър? — попита го Ариа.

— Не — отвърна раздразненият Майк. — Добре съм.

Но Ариа го познаваше твърде добре — нещо със сигурност не беше наред. Например тази сутрин той беше отишъл на училище с нея, вместо да изчака Хана да го вземе. По-късно, между часовете по биология и фотография, Ариа забеляза, че малкото диванче във фойето, където Майк и Хана се гушкаха в междучасията, беше подозрително празно.

Когато играта свърши, Майк остави джойстика на земята.

— Запознала си се със Северната богиня, нали?

Ариа го погледна изпитателно.

— Моля?

Майк завъртя очи.

— Уф. Клаудия. Повече от сигурен съм, че на скандинавски името ѝ се превежда като секси лисана.

— Няма скандинавски език — изръмжа Ариа.

Майк се пресегна към масата и загреба пълна шепа пуканки от керамичната купа.

— Трябва да ми разкажеш всичко за нея. Снимай я в банята след час по физическо...

Ариа нави кабелчето на слушалките около айпода си, опитвайки се да запази спокойствие.

— Не мисля, че това ще ѝ хареса. Пък и никой не си взема душ след час по физическо.

— Така ли? — Майк изглеждаше разочарован и Ариа едва потисна смеха си. Защо всички момчета тайно си фантазират за група голи мацки, които се заиграват под училищните душеве? Все едно някои наистина го правят!

— Няма значение — рече Майк. — Остани да спиш у Ноъл някоя нощ и я снимай тогава. Обзалагам се, че Клаудия се размотава там гола по цял ден. Дочух, че финландците непрекъснато го правят. Освен това са секс манияци — то не им остава какво друго да правят там.

— Ох, Майк! — Ариа го замери с една пуканка. — Какво ще каже Хана за новата ти мания?

Майк сви рамене и не каза нищо.

Аха.

— Да не се е случило нещо между вас? — продължи да го притиска Ариа.

Майк започна нова игра, този път караше ферари.

— Направо не можех да повярвам на очите си, когато тази сутрин Клаудия излезе от колата на Ноъл — каза той. — Тоя пич направо е ударил джакпота. Но не иска да ми каже нищо. Държи се така, сякаш не вижда каква яка мацка е Клаудия, но мен не може да ме прецака. Трябва да си спял, за да не искаш да я свалиш.

Ариа гневно сви юмруци.

— Да не би да си забравил, че Ноъл ми е гадже?

Майк помръдна едното си рамо.

— Да гледаш не е престъпление. Това не означава, че между тях ще се случи нещо.

Ариа седна на дивана и се загледа в пукнатината на тавана. Цялата тази работа с Клаудия я караше да се чувства неспокойно. Клаудия беше скандинавска секс богиня — имаше руса до бяло коса, пълни, нацупени устни, сини като метличина очи и тяло на модел на бански костюми от „Спортс илюстрейтид“. Вчера всички, които вървяха от терминала към лентата за багажа, я зяпаха откровено. Неколцина младежи изглеждаха готови да паднат на коляно и да ѝ предложат брак — или поне една нощ с бурен секс.

Докато Клаудия чакаше багажа си, Ариа смушка Ноъл.

— Знаеше ли, че Клаудия е момиче? — Може би затова той не искаше Ариа да го придружи до летището. Може би беше видял снимки на новия ученик на разменни начала и искаше да остане известно време с нея насаме.

— Разбира се, че не! — Ноъл изглеждаше искрен. — И аз съм толкова изненадан, колкото и ти!

Преди Ариа да успее да каже нещо, Клаудия се появи, влачейки два грамадни куфара на колелца, праметнала два сака на рамо.

— О, толкова багаж съм домъкнала! — каза тя с тежък акцент. Ариа се намръщи. Предишната година в Исландия се беше запознала с няколко финландки и техният английски беше милион пъти по-добър от нейния. С гърления си глас и глезено поведение тя приличаше на някоя финландска кукла Барби.

Ноъл и Ариа помогнаха на Клаудия да отнесе боклуците си до колата. След като натовариха всичко, Клаудия ѝ кимна учтиво и ѝ благодари. След това се обърна към Ноъл и го разцелува по двете бузи в европейски стил, след което рече:

— Толкова се радвам, че ще сме съквартиранти!

Вместо да я поправи — двамата щяха да делят една стая само през трупата на Ариа — Ноъл просто се изчерви и се засмя. Сякаш това, което беше казала, бе много смешно. Сякаш му се искаше да е така. Внезапно Ариа ужасно се изнерви. Може би трябваше да спи с него по-рано — няколко месеца по-рано. Ами ако Ноъл се беше изморил от непрекъснатото ѝ „не, не, не“ и искаше някой, който казва „да, да, да“?

Тя тръсна глава и позволи на вятъра да отвее спомена за миналото. Просто ревнуваше. Преди си беше мислила, че Ноъл си пада по Али — *истинската* Али, момичето, което се беше върнало в Роузууд и се беше опитало да ги убие — но се оказа, че не е така. Както и онази вечер в Ямайка: Ариа му беше обърнала гръб само за миг и изведнъж Ноъл се беше озовал до бара, награбен от някаква сексапилна руса мацка.

— Господи — прошепна тя и старата ревност я зачовърка отвътре.

Тя тръгна към бара, за да прекъсне флирта им, но тогава компаньонката на Ноъл се обърна и Ариа се озова пред онова момиче, което Емили бе забелязала на входа. Същото, което беше помислила за Али.

Онази се усмихна широко.

— Здравей, Ариа. Аз съм Табита.

Студени тръпки полазиха по гърба на Ариа.

— Откъде знаеш името ми?

— Приятелят ти ми го каза. — Тя потупа игриво Ноъл по рамото. — Не се тревожи, той е добро момче. Не е като нас, които обичаме да изневеряваме.

Ариа трепна. Табита ѝ намигна многозначително, сякаш бе наясно с историята на живота ѝ. Байрън беше изневерил на Ила с Мередит. Ариа също беше изневерявала — на Шон Ейкърд с Езра Фиц. Но откъде би могла Табита да научи за това? Ноъл със сигурност нямаше как да ѝ каже. И макар в пресата да беше изтекла доста информация за Ариа, никъде не се споменаваха за родителите ѝ или за аферата с Езра.

Ариа внимателно огледа белезите от изгаряния по ръцете на момичето. Очевидно Табита беше преживяла нещо ужасно, може би дори пожар. Но това не означаваше, че Емили е права.

Пиук.

Ариа погледна надолу. Беше телефонът ѝ, който лежеше на масата. Когато го взе и погледна към екрана, там пишеше: „СЪОБЩЕНИЕ ОТ ХАНА МЕРИН“.

Ариа се намръщи. Хана? Не бяха разговаряли от месеци.

Тя отвори съобщението.

Ела пред пощенската кутия на Али. Важно е.

Докато се движеше по някогашната улица на семейство Дилорентис, Ариа не можеше да се отърве от усещането, че посещава старо гробище. Домът на Мона Вандерваал се намираше в началото ѝ; прозорците му бяха тъмни, вратите затворени, а в предния двор беше забита табела „ПРОДАВА СЕ“. Къщата на семейство Хейстингс грееше като торта за рожден ден, но Ариа не можа да се сдържи и да не погледне към задния им двор и обгорялата гора, на която щяха да ѝ трябват години, за да се възстанови от пожара, предизвикан от *истинската* Али. Ариа никога нямаше да забрави онази януарска нощ, когато тичаше като обезумяла в дима и се натъкна на някой, затиснат под едно дърво. Когато издърпа момичето встрани, тя осъзна, че това е Али.

Но не тяхната Али. Не Али, която ги беше избрала за свои най-добри приятелки. Не Али, която бяха боготворили, презирали и обичали. Това беше *истинската* Али, която от шести клас бе затворена в „Убежището“.

Сега, когато фаровете ѝ осветиха някогашната алея, която водеше към дома на семейство Дилорентис, Ариа се опита да прогони този спомен от главата си. До пощенската кутия се забелязваше някаква фигура, която подскачаше от крак на крак, очевидно опитвайки се да се стопли. Ариа спря до тротоара и излезе. Това обаче не се оказа Хана, а Емили.

— Какво правиш тук? — попита Ариа.

Емили изглеждаше също толкова изненадана.

— Спенсър ми изпрати есемес. И на теб ли е пратила?

— Не, моят беше от Хана.

— Какво от мен?

Двете се обърнаха и видяха Хана да слиза от своя приус, прибрала косата си на кок. Ариа ѝ подаде телефона си.

— Ти ми каза да дойда тук.

— Не, не съм. — Хана ги гледаше объркано. — Тук съм, защото Емили ми прати есемес.

Емили се намръщи.

— Не съм ти пращала нищо.

Зад тях се разнесе изпукване и някой изскочи от храстите. Лунната светлина огря познатата фигура на Спенсър.

— Всички ли си повикала, Ариа?

Ариа се засмя смутено.

— Не съм казвала на никого да дойде.

— Напротив. — Спенсър извади телефона си и го бутна в лицето на Ариа.

Ела пред пощенската кутия на Али.

Трябва да ти покажа нещо.

Тъмен облак скри луната и наоколо съвсем притъмня. Снежните преспи на поляната сияеха злоещо, сковани от леда. Ариа размени притеснени погледи с останалите. Стомахът ѝ се сви от познато усещане — те бяха разменяли подобни погледи много, много пъти.

— Гледах едно дете у съседите на Спенсър. — Гласът на Емили потреперваше. — Когато получих есемеса, погледнах към пощенската кутия на Али и видях някой там. Помислих си, че си ти, Спенсър, защото есемесът беше от теб.

— Не съм била аз — рече Спенсър с прегракнал глас.

Момичетата се спогледаха. Ариа беше сигурна, че всички си мислят едно и също нещо. Възможно най-лошото нещо.

— Добре, ха-ха. — Спенсър се завъртя и погледна тъмния заден двор на семейство Дилорентис. — Много смешно! Можеш да излезеш, смотаняк! Пипнахме те!

Не последва отговор. Нищо не помръдваше в двора или в гората зад него. Сърцето на Ариа заби ускорено. Тя имаше усещането, че нещо — или някой — се крие наблизо и ги наблюдава, изчаква, подготвя се да нанесе удар. Подухна вятър и Ариа изведнъж усети миризмата на дим и бензин. Същата ужасна миризма като в онази нощ, когато Али подпали гората. Същата миризма като в нощта, когато пламна къщата в Поконос.

— Аз си тръгвам. — Тя бръкна в джоба си и извади ключовете за колата. — Не съм в настроение за такива глупости.

— Почакай! — извика Емили. — Какво е това?

Ариа се обърна. От пощенската кутия стърчеше лист хартия.

Емили се приближи и го измъкна.

— Това не е твое! — изсъска Хана. — Сигурно е някоя стара сметка, която са забравили да вземат.

— На която пише нашите имена? — Емили размаха плика пред лицата им. На него наистина пишеше „СПЕНСЪР, ЕМИЛИ, АРИА И ХАНА“ с големи печатни букви.

— Какво става тук, по дяволите? — прошепна Спенсър, повече раздражена, отколкото уплашена.

Хана грабна плика от ръцете на Емили. Всички се скупчиха около нея; от месеци не бяха стояли толкова близо една до друга. Ариа вдъхна сладникавия парфюм „Майкъл Корс“ на Хана. Копринената руса коса на Спенсър я погали по бузата. Дъхът на Емили миришеше на ментова дъвка.

Спенсър включи фенерчето на айфона си и го насочи към плика. Вътре имаше сгънат лист лъскава хартия, очевидно откъснат от списание. Когато го разгънаха, видяха последната снимка на *истинската* Али, след като се върна от „Убежището“. „МАЛКА СЛАДКА УБИЙЦА“ — пишеше с готически шрифт отдолу. „ТАЗИ СЪБОТА. 20:00 ЧАСА“.

— Телевизионният филм — изпъшка Ариа. — Някой идиот се бъзика с нас.

— Задръж малко. — Емили посочи към другия предмет в плика. — Какво е това?

Хана го извади. Беше пощенска картичка с блестящ, кристално син океан, обграден от надвиснали скали. Върху тях имаше хотел с грамаден басейн, шезлонги, тръстикови бунгала и ресторант на покрива.

Хана ахна.

— Това да не е...?

— Не може да бъде — прошепна Спенсър.

— Той е. — Емили посочи с пръст мозаечния ананас на дъното на басейна. — „Скалите“.

Ариа отскочи от картичката, сякаш тя изведнъж беше пламнала. Повече от година не беше виждала никакви фотографии на „Скалите“. Беше изтрила всички снимки от почивката им. Беше махнала таговете си от всички снимки в профилите на Майк и Ноъл — от плажа, от вечерята, от плаването с лодка и гмуркането до рифовете. Всички, на

които се преструваше, че се забавлява. Прикривайки тъмната, ужасна истина.

Достатъчно ѝ бе да погледне снимката, за да ѝ прилошее. В съзнанието ѝ се появи отчетлив спомен: Табита стои до бара и се хили на Ариа. Гледа я така, сякаш знае коя е тя... и какви тайни крие.

— Кой би могъл да ни го изпрати? — прошепна Хана.

— Това е просто съвпадение — рече упорито Спенсър. — Някой се бърка с нас. — Тя се огледа, търсейки някой, който да се крие в храстите или да се превива от смях до задната врата на дилорентисови, но навсякъде цареше тишина. Сякаш те бяха единствените хора, които бяха излезли навън в този час.

Тогава Хана обърна картичката и присви очи към надписа.

— О, Господи.

— Какво? — попита Спенсър. Хана не ѝ отговори, само поклати глава и ѝ подаде картичката.

Една по една всички прочетоха текста на гърба. Спенсър притисна ръка към челото си. Устата на Емили оформи едно безмълвно „О“. Когато дойде ред на Ариа, тя се взря в печатните букви. Стомахът ѝ се сви и светът се завъртя около нея.

Дочувам, че по това време на годината Ямайка е прекрасна. Жалко, че вие четирите НИКОГА повече няма да се върнете там.

Липсвахте ми!

А.

9. НЕПРИЯТНОСТИ В РАЯ

Надписът на картичката се размаза пред очите на Спенсър. Връхлетя нов порив на вятъра и клоните на дърветата задраскаха по някогашната къща на семейство Дилорентис. Звучите наподобяваха писъци.

— Възможно ли е това да е... истина? — прошепна Емили. Въздухът беше толкова студен, че дъхът ѝ излизаше на зловещи бели кълба.

Спенсър отново погледна към картичката. Отчаяно ѝ се искаше да може да каже, че е шега, също.

— Спри — прекъсна я Спенсър и затвори очи. Ако си позволеше дори да мисли за това, разкаянието и параноята щяха да я връхлетят като океанска вълна, да я всмучат в себе си и да я задушат. — Някой просто се бърка с нас, ясно ли е? — Тя грабна пощенската картичка от ръката на Хана и я пхна в джоба на палтото си. — Няма да позволя пак да ме правят на луда. И без това достатъчно преживяхме.

— И какво ще правим тогава? — разпери ръце Ариа.

— Ще забравим за картичката — реши Спенсър. — Ще се престорим, че никога не сме я получавали.

— Но някой знае, Спенсър. — Гласът на Емили прозвуча умолително. — Ами ако А. отиде при ченгетата?

— С какви доказателства? — Спенсър ги огледа една след друга. — Такива няма, забравихте ли? Няма никаква връзка с нас, освен в спомените ни. Никой не видя нищо. Дори никой не я познаваше. Никой не я потърси. Може би Хана е права и тук става въпрос за нещо друго. А може би някой е усетил, че вече не сме толкова близки като преди и е решил, че е свързано с Ямайка.

Спенсър замълча, сецайки се как предишната вечер Уайлдън я беше наблюдавал с любопитство. Всеки би могъл да забележи, че приятелството им се разпада.

— Няма да позволя това да ме тормози — рече тя. — Кой е с мен?

Момичетата се размърдаха смутено. Емили се заигра със сребърната гривна, която беше купила като заместител на старата плетена гривна на Али. Ариа пъкна ръце в джобовете си и задъвка трескаво долната си устна.

Тогава Хана се изпъна и пристъпи напред.

— Аз съм с теб. Последното нещо, от което се нуждая, е още един А. Тормозът вече е отживелица.

— Добре. — Спенсър огледа останалите. — Ами вие, момичета?

Емили ритна една мръсна купчина сняг край тротоара.

— Ами не знам.

Ариа също беше разкъсвана от противоречия.

— Това е толкова странно съвпадение...

Спенсър я плесна с две ръце по раменете.

— Вярвай каквото щещ, само не ме въвличай в това, става ли? Който и да е този глупав А., той не е част от живота ми. И ако вие сте достатъчно умни, няма да го допуснете и във вашите.

След тези думи тя се въртна и тръгна към дома си с изпънати рамене и вирната глава. Нелепо бе да си мислят, че се е появил нов А. или че някой знаеше какво са направили. Тайната им беше заключена завинаги. Освен това животът на Спенсър се развиваше отлично. Тя нямаше да позволи на А. да съсипе последната ѝ година... и със сигурност нямаше да му позволи да ѝ отнеме Принстън.

Решителността ѝ трая само още няколко крачки. Точно когато стигна до осветената врата на къщата, в съзнанието ѝ проблесна един неканен спомен: след първата им вечеря в Ямайка, Спенсър отиде до тоалетната. Когато излезе от кабинката, на плота пред огледалото седеше едно момиче, стиснало метална манерка в ръка. Блондинката, за която Емили се кълнеше, че е Али.

В първия момент Спенсър искаше да се върне обратно в кабинката и да затръшне вратата зад себе си. В това момиче имаше нещо странно — самодоволната усмивка не слизаше от лицето ѝ, сякаш тя подготвяше някакъв голям номер.

Но преди Спенсър да успее да се измъкне, момичето ѝ се усмихна.

— Искаш ли малко? — Тя ѝ протегна бутилчицата. Вътре се разплиска течност. — Невероятен домашен ром; купих си го от една възрастна жена по пътя за насам. Направо те събаря от раз.

През тънките стени се чуваше музиката от залата. Миризмата на пържени банани подразни обонянието на Спенсър. Тя се спря за миг. Тази работа не ѝ изглеждаше твърде безопасна.

— Какво, уплаши ли се? — предизвика я момичето, сякаш четеше мислите на Спенсър.

Спенсър се изпъна, грабна бутилката и отпи от нея. Силната напитка веднага я сгря.

— Много е добро.

— Нали ти казах. — Момичето си взе бутилчицата.

— Аз съм Табита.

— Спенсър — отвърна тя.

— Ти седеше с онези хора в ъгъла, нали? — попита Табита. Спенсър кимна. — Голяма си късметлийка. Моите приятелки ме зарязаха. Сменили са си резервациите със стаи в „Кралския банан“, без да ми кажат. Когато се опитах да си взема стая там, всички се оказаха заети. Гадост.

— Това е ужасно — промърмори Спенсър. — Да не сте се скарали нещо?

Табита сви виновно рамене.

— Заради едно момче. Ти си наясно с тези неща, нали?

Спенсър примигна. Веднага се сети за най-ужасната караница заради момче в живота ѝ. Беше с Али — тяхната Али — заради Иън Томас, когото и двете харесваха. В нощта, когато Али изчезна, тя изтича ядосана от хамбара и Спенсър я последва. Али се обърна към нея и ѝ каза, че двамата с Иън са тайни гаджета. Единствената причина Иън да целуне Спенсър, добави тя, е защото Али го бе накарала — той правеше всичко, което поиска от него. Тогава Спенсър блъсна Али — силно.

Табита я гледаше с многозначителна усмивка, сякаш имаше предвид точно тази история. Но тя нямаше как да я знае... нали? Крушката над главата ѝ примигна и изведнъж Спенсър забеляза как краищата на устните на Табита се извиват нагоре, точно като алините. Китките ѝ бяха също толкова тънки и тя лесно можеше да си представи

как тези тесни длани с дълги пръсти се опитват да ударят Спенсър на пътеката пред хамбара.

Телефонът на Табита засвири припева на „Алилуя“ и стресна и двете момичета. Табита погледна към екрана и тръгна към вратата.

— Съжалявам, трябва да се обадя. Ще се видим ли после?

Преди Спенсър да успее да отговори, вратата се затвори. Тя остана в тоалетната, загледана в отражението си.

Не беше съвсем сигурна кое я накара да извади телефона си и да провери в Гугъл всички хотели в Ямайка. И си каза, че единствената причина за ускорения ѝ пулс е домашният ром. Но когато Гугъл изплю всички резултати, Спенсър усети как стомахът ѝ се свива от притеснение. Тук нещо със сигурност не беше наред.

Наблизо нямаше хотел „Кралския банан“. Всъщност в цяла Ямайка не съществуваше хотел с такова име — или нещо подобно. Която и да беше Табита, тя лъжеше.

Спенсър отново погледна отражението си в огледалото. Изглеждаше така, сякаш бе видяла призрак.

А може би беше.

10. РОДИ СЕ ЗВЕЗДА

Следващия следобед, след като пътническият влак спря на всяка възможна спирка, Хана най-накрая пристигна във Филадельфия. Щом металните врати се отвориха, тя праметна сребрилата си чанта през рамо и стъпи на стоманения ескалатор. Две момичета с пуловери на университета „Брин Мауър“ и отрязани под коляното дънки я зяпнаха.

За миг Хана се напрегна, спомняйки си за картичката от предишната вечер. След това се сети: бяха я разпознали от новинарските емисии от миналата година. Хана привличаше вниманието повече, отколкото ѝ допадаше.

Тя вирна нос, заемайки позата на звезда. Все пак отиваше на първата си фотосесия — а те какво правеха в града? Пазаруваха намалени стоки?

До гарата имаше „Макдоналдс“ и пред входа му се забелязваше висока фигура, увесила фотоапарат на врата си. Сърцето ѝ подскочи. Патрик дори приличаше на прочут фотограф — беше облякъл тъмнозелено яке с качулка, чийто ръб бе подшит с кожа, тесни дънки и лъскави боти до глезените.

Той се обърна и я забеляза. Хвана фотоапарата, който висеше около врата му и го насочи към нея. За миг ѝ се прииска да покрие лицето си с ръце, но вместо това изпъна рамене и му се усмихна широко. Може би това беше тест, снимка на модел в действие на мръсна гара, заобиколен от трътлести туристи, натоварени с шарени торби.

— Значи успя — каза Патрик, когато Хана се приближи до него.

— Да не би да мислеше, че ще се отметна? — отвърна закачливо Хана, опитвайки се да контролира вълнението си.

Той я огледа от глава до пети.

— Страхотен тоалет. Приличаш на една по-готина версия на Адриана Лима.

— Благодаря. — Хана сложи ръце на хълбоците си и се завъртя наляво и надясно. Беше адски прав за страхотния тоалет — цяла сутрин се беше тормозила над розовата рокля с волани, рокерското яке, късите кадифени боти и златните гривни и колие, опитвайки милиард комбинации, докато най-накрая не уцели точната. Разголените ѝ крака може би щяха да измръзнат, но си заслужаваше.

Говорителят на гарата обяви, че пристига влакът от Трентън и цяла тълпа се изсипа по стъпалата. Патрик вдигна раницата си, пълна с фотографско оборудване и тръгна към изхода за Шестнайсета улица.

— Мисля да направим няколко снимки на открито из града. Няколко класически кадъра пред кметството и Камбаната на свободата. Светлината е идеална за случая.

— Добре — отвърна Хана. Патрик дори звучеше свръх професионално.

— След това ще направим няколко снимки в студиото ми във Фиштаун. Имаш ли нещо против? Ще изглеждат страхотно в портфолиото ми. И ще ти помогна да избереш някои за агенциите.

— Звучи ми страхотно.

Докато се изкачваха по стълбите, Патрик хвана Хана под ръка и посочи една замръзнала локва.

— Внимавай.

— Благодаря — отвърна Хана, заобикаляйки леда. Веднага след това Патрик свали ръката си.

— Винаги ли си искал да бъдеш фотограф? — попита го тя, докато крачеха по Маркет стрийт към кметството. Беше адски студ и всички вървяха, сгущени в шубите си, с вдигнати качулки. По тротоарите бяха струпани мръсни купчини сняг.

— Още от дете — призна Патрик. — Не отивах никъде без лентовия си апарат. Помниш ли ги? Или си твърде малка?

— Разбира се, че ги помня — присмя му се Хана. — На осемнайсет години съм. А ти?

— На двайсет и две — отвърна Патрик, сякаш беше кой знае колко по-голям. Той махна с ръка наляво, към една друга част от града. — Следвах в академията по изкуствата. Тъкмо се дипломирах.

— Хареса ли ти? Аз мисля да уча моден дизайн или в „Прат институт“, или в Института за модни технологии. — Беше подала молбите си за кандидатстване няколко седмици по-рано.

— Обожавах го. — Патрик заобиколи една количка за хотдог, която беше спряна по средата на тротоара. Във въздуха се носеше миризма на мазни наденички. — И на теб ще ти хареса Ню Йорк. Но се обзалагам, че няма да отидеш там заради ученето. Убеден съм, че някоя модна агенция ще подпише с теб.

Хана се почувства така, сякаш хиляди феи танцуват в стомаха ѝ.

— Защо си толкова сигурен? — попита го равнодушно, сякаш това въобще не я интересува.

— Докато учех, работех като асистент при много фотосесии. — Патрик спря на червен светофар. — Ти имаш уникалното излъчване, което всички редактори и дизайнери обожават.

— Наистина ли? — Защо не можеше да запише думите му и да ги качи в Туитър. Или още по-добре, да ги публикува директно на стената на Кейт във Фейсбук.

— А как успя да си намериш работа в рекламата на татко? — попита Хана.

Патрик се усмихна криво.

— Върших услуга за приятел. Обикновено не се занимавам с реклами — особено с политически. Не се интересувам особено от политика.

— Нито пък аз — рече Хана с облекчение. Тя дори не знаеше какво е мнението на баща ѝ по важните проблеми. Ако спечелеше изборите и някой искаше да я интервюира... ами, за това бяха медийните тренъори.

— Но пък ми изглежда приятен човек — опита се Патрик да надвика бръмченето на преминаващия край тях автобус. — А на сестра ти какъв ѝ е проблемът? Изглеждаше ми много стегната.

— Доведена сестра — поправи го бързо Хана.

— О... — Патрик ѝ се ухили многозначително и почти черните му очи проблеснаха. — Трябваше да се досетя, че между вас няма роднинска връзка.

Стигнаха до кметството и Патрик се захвана за работа, упътвайки Хана да позира в сянката на грамадната арка.

— Така, мисли си за момиче, което толкова силно желае нещо, че може да усети вкуса му в устата си — инструктиреше я той, докато насочваше обектива към нея. — Ти си гладна, жадуваща и нищо не може да те спре. Можеш ли да се впишеш в това настроение?

Ъ-ъ-ъ, да. Ами че тя се намираще непрекъснато в такова настроение. Застана пред стената и впери в Патрик най-настоятелния поглед, който успя да сътвори.

— Прекрасно! — каза той. Щрак. Щрак. — Очите ти са великолепни.

Хана отметна назад кестенявата си коса, наведе брадичка и леко разтвори устни. Това беше позата, която заемаше, когато с Али и останалите си правеха фотосесии в алината дневна. Али винаги ѝ казваше, че с тази физиономия Хана прилича на дрогирана манекенка, но Патрик отново защрака и извика:

— Поразително!

След известно време спря да снима и започна да разглежда позите в малкото екранче.

— Ти си невероятна. Досега правила ли си фотосесии?

— Малко. — Снимките за списание „Пийпъл“ след случилото се в Поконос се брояха, нали?

Патрик отново прилепи око към фотоапарата.

— Така, вдигни малко брадичката. Погледни ме страстно.

Хана направи всичко възможно, за да накара очите си да пламтят. Щрак. Щрак.

Група туристи се бяха събрали край тях и си шушукаха.

— За кое списание снимате? — попита с благоговение една възрастна жена.

— За „Воуг“ — отвърна Патрик, без да спира. Тълпата започна да ахка възхитено; неколцина туристи дори се приближиха и започнаха да снимат Хана. Тя се почувства като звезда.

След още няколко снимки пред Камбаната на свободата, Патрик ѝ предложи да отидат в студиото му. Когато тръгнаха към Фиштаун, слънцето вече започваше да залязва. Той се изкачи по стъпалата, които водеха към красива тухлена сграда, и ѝ отвори вратата.

— Надявам се, че нямаш нищо против да се изкачваш по стълби.

Когато Патрик отвори боядисаната в черно врата на четвъртия етаж, Хана възкликна възхитено. Студиото представляваше грамадна стая, покрита с фотографии във всякакви форми и размери. През три големи прозореца се разкриваше гледка към улицата. В ъгъла проблясваше екранът на един „Макинтош“. Вдясно се виждаше малка кухня; върху плота бяха наредени химикалите за тъмната стаичка. Но

вместо да мирише като кабинета по фотография в „Роузууд дей“, стаята ухаеше на любимите ѝ свещи на „Делириум & Ко“ с аромат на китайски чай.

— Тук ли живееш? — попита го Хана.

— Не, само работя. — Патрик остави раницата си на пода. — Деля я с още двама фотографи. Да се надяваме, че никой няма да ни притеснява, докато завършим.

Той пусна някакъв стар диск с боса нова, нагласи два прожектора и настани Хана на един стол. Тя веднага започна да се полюлява напред-назад в ритъма на музиката.

— Добре — промърмори Патрик. — Раздвижи тялото си. Точно така. — Щрак. Щрак.

Хана свлече леко коженото си яке, полюлявайки се в ритъма на песента. Очите ѝ започваха да я болят от толкова много сексапилно примижаване. Светлината от прожекторите пареше кожата ѝ и в един пламенен миг тя рязко свали якето си, разкривайки роклята с тънки презрамки.

— Красота! — промърмори Патрик. Щрак. Щрак. Щрак. — А сега разлюлей косата си! Добре!

Хана направи каквото ѝ беше казано, позволявайки на косата си да се разпилее по раменете ѝ и да падне съблазнително пред очите ѝ. Едната ѝ презрамка се свлече по рамото ѝ, разкривайки лентата на сутиена ѝ, но тя не спря да я оправя. Високите скули на Патрик и розовите му устни започваха да я хипнотизират. Харесваше ѝ, че той я караше да се чувства като най-красивото момиче на света. Искаше ѝ се всички да могат да видят това.

На фона на буйната музика, ярките светлини и ефектните пози, в главата ѝ изплува един нежелан спомен. Когато миналата година Али се беше върнала в Роузууд и разкри, че е отдавна изгубената най-добра приятелка на Хана, тя я беше хванала за ръцете и ѝ беше казала колко красива е станала.

— Направо си зашеметяваща, Хана — прошепна Али с възхищение.

Това беше най-хубавото нещо, което Хана беше чувала през живота си. Още откакто се беше преобразила, тя си беше мечтала, че по някакъв начин Али ще се върне от отвъдното и ще види, че тя вече

не е онова грозно, дебело момиче, което разваляше вида на групичката ѝ.

Но накрая се оказа, че думите ѝ не са означавали нищо. Беше го казала само за да накара Хана да ѝ се довери.

Изведнъж, също неканен, се появи втори спомен. В Ямайка, малко след вечеря, Хана отиде до големия телескоп, който беше монтиран в ъгъла на ресторанта. Той беше насочен към небето; нощта беше ясна, кристалночиста и звездите изглеждаха толкова близо, сякаш бе достатъчно да протегне ръка, за да ги докосне.

Нечие прокашляне накара Хана да се обърне. Зад нея стоеше русокосо момиче с жълта рокля. Същото, което Емили им беше посочила на стълбите. То въобще не приличаше на Али, с изключение на еднаквия цвят на косата и немирно проблясващите очи, но тя се наведе напред и се взря в Хана, сякаш я познаваше.

— Чух, че телескопът бил страхотен. Дъхът ѝ леко миришеше на ром.

— Ами, да. — Хана отстъпи встрани. — Искаш ли да погледнеш?

Момичето притисна очи към окуляра, после се представи като Табита Кларк, добавяйки, че е от Ню Джърси и това е първата ѝ нощ в курорта.

— На мен също — отвърна бързо Хана. — Страхотно е. Следобед ходихме да се гмуркаме край скалите. А утре ще имам курс по йога — не спираше да бърбри нервно тя. Хана не можеше да отмести поглед от белезите от изгаряне по ръцете на момичето. Какво ли ѝ се беше случило?

— Знаеш ли, много си красива — рече внезапно Табита.

Хана притисна ръце към гърдите си.

— Б-благодаря!

Табита наклони глава настрани.

— Обзалагам се, че невинаги си била толкова красива, така ли е?

Хана се намръщи.

— Какво би трябвало да означава това?

Табита навлажни розовите си устни.

— Мисля, че се досещаш, нали?

Светът се завъртя пред очите ѝ. Възможно бе Табита да е разпознала Хана от новинарските емисии, а и в пресата бяха изтекли

много неща за нея — как Мона я е блъснала с колата си, как е била хваната да краде в магазина, как всички се бяха заклели, че са видели трупа на Иън в гората. Но дебелилото, грозно минало на Хана беше останало дълбока мрачна тайна, скрита от света. Никакви снимки отпреди промяната не циркулираха из блогове и клюкарски форуми — Хана редовно проверяваше. Как би могла Табита да знае за миналото ѝ на грозно патенце?

Когато отново погледна момичето, Хана забеляза, че чертите на лицето ѝ като че ли се бяха променили. Изведнъж не бяха само немирно проблясващите очи. Сърцевидните ѝ устни изглеждаха точно като алините. Сякаш духът на Али прозираше през белязаната кожа на Табита.

— Хана? — Гласът на Патрик проникна в замъгленото ѝ съзнание.

Хана примигна и се опита да се отърси от спомена. Гласът на Табита продължаваше да отеква в ушите ѝ. *Обзалагам се, че невинаги си била толкова красива, нали?*

Патрик я погледна притеснено.

— Ъ-ъ-ъ, може би ще искаш да... — Той посочи към ключицата ѝ.

Когато Хана погледна надолу, установи, че роклята се е свлякла от раменете ѝ и половината ѝ гърда беше изскочила от сутиена.

— Опа! — Тя бързо я придърпа нагоре.

Патрик свали фотоапарата.

— Изведнъж като че ли се отнесе. Всичко ли е наред?

Образът на Табита проблесна в съзнанието ѝ. Но точно сега нямаше да мисли за това. Беше си обещала нещо. Нямаше да позволи снощната бележка от А. да отвори кутията на Пандора.

Хана изпъна рамене и разтърси китките си.

— Извинявай. Всичко ще бъде наред, обещавам. — От уредбата се разнесе последният хит на „Блек айд пийс“ и тя подкани с жест Патрик да я усили. — Хайде да продължаваме.

Това и направиха.

11.

ЕМИЛИ СИ ИМА ПОЧИТАТЕЛ

— Десет стометрови, започни на шейсет! — изрева във вторник треньорът на Емили, Реймънд, от ръба на басейна. Реймънд я тренираше от малка и никога не изневери на стандартната си униформа от джапанки „Адидас“ и лъскав черен клин „Тир“. Освен това имаше гъсто окосмените ръце на човек, който редовно ги е бръснал заради състезанията по плуване, и широките рамене на плувец свободен стил.

Стрелката на хронометъра се закова на шейсет. Реймънд се наведе напред.

— Готови... старт!

Емили се отблъсна от стената, трескаво запляска с крака и стегнатото ѝ тяло се стрелна напред. Водата охлаждаше кожата ѝ, а от стаичката на треньора се долавяха звуците на стари шлагери. Мускулите ѝ се отпуснаха, докато пореше водата. Толкова беше хубаво да плува отново след дългото прекъсване.

Тя достигна до отсрещната стена, отблъсна се и отново заплува. Учениците от нейния коридор изостанаха назад. Всички те бяха сериозни плувци, които също се надяваха да вземат стипендии в избраните университети. Някои дори вече бяха избрани; щом получеха писмата, че са приети, те гордо ги носеха на Реймънд.

Докато усилено загребваше с ръце, Емили се опита да изпразни съзнанието си, което според Реймънд щеше да ѝ помогне да достигне най-голяма бързина. Но тя не спираше да мисли за пощенската картичка в кутията на Али. Кой я беше изпратил? Дали все пак някой не беше видял какво са извършили? Нямаше свидетели на онова, което бяха сторили в Ямайка. Нямаше двойки, които да се целуват на пясъка, нито надничачи през прозорците лица, никой от персонала не почистваше задната тераса. Или А. просто стреляше в тъмното, или беше човекът, от когото Емили се страхуваше най-силно.

Тя докосна стената на финиша, дишайки тежко.

— Добро време, Емили — похвали я Реймънд от ръба на басейна. — Радвам се да те видя отново във водата.

— Благодаря. — Емили избърса очите си и огледа салона. Той също не се беше променил изобщо, откакто за пръв беше дошла тук на шестгодишна възраст. В ъгъла стояха ярко жълтите скамейки за зрителите и нарисуваните на стената играчи на водна топка. Стените бяха покрити с мотивационни плакати, а в коридора бяха подредени златни плочки с местните рекорди. Когато Емили беше малка, се възхищаваше на рекордите, с надеждата един ден да счупи някой от тях. Миналата година беше счупила три. Но не и тази...

Реймънд изсвири късо и остро със свирката си и тя се оттласна за вторите си сто метра. С всяка една обиколка ръцете ѝ се чувстваха все по-силни, обръщанията ѝ бяха все по-стабилни и времената непрекъснато падаха. След приключването на десетата обиколка Емили заляза, че някой седеше на пейките и я снимаше. После свали камерата и погледите им се срещнаха. Беше господин Роланд.

Той се приближи до коридора на Емили.

— Здравей, Емили. Може ли за секунда?

Един от плувците направи обръщане до Емили и оплиска всичко наоколо с вода. Тя сви рамене и се измъкна от басейна. Чувстваше се гола в плувния си костюм, с голите си ръце и крака, особено в сравнение със сивия вълнен костюм и черни половинки на господин Роланд. А и не можеше да се отърси от спомена за предишната вечер. Нарочно ли беше докоснал хълбока ѝ, или беше случайност?

Господин Роланд седна в единия край на пейката. Тя грабна хавлията си и седна в другия.

— Изпратих времената ти на агента на УСК и на треньора. Името му е Марк Лаури. Той ме помоли да намина и да наблюдавам тренировките ти. Дано това не е проблем. — Господин Роланд вдигна камерата и смутено се усмихна.

— О, няма проблем. — Емили скръсти ръце върху гърдите си.

— Наистина си в много добра форма. — Той се загледа в спрянния на пауза кадър. — Лаури беше много впечатлен от времената ти. Но се зачуди защо са от миналата година, а не от тази.

— Трябваше да спра известно време тренировки през миналото лято и есента — отвърна смутено Емили. — Не можех да се състезавам с отбора.

Между веждите на господин Роланд се оформи бръчка.

— И защо?

Емили рязко се извърна.

— Просто... лични проблеми.

— Не искам да бъда нахален, но агентът ще пита — рече успокояващо господин Роланд.

Емили започна да навива на пръста си колана на хавлията. Тя беше от миналогодишния национален шампионат, където се беше състезавала, преди да заминат за Ямайка. Още тогава усещаше, че нещо с нея не е наред. В съблекалнята трепереше и едва не припадна в съгваемия стол, докато очакваше да я затоплят. Времената ѝ бяха прилични, само една или две десети от секундата по-бавни от личния ѝ рекорд, но след това се чувстваше ужасно изтощена, сякаш някой бе напълнил ръцете и краката ѝ с пясък. Онази нощ се прибра у дома и спа цели петнайсет часа без прекъсване.

С течение на времето нещата се влошаваха, вместо да се подобрят. Когато каза на майка си, че ще спре тренировките по плуване през лятото, за да отиде във Филаделфия, госпожа Фийлдс я погледна така, сякаш ѝ бяха поникнали още няколко очни ябълки. Но Емили изигра картата Али — имала нужда да напусне Роузууд, твърде много ужасни неща се бяха случили напоследък — и майка ѝ отстъпи. Беше отседнала при сестра си Карълайн, която се беше записала в лятната програма на Университета на Пенсилвания, преди да замине през есента за Станфърд. Беше споделила тайната си с Карълайн и за нейна голяма изненада сестра ѝ я беше запазила. От което не беше особено доволна.

Когато на следващата година Емили се завърна в училище и каза на майка си, че няма да се състезава за училищния отбор, госпожа Фийлдс побесня. Тя предложи да я закара на спортен психолог, но Емили беше непреклонна: този сезон нямаше да плува.

— Трябва да забравиш Алисън — настоя госпожа Фийлдс.

— Не става въпрос за Алисън — отвърна през сълзи Емили.

— А за какво става въпрос? — попита настоятелно госпожа Фийлдс.

Но Емили не можеше да ѝ каже. Ако го направеше, майка ѝ повече нямаше да ѝ проговори.

Господин Роланд отпусна ръце в скута си, очаквайки отговора на Емили.

Тя прочисти гърлото си.

— Не може ли просто да кажем, че съм си взела почивка? Аз... Миналата година бях преследвана от един човек, когото смятах за най-добрия ми приятел. Може би сте чували за това? Алисън Дилорентис?

Господин Роланд повдигна вежди.

— Ти ли беше това?

Тя кимна мрачно.

— Съжалявам. Нямах представа. Знаех, че купуваме къщата на едно от убитите момичета, но... — Господин Роланд притисна ръка към очите си. — Мисля, че няма нужда да казваш каквото и да било. Лаури ще разбере.

Поне от цялата история с Али имаше някаква полза.

— Сега отново съм се посветила изцяло на плуването — заяви твърдо Емили.

— Добре. — Господин Роланд се изправи. — И на мен ми се стори така. Ако си сериозна, най-вероятно ще успея да доведа него или някой от екипа му още тази събота.

Емили обмисли програмата си.

— Всъщност тази събота имам състезание.

— Още по-добра причина да дойде. — Господин Роланд записа нещо в блокбърито си. — Ще те види в действие. Идеално.

— Много ви благодаря — извика Емили. Прииска ѝ се да прегърне господин Роланд, но се въздържа.

— Всеки приятел на Клоуи е и мой приятел. — Господин Роланд се обърна към изхода. — Хубаво е, че успя бързо да си намери приятели. Радвам се, че се видяхме, Емили.

Той пхна куфарчето под мишница и тръгна през локвите към запотената врата на съблекалните. Изведнъж Емили се почувства милион пъти по-добре. Каквото и да си беше помислила, че се е случило в къщата на семейство Роланд предишната вечер, то е било само във въображението ѝ.

Някой зад нея въздъхна и Емили рязко се обърна. Погледът ѝ се стрелна към дългата редица прозорци, които гледаха навън. Слънцето залязваше, небето се беше оцветило в тъмносиньо и пейзажът бе окъпан в силуети. Тогава тя забеляза нещо до нейното волво на

паркинга. Човек ли беше? Обикаляше колата и надничаше през прозорците?

Поредното обръщане на един състезател обля краката ѝ с вода и тя се дръпна от басейна. Когато отново погледна през прозореца, небето изведнъж бе станало черно като мастило, сякаш някой бе дръпнал завеса над него. Емили не можа да види нищо повече.

12.

ФИНЛАНДСКА МАСА

Във вторник вечерта Ариа позвъни на вратата на семейство Кан. Домът им представляваше голяма тухлена къща с бели колони, гараж за шест коли, множество галерии с колони и кули, и заден двор от около петдесет декара, в който се бяха провели доста от прочутите купони на братята Кан. Тази вечер тук отново имаше парти, макар Ариа да се съмняваше, че то ще включва шотове текила или разгопени снимки в личната им фото кабинка. Семейство Кан бяха организирали традиционна скандинавска шведска маса по случай пристигането на Клаудия в Щатите и съдейки по паркираните пред къщата коли, те като че ли бяха поканили цялото население на Роузууд плюс няколко съседни градчета.

Госпожа Кан отвори вратата и лицето и грейна.

— *Терветулоа*, Ариа! — поздрави я весело тя. — Това е добре дошла на финландски!

— Ъ-ъ-ъ, *терветулоа* — отвърна учтиво Ариа, опитвайки се да докара подходящата интонация... и да не зяпне от изненада при вида на тоалета на госпожа Кан. Обикновено майката на Ноъл представляваше олицетворение на висшата мода: бричове на Ралф Лоран, кашмирени пуловери и лъскави ботуши „Тодс“. На ушите и пръстите ѝ блестяха диаманти, които най-вероятно струваха колкото къщите на двамата родители на Ариа, взети заедно. Днес обаче тя носеше дълга червена пола, която изглеждаше ушита от плъстено кече, набрана блуза с бухнали ръкави и сложна бродерия по врата, и пъстроцветно елече, по което имаше още бродерии и миришеше на нафталин. На главата ѝ се мъдреше боне, леко наподобяващо фалически символ, а на краката ѝ бяха обути високи черни кожени боти с връзки. И те със сигурност не бяха от онези, които бяха изложени на витрината на „Джими Чо“ в мола „Кинг Джеймс“.

— Не е ли божествен тоалетът ми? — изграчи госпожа Кан и се завъртя на място. — Това е традиционен финландски костюм! Виждала

ли си някога нещо толкова пъстроцветно? Аз съм наполовина финландка, да знаеш. Може би прадедите ми са се обличали така!

Ариа кимна, усмихна се безмълвно и си помисли, че финландците едва ли се обличат така, освен ако не е абсолютно наложително. Кой би искал да прилича на герой от приказка на братя Грим?

В този миг във фойето се появи Клаудия.

— Ариа! Толкова се радваме, че си тук! — Ноъл застана до нея. Тя прехвърли ръката си през рамото му, сякаш бяха гаджета.

— Ъ-ъ-ъ, в никакъв случай нямаше да го пропуска. — Ариа впери поглед в Ноъл, мислейки си, че той ще се отдръпне от Клаудия и ще отиде при нея, неговата приятелка. Но той просто си стоеше там, ухилен глупаво до уши. Клаудия се обърна и прошепна нещо в ухото му. Той ѝ отвърна също шепнешком и двамата се разхилиха.

Ариа усети как настръхва.

— Нещо смешно ли има?

— Просто... няма значение. — Ноъл небрежно махна с ръка в отговор на въпроса ѝ.

Тази вечер Клаудия беше облечена с бяла плетена рокля, която бе поне с два номера по-малка. Русата ѝ коса се спускаше по гърба, а на устните си беше сложила влажно, блестящо червило, което веднага привличаше погледа. Всички момчета на партито я зяпаха — включително господин Шей, възрастният учител по биология в „Роузууд дей“, за когото Ариа винаги беше мислела, че е с увредено зрение.

Но тогава Ноъл заобиколи групичката възхитени почитатели и прегърна Ариа.

— Радвам се, че си тук. — Това я накара да се чувства малко по-добре, особено след като и Клаудия ги гледаше.

Всички се отправиха към кухнята, където гърмеше някаква наподобяваща полка музика, за която Ариа предположи, че може би е финландска. Масата също изглеждаше като излязла от приказките: върху нея имаше димящи котлета, големи бокали, напукани печени наденички, риба, приготвена без да ѝ се маха главата и джинджифилови сладки, които изглеждаха като извадени направо от кошничката на Хензел и Гретел. В средата се мъдреше стъклена кана, пълна с квасено мляко. Пред бълбукащото котле госпожа Кан беше

закрепила табелка с надпис ЕЛЕНСКО! Събралите се около масата жители на Роузууд изглеждаха леко неориентирани.

— О, вкуснотия! — изчурулика Клаудия, щом се приближи до масата. Десетина момчета се спуснаха да ѝ помагат, сякаш беше някое хлапе, което не знае как да си сипе само. Мейсън Байърс ѝ предложи да ѝ напълни купичка със супа. Филип Грегъри я попита дали иска наденичка. Престън Уолис и Джон Декстър, които вече бяха завършили „Роузууд дей“, но учеха в Холис и все още бяха най-добрите приятели на Ноъл, подадоха салфетки на Клаудия и ѝ наляха чаша сайдер.

Момичетата обаче се държаха съвсем различно. Наоми Циглър и Райли Улфи гледаха мръсно Клаудия, облежани на кухненския плот. Лейни Айлър стоеше до Ариа край масата. Тя се наведе към Фай Темпълтън, която вече изобщо не изглеждаше толкова смотана, колкото в седми клас, когато Ариа, Али и останалите обичаха да ѝ се подиграват, и ѝ прошепна:

— Знаеш ли, тя въобще не е красива.

— Записала се е в класа ми по английска литература — отвърна Фай и завъртя очи. — А едва може да чете на английски. Мислех си, че хората от Европа са някак си по-образовани.

Ариа прикри усмивката си. Човек би си помислил, че обсебената от тротинетките Фай не би се подигравала на никого.

— Ако Джеймс продължава да я зяпа, ще ѝ сритам задника — продължи Лейни през зъби, докато си вземаше наденичка и я слагаше в чинията си. Джеймс Фрийд беше новото ѝ гадже.

Някой потупа Ариа по рамото и тя се обърна. Зад нея стоеше Клаудия и я гледаше с големите си сини очи.

— Здравей, Ариа — избълбука тя. — Аз ям теб?

В първия момент Ариа реши, че тя говори сериозно — злодеите от приказката казваха точно такива неща. Но след това Клаудия огледа нервно гълпата.

— Толкова много хора, а аз знам само теб!

— Чудесна идея! — Госпожа Кан изникна като че ли от нищото и плесна Ариа по рамото. — Вие двете определено трябва да се храните заедно! Клаудия, Ариа страшно ще ти хареса!

— О! — Ариа усуква пръст в прилеп ръкава на копринената си блуза. Не предпочиташе ли Клаудия да яде с мъжкия си антураж? Но в присъствието на госпожа Кан тя нямаше как да откаже.

След като опита още няколко лъжички от вегетарианския гулаш в чинията си, Ариа отведе Клаудия до дивана пред панорамния прозорец. Двете останаха смълчани известно време, наслаждавайки се на партито. Популярните момичета от „Роузууд дей“ бяха преместили дългата маса в ъгълчето за закуска и продължаваха да гледат с лошо око Клаудия — и съответно Ариа, която седеше до нея. Стоящите наблизко възрастни, които тя не познаваше, не спираха да се хвалят на висок глас в кой университет са приети децата им. През вратата на всекидневната Ариа забеляза Спенсър, която говореше с някакво непознато момче, но тя си беше научила урока и не ѝ махна за поздрав.

Мисълта за пощенската картичка не я напускаше. Днес беше усетила със сигурност, че някой я наблюдава — дори в часовете, където седеше на последния ред, дори когато беше съвсем сама в дамската тоалетна. Тя не спираше да се оглежда, но не забелязваше никого. По време на занималнята беше изслушала един след друг два диска с медитации, но те само я раздразниха допълнително. Дори докато седеше в кухнята на Ноъл, тя не спираше да поглежда към екрана на телефона си, ужасена от появата на нов есемес.

Възможно ли е А. да се беше завърнал? Възможно ли е да знае за ужасното нещо, което беше извършила?

Ариа се обърна към Клаудия, опитвайки се да прогони ужасните мисли от главата си.

— Как ти се струва „Роузууд дей“?

Клаудия избърса устата си със салфетка.

— Толкова е голямо. Губя се много! Хората дават посоки, а аз... уф! — Тя се престори, че избърсва потта от челото си. — Старото училище в Хелзинки? Шест стаи! Трийсет човека в клас. Нищо подобно!

Докато говореше, ъгълчетата на устните ѝ увиснаха надолу. Тя завърши тирадата си с треперливо хихикане. Беше ли Клаудия... изплашена? На Ариа никога не ѝ беше хрумвало, че такова красиво, уверено същество може да бъде притеснено от нещо. Може пък наистина да се окажеше човек.

— Знам какво имаш предвид. — Ариа преглътна хапка от салатата от смесени ряпа и цвекло. — В училището в Рейкявик, където учих, имаше само стотина ученици. За две седмици се запознах с всички.

Клаудия отпусна вилицата си.

— Учила си в Рейкявик?

— Да. — Нима Ноъл не беше разказал на Клаудия всичко за нея?
— Живях там близо три години. Страшно ми хареса.

— Аз ходя там! — Клаудия се усмихна още по-широко. — За фестивала „Айсланд еърфейвс“!

— И аз съм била там! — Фестивалът „Айсланд еърфейвс“ беше първият концерт, на който отиде. Почувства се толкова зряла, докато се мотаеше насам-натам, обикаляше покрай хипарските палатки, в които правеха временни татуировки и капани за сънища, и вдишваше ароматите на екзотичната вегетарианска кухня и наргилетата.

Докато на сцената свиреше една от многото исландски групи, тя се запозна с три момчета: Асбьорн, Гунар и Йонас. Йонас я беше целунал по време на биса. Тогава Ариа разбра, че отиването в Исландия е най-хубавото нещо, което ѝ се беше случвало.

Клаудия закима възторжено, размятвайки русите си коси.

— Толкова много музика! Любими са ми „Метрик“.

— Гледах ги в Копенхаген! — отвърна Ариа. Никога не би си представила, че Клаудия ще си пада по „Метрик“. Музиката бе едно от нещата, за които Ариа нямаше с кого да разговаря така, както в Исландия — всички типични роузуудчани, както ги наричаше тя, слушаха единствено парчетата в списъка за най-сваляни песни на Айтюнс.

— Обичам! Толкова много — *тансси*! — Тя се намръщи, опитвайки се да си спомни английската дума, след което размята глава насам-натам, все едно танцуваше. После остави картонената си чиния на перваза на прозореца, извади айфона си и започна да прехвърля снимките.

— Това е Таня. — Тя посочи едно момиче, което приличаше на София Копола. — Най-добри приятелки. Заедно ходим на концерт в Рейкявик. Много липсва. Пишем есемеси всяка вечер.

Клаудия прехвърли още снимки на приятелите си, предимно русокоси момчета; семейството ѝ, кльощава майка без грим, висок, сбръчкан баща, за който тя каза, че е инженер, и по-малък брат с рошава коса; домът ѝ, модерна кутийка, която напомни на Ариа за къщата, която бяха наели в Рейкявик; и котката ѝ Майка, която беше

гушнала като бебе по същия начин, както Ариа гушкаше своя котарак Поло.

— Моето мяу много ми липсва! — извика тя, като поднесе телефона към устата си и целуна котето.

Ариа се засмя. На тези снимки Клаудия не изглеждаше като свалячка или клюкарка — беше си съвсем нормално момиче. Даже беше готина. Възможно беше Ариа да бърка за нея. Може би наблягаше на физическата близост с Ноъл, защото се чувстваше неудобно в новата си среда. И може би се обличаше толкова разголено, защото смяташе, че така правят американците — когато човек гледа американска телевизия, нищо чудно да си помисли такова нещо. Всъщност двете имаха много общо помежду си — типичните роузуудски момичета отбягваха Клаудия точно както бяха отбягвали Ариа. Те винаги заклеяваха нещата, които не можеха веднага да разберат.

Клаудия изкара следващата снимка, на която приятелите ѝ се бяха снимали в ски костюми на върха на планината.

— О! Това е Калле! Ходим заедно на ски всеки уикенд! Сега с кого ще ходя на ски?

— Аз ще идвам с теб — предложи Ариа и сама се изненада на думите си.

Очите на Клаудия грейнаха.

— Ти ходиш на ски?

— Ами, не... — Ариа гребна последната хапка гулаш в чинията си. — Всъщност никога не съм карала ски през живота си.

— Аз те уча! — Клаудия скочи от мястото си. — Отиваме скоро! Толкова лесно!

— Добре. — Сега като се замисли, Ноъл беше споменал, че семейството му възнамерява да отиде на ски през уикенда. Със сигурност бяха поканили и Клаудия. — Но искам и аз да те науча на нещо в замяна.

— Какво ще кажеш за това? — Клаудия посочи розовия мохерен шал, увит около врата на Ариа. — Ти *неулоа*? — Тя завъртя пръсти пред себе си, имитирайки плетене.

Ариа погледна към шала си.

— О, плетях преди години. Не е много хубав.

— Прекрасен е! — възкликна Клаудия. — Научи ме! Ще направя подаръци за Таня и Калле!

— Искаш да те науча да плетеш? — повтори Ариа. Досега никой, нито дори Али и останалите, не я беше молил да го научи да плете — това си оставаше странната страст на Ариа. Но според Клаудия като че ли въобще не беше странно.

Разбраха се да се видят в четвъртък в магазина за ски, за да може Ариа да си избере екип. Когато станаха, за да опитат десертите, Ариа забеляза, че Ноъл я гледа от другия край на стаята с изненадана усмивка на лицето. Тя му махна, последвана от Клаудия.

— Той е твой приятел, нали? — попита Клаудия.

— Да — отвърна Ариа. — Повече от година.

— О, сериозно! — Очите на Клаудия проблеснаха. Но в поведението ѝ не се забеляза никаква завист.

На вратата се появи господин Кан. Ариа не го беше виждала от седмици. Той непрекъснато пътуваше по работа. Сега беше завързал около бедрата си кафяво парче плат, което приличаше на мечешка кожа, беше обул черни ботуши и носеше голяма шапка с рога. Приличаше на Фред Флинтстоун.

— Готов съм за пиршеството! — изрева той, вдигайки във въздуха голяма сопа.

Всички го поздравиха с викове. Момичетата от „Роузууд дей“, които седяха в ъгъла, се разхилиха. Ариа и Клаудия се спогледаха ужасено. Сериозно ли говореше той?

— Спаси ме! — прошепна Клаудия и се скри зад Ариа.

Тя избухна в смях.

— Тези рога! И за какво му е сопата?

— Не знам! — Клаудия леко подаде носа си отстрани. — И полата на господин Кан мирише на *хевонпаскаа*! — Ариа не знаеше точното значение на тази дума, но самото ѝ звучене я накара да се разсмее с цяло гърло. Тя усещаше погледите на кучките в ъгъла, но не ѝ пукаше. Изведнъж се почувства щастлива, че Клаудия е тук. За пръв път от цяла година имаше с кого да се смее. Човек, който я разбираше по начин, по който типичните роузуудчани не биха могли.

За миг дори я накара да забрави за А.

13. СЪБЛАЗЪН И ТАЙНИ

Спенсър се нареди край шведската маса на семейство Кан, оглеждайки сервираната храна. Някои от тези боклуци приличаха на котешко повърнато. И кой нормален човек ще седне да пие квасено мляко?

Две ръце я хванаха за раменете.

— Изненада! — каза Зак Пенитисъл, размахвайки отворена бутилка с кехлибарен цвят пред лицето ѝ. Вътре се плискаше някаква зеленикава течност, която миришеше на лакочистител.

Спенсър повдигна вежда.

— Какво е това?

— Традиционен финландски шнапс. — Той наля няколко пръста в две пластмасови чаши, които взе от масата. — Отмъкнах го от бара, докато никой не гледаше.

— Лошо момче! — Спенсър го заплаши с пръст. — Винаги ли си толкова непослушен?

— Затова съм черната овца в семейството — подразни я Зак и я погледна така, че в корема ѝ запърхаха пеперуди.

Тя беше наистина развълнувана, че Зак прие поканата ѝ да я придружи на партито у семейство Кан. След вечерята в „Гошен ин“ не спираше да мисли за веселия им флирт. Дори след като седнаха на масата при останалите от семействата им, те не спираха да си разменят потайни усмивки и палави погледи.

Двамата излязоха от дневната и се настаниха на стълбището в коридора. Партито стана още по-шумно, след като една голяма група от „Роузууд дей“ се разтанцува полка, а някои от възрастните вече започваха да завалят думите.

— Обикновено не наричам момчетата от Харвард „черната овца на семейството“ — каза Спенсър, продължавайки разговора им.

Зак се облегна назад и се намръщи.

— Кой ти каза, че отивам в Харвард?

Спенсър примигна.

— Баща ти така каза по време на вечерята. Преди да се срещнем на бара.

— Естествено, че ще е той. — Зак отпи сериозна глътка от шнапса. — Честно да ти кажа, не съм съвсем сигурен, че двамата с Харвард ще си паснем. На мен повече ми допадат Бъркли или Колумбия. Не че той го знае, разбира се.

Спенсър вдигна чашата си.

— Ами, да прием за това да получиш каквото искаш.

Зак се усмихна.

— Винаги получавам онова, което искам — рече той многозначително, от което гърбът ѝ настръхна. Спенсър усещаше, че тази вечер между тях щеше да стане нещо.

— Това алкохол ли е? — разнесе се гневен глас. Сестрата на Зак, Амилия, се появи иззад ъгъла, понесла чиния, пълна с храна.

Спенсър въздъхна и затвори очи. Майка ѝ беше във възторг, че е поканила Зак на партито — така щяха да се опознаят по-добре.

— Всъщност, защо и Амилия не дойде с вас? — изчурулика тя секунда по-късно. Преди Спенсър да успее да възрази, госпожа Хейстингс вече говореше с Никълъс, прехвърляйки поканата за Зак към сестра му.

Амилия искаше ли въобще да бъде тук? Тя започна да гледа навъсено от мига, в който мина през прага на семейство Кан. Когато господин Кан пусна традиционна финландска фолклорна песен, тя откровено се намръщи и запуши ушите си.

— Искаш ли малко? — Зак подаде чашата си на Амилия. — Има вкус на ментов пай, любимият ти!

Амилия се отдръпна назад и направи физиономия.

— Не, благодаря. — Нейната представа за парти беше да облече раирана риза „Брукс брадърс“, закопчана догоре, запасана в тясна дънкова пола, която стига до под коленете ѝ. Изглеждаше точно като госпожа Ълстър, учителката по математика на Спенсър.

Амилия се облегна на парапета и погледна към жителите на Роузууд.

— Значи тези хора са ти приятели? — Тя произнесе думата „приятели“ с такъв тон, както може би произнасяше „матрак, пълен с бълхи“.

Спенсър огледа тълпата. Тук бяха повечето ученици от последния курс на „Роузууд дей“, както и много познати на семейство Кан.

— Ами, всички ходят в моето училище.

Амилия изпъшка презрително.

— Изглеждат ми много смотани. Особено момичетата.

Спенсър трепна. С изключение на Келси, тя не беше излизала с други момичета от „Света Агнес“. Но в прогимназията беше ходила на няколко техни партита; всяка групичка се кръщаваше на някоя европейска принцеса или кралица — имаше „Кралица София Испанска“, „Принцеса Олга Гръцка“ и „Шарлът Монакска, дъщерята на принцеса Каролина“. Ехо, смотанячки?

Зак пресуши остатъка от питието си и остави чашата си на стълбището.

— Тези мацки определено изглеждат така, сякаш крият по някоя малка срамна тайна в ръкава си.

— Как се досети? — подкачи го Спенсър.

— Всичко е въпрос на наблюдение, да обръщаш внимание на това, което правят хората. Както когато се срещнахме в ресторанта в неделя — знаех, че седиш на бара, защото се опитваш да избягаш от някого. Да си поемеш дъх.

Спенсър го плесна закачливо.

— Голям си лъжец.

Зак скръсти ръце на гърдите си.

— Искаш ли да се обзаложим? Понякога играя една игра, която се нарича „Тя не е онази, за която се представя“. На бас, че ще успея да открия повече тайни от теб.

Щом чу името на играта, Спенсър потръпна. Незнайно защо тя й напомни за пощенската картичка, която бяха получили предишната нощ. И въпреки че Спенсър се преструваше, че тя не означава нищо, вътрешно беше доста притеснена. Възможно ли е някой да знае за Ямайка? В курорта бяха отседнали много хора — Ноъл, Майк, онази групичка от Калифорния, с които ходеха да карат сърф, някакви щури купонджии от Англия и, разбира се, персоналът — но след случилото се Спенсър и останалите огледаха целия плаж и не видяха жива душа. Сякаш бяха последните хора на Земята. Освен ако...

Тя затвори очи и прогони тази мисъл от главата си. Никакви „освен ако“! Нямахме никакъв нов А.! Поценската картичка беше чисто и просто съвпадение, късметлийско налучкване.

Група момичета от екипа на училищния вестник преминаха бързешком във всекидневната, понесли чинии, отрупани с кюфтета, картофи и сардини. Спенсър се обърна към Зак.

— Съгласна съм да играя на игричката ти. Но нали осъзнаваш, че аз познавам тези хора? Имам предимството да се намирам на мой терен.

— Тогава ще избираме хора, които не познаваш добре. — Зак се наведе напред и огледа стаята. После посочи госпожа Байерс, майката на Мейсън, изтупана от глава до пети в „Кейт Спейд“. — Знаеш ли нещо за нея?

Амилия, която ги наблюдаваше от страни, изсумтя.

— Тя ли? Същата е като останалите! Футболно майче, кара Лексус. Нищо сложно.

Зак цъкна с език.

— Точно тук грешиш. Тя може и да прилича на обикновена домакиня от луксозните предградия, но всъщност предпочита млади любовници.

— Защо смяташ така? — попита скептично Спенсър.

— Погледни. — Зак посочи госпожа Байерс, която нетърпеливо пълнеше чашата на Райън Зейс, един от съотборниците на Мейсън. Ръката ѝ полегна на рамото на Райън и остана там известно време. Доста време.

— Леле! — прошепна Спенсър. Нищо чудно, че госпожа Байерс винаги се кандидатираше за мястото на родителя, който придружаваше отбора по време на гостуване.

Беше ред на Спенсър. Тя огледа стаята, опитвайки се да намери своята жертва. Мисис Циглър, елегантната майка на Наоми, се понесе с балетна стъпка по веселяшкия под с десен на черни и бели карета. Бинго.

— Тя тайно се подлага на процедури с ботокс — каза Спенсър и я посочи.

— О, я стига. — Амилия завъртя очи. — Всички тези жени ходят на подобни процедури. Както и някои от децата.

— ... под мишниците — додаде Спенсър, спомняйки си как няколко години по-рано петната от пот по тениската ѝ винаги си личаха, когато госпожа Циглър вдигаше ръце да ръкопляска при гол на отбора по хокей на трева. Но през този сезон петната бяха изчезнали като по магия.

— Много добре — подсвирна Зак.

Те огледаха гостите, разкривайки все повече тайни. Зак посочи Лиъм Олсън и каза, че момчето изневерява на приятелката си Девън Арлис. Спенсър си избра една сервитьорка с вид на готик рокерка и каза, че тя адски си пада по Джъстин Бийбър и всяка вечер се лигави над портрета му. Зак каза, че Имоджин Смит прилича на типа момичета, които крият, че имат венерическа болест, а Спенсър предположи, че Бо Бакстър, готиният самотник, който ѝ партнираше в „Макбет“, има любовни връзки с по-възрастни жени. Тогава Амилия с неохота посочи някого в тълпата.

— А тя прилича на ония, които се свалят с учителите си.

Спенсър погледна с присвити очи към човека, когото Амилия сочеше и едва не ахна на глас. Това беше Ариа. След като момичетата отново се бяха сблизили, Ариа беше разказала на Спенсър и останалите всичко за връзката си с Езра Фиц, учителя ѝ по английска литература. Как би могла Амилия да знае за това?

После Амилия погледна Спенсър с малките си кръгли очички.

— А твоята тайна каква е?

— Ами... — Спенсър усети как я побиват тръпки. Изведнъж Амилия се оказа странно интуитивна личност, която като че ли знаеше всичко. *Ямайка. Как успях да вляза в Принстън. Какво причиних на Келси.* Със сигурност имаше доста неща, с които Спенсър въобще не се гордееше.

Зак завъртя очи.

— Не ѝ отговаряй. Всички имаме някакви тайни, които не искаме да споделяме с останалите — включително ѝ аз.

Малко след това Амилия се отдалечи от тях, за да разговаря с две момичета, които се оказа, че познава. Партито премина в гигантски пиянски финландски танц — долнокачествената полка гърмеше от тонколониите, а в средата на стаята бясно танцуваха Ариа и новата чуждестранна ученичка.

Чаша и половина шнапс по-късно Спенсър и Зак все още играеха на „Тя не е онази, за която се представя“.

— Шон Ейкърд е сериен мастурбатор — заяви твърдо Спенсър и го посочи.

— Онази жена, която е облечена от главата до петите в „Гучи“, пазарува марковите си дрехи от „Канал стрийт“ в Ню Йорк — върна ѝ удара Зак.

— Селесте Ричардс обича миризмата на собствената си пръдня — изкиска се Спенсър.

— Новото момиче от Финландия всъщност е травестит — проплака Зак.

— Лори, Кендра и Мадисън си падат по оргиите! — извика Спенсър, говорейки за трите солистки на хора, които апатично потракваха с токове в ъгъла.

Тя се смееше толкова силно, че по бузите ѝ бяха започнали да се стичат сълзи и най-вероятно бяха размазали грима ѝ. Двамата със Зак отново се бяха доближили един до друг, ръцете и коленете им често се докосваха, често накланяха глави към раменете на другия.

Най-накрая партито започна да утихва и хората взеха да се разотиват по домовете си. Двамата повикаха Амилия и се качиха в колата на Зак. Спенсър обсеби айпода му, наду до дупка Сейнт Винсът и запя заедно с певицата „Actor Out of Work.“ Амилия седна отзад и се намуси.

Зак зави в алеята пред къщата на Хейстингсови и дръпна ръчната спирачка. Спенсър се обърна към него, едновременно натъжена, че вечерта е към края си и нервна, защото бе настъпил моментът, който бе очаквала с нетърпение — целувката за лека нощ. Зак сигурно щеше да слезе от колата и да я изпрати до вратата — по-далеч от сестра му.

— Знаеш ли, така и не решихме какъв ще е залогът за твоята игра на малки тайни — каза Спенсър с копринен глас. — Аз мисля, че спечелих — със сигурност открих повече тайни от теб.

Зак повдигна вежда.

— *Au contraire*^[1]. Мисля, че аз заслужавам награда. — Той се наведе към нея и сърцето на Спенсър затупка бързо.

Амилия изсумтя шумно и се надигна от задната седалка.

— Ще спрете ли да флиртувате? Нали осъзнавате, че се намираме на една романтична среща разстояние от това да станем

доведени брат и сестри? Ако тръгнеш с нея, това практически ще бъде кръвосмешение.

Зак се вцепени и се отдръпна от Спенсър.

— Че кой е споменавал за нещо такова?

Опа. Спенсър стрелна Амилия с възможно най-гадния поглед, който успя да сътвори. Страхотен начин да съсипе вечерта.

Когато се обърна отново към Зак, той я целуна учтиво по бузата.

— Обади ми се. Трябва да закусим някой път заедно в Кънтри клуба. Там има толкова много хора с тайни.

— О, определено — отвърна Спенсър, опитвайки се да скрие разочарованието си.

Тя тръгна към входната врата, заобикаляйки купчините сняг и лед по пътеката. Докато ровеше за ключовете в чантата си, телефонът ѝ изпиука. Извади го, с надеждата да види есемес от Зак. „Надявам се да се видим, без сестра ми да е наоколо“, например. Или дори „Много исках да те целуна. Надявам се да го направя скоро“.

Но вместо това видя съобщение от неизвестен подател. Шнапсът автоматично се изпари от главата ѝ и тя се почувства напълно трезва. Огледа се, търсейки проблясващи очи в храстите или силует, който се движи между дърветата. Но не забеляза нищо.

Тогава си пое дълбоко дъх и натисна ПРОЧЕТИ.

Здрасти, Спенс. Всички имат тайни, така е. И знаеш ли какво? Аз знам твоите.

А.

[1] Au contraire (фр.) — напротив. — Б.пр. ↑

14.

НАЙ-ДОБРИ ПРИЯТЕЛКИ ЗАВИНАГИ

Сряда следобед Емили стоеше пред „Стийм“. Както обикновено, всички маси в кафенето бяха заети. Наоми Циглър, Райли Улфи и Кейт Рандал се бяха разположили под големия италиански плакат на „Ла долче вита“. Кирстен Кълън и Аманда Уилямсън стояха до барплота и спореха коя тарталетка да си поделят.

Коридорът беше пълен с ученици, които отиваха или да обядват, или бързаха към следващия си час. Емили забеляза първо Хана. Тя вървеше с блуждаеща усмивка на лицето и като че ли изобщо не забелязваше хората около себе си. Миг след това иззад ъгъла се появи Спенсър, която разговаряше на висок глас със Скот Чин, друг от редакторите на годишника.

— Снощи на партито у семейство Кан си прекарах страхотно, а ти? — казваше тя.

След това, може би защото Емили си мислеше за нея, по коридора се зададе Ариа, хваната за ръце с новата ученичка от Финландия, която живееше в дома на Ноъл Кан.

Нито една от тях не погледна към Емили. Ужасната картичка от А. в пощенската кутия на Али като че ли беше на светлинни години от мислите им. Защо и тя не можеше да забрави за нея?

— Здравсти, Емили!

От преминаващата група ученици се откъсна Клоуи. Емили ѝ махна с ръка.

— Здравей!

Докато Клоуи тичаше към нея, Емили почувства как я залива вълна от щастие. За пръв път обядваха заедно, но след понеделника, когато Емили беше отишла в дома ѝ, двете се бяха сприятелили във Фейсбук, бяха коментирали статусите си, а предишната вечер, преди да си легнат, бяха провели продължителен разговор в чата, разменяйки клюки за съучениците си, учители да се избягват, и обсъдиха най-

дълго задържалия се слух за това, че стаичката склад на първия етаж е мястото, където разни двойки тайно ходят да правят секс.

Клоуи огледа Емили от глава до пети и на лицето ѝ се появи глупава усмивка.

— Къде ли съм виждала този тоалет? — Тя посочи карираната униформена пола на Емили и бялата ѝ блуза, след което поглади с ръка сакото си, което беше съвсем същото като нейното. — Толкова ми е странно да ходя в училище, което задължава учениците си да носят униформи. Сякаш сме членове на някакъв култ.

— Трябваше да го търпя дванайсет години — изпъшка Емили. След това се обърна към кафенето. — Готова ли си?

Клоуи кимна и Емили се понесе след групичката ученици към „Стиим“, който се пълнеше бързо. Докато вървяха към опашката за храна, Емили даде няколко бързи разяснения на Клоуи.

— Сушито е добро, но не си вземай пиле-терияки — то е от консерва.

— Ясно.

Емили избра салата „Цезар“ и пакетче претцели и ги сложи на подноса си.

— Италианската храна хич не е лоша, но незнайно защо само учениците от музикалната паралелка ядат спагети. Никой друг.

— Ами меки претцели? — Клоуи посочи към рафтовете.

— Няма проблем — отвърна неохотно Емили. Всъщност големите меки претцели бяха запазена храна на Али в седми клас. Щом станаха част от групичката на Али, Емили, Ариа и Спенсър също започнаха да ги ядат, а и много момичета от техния клас взеха да ги копират.

В този миг от кухнята се разнесе миризма на изгоряло и Емили си спомни за пожара в Поконос. Макар пламъците да бяха достигнали до върховете на дърветата, макар полицията да се беше заклела, че Али просто няма как да е оцеляла след експлозията, Емили все още не можеше да се отърве от ужасното усещане, че Али е успяла да се измъкне. В нощта след случилото се тя беше сънувала, че я намира в гората зад вилата на родителите ѝ, цялата в ужасни рани. Али отвори очи и я погледна.

— Сама копаеш гроба си, Емили — рече тя през смях и протегна ръка, опитвайки се да забие в нея котешките си нокти.

— Идваш ли? — извика Клоуи, гледайки я въпросително.

Емили наведе поглед. Тя стоеше насред опашката, потънала в мисли.

— Разбира се — отвърна тя и тръгна бързо към касата.

Намериха си места край прозореца. Игрището беше покрито с одеяло от бял сняг.

Клоуи извади телефона си и го плъзна по масата към Емили.

— Виж тази снимка на Грейс. Мама ми я прати тази сутрин.

На екрана се виждаше бебето, омазано до уши с овесени пръстенчета с мед.

— Много е сладка — изгука Емили. — Сигурно всеки ден ти се иска да я изядеш.

— Иска ми се — грейна Клоуи. — Толкова дундеста и сладуреста. Много е забавно да имаш малка сестричка.

— Тя беше ли... планирана? — изтърси изведнъж Емили и сама се изненада от въпроса си. Бързо затвори очи. — Извинявай. Не исках да любопитствам.

— Не, всички ме питат. — Клоуи отхапа от претцела си. — Беше и не беше. Родителите ми винаги са искали да имам брат или сестра, но мама не можа да забременее веднага. Когато успя, и двамата бяха изненадани. Тя обаче спаси брака им — преди това имаха проблеми. Сега всичко е наред.

— О... — Емили се престори, че човърка пилето в салатата си, защото не искаше да среща погледа на Клоуи. — Какво е било преди да се появи Грейс?

— Ами, обичайните глупости. — Клоуи пъкна сламка в кутийката си с безалкохолна бира. — Караници, слухове за изневери... Мама не може да държи нищо в себе си, така че чувам много повече, отколкото би трябвало.

— Но сега всичко е наред? — Няколкото хапки от салатата, които Емили беше изяла, тежаха като олово в стомаха ѝ. Тя отново се сети за господин Роланд и това как я беше опипал.

Клоуи сви рамене.

— Така изглежда.

Над тях се надвеси някаква фигура и Емили вдигна глава. Някогашното ѝ гадже Бен им се ухили похотливо.

— Здравсти, Емили. Коя е приятелката ти?

Клоуи му се усмихна невинно.

— Клоуи Роланд. Идвам от Северна Каролина.

Тя протегна ръка и Бен я пое с преувеличено внимание. Най-добрият му приятел, Сет Кардиф, който стоеше зад него, започна да се киска.

— Като че ли ви е много приятно заедно — подразни ги Бен.

— Ще гласувам за вас за „Най-добра двойка“ — пошегува се Сет.

— Много смешно — сопна му се Емили. — Оставете ни на мира.

Бен погледна Клоуи.

— Нали знаеш за нея? Знаеш по какво си пада? — Той поклати хълбоците си напред-назад.

— Махай се оттук — процеди през зъби Емили.

Двете момчета избухнаха в неприличен кикот и се ометоха. Емили погледна през прозореца, главата ѝ пулсираше болезнено.

— Какво беше това? — попита Клоуи.

— Това беше бившият ми — отвърна Емили с равен глас. — Така и не можа да ми прости за едно нещо.

— Какво?

Емили се извърна и погледна към Бен и Сет, които излизаха от кафенето, като се блъскаха един друг. Не ѝ се искаше толкова скоро да разкаже на Клоуи за миналото си, но сега нямаше как да го премълчи.

— Скъсах с него миналата година, за да тръгна с момиче.

По лицето на Клоуи премина сянка на изненада, но тя бързо изчезна.

— Господи. Това сигурно е било ужасен удар по мъжествеността му, а?

— Ами да. Месеци наред не спря да ме тормози. — Емили погледна Клоуи с присвити очи, изненадана от спокойната ѝ реакция. Колко беше хубаво, че поне веднъж някой не откачи веднага, след като си беше признала. — Не намираш ли за странно, че съм излизала с момиче?

— Хей, щом ти е хубаво, действай. — Клоуи лапна последния си претцел. — Това е моето мото. Това момиче някое специално ли беше?

Емили се сети за Мая Сен Жермен, по която си беше паднала миналата година, и се усмихна.

— Тогава беше. Наистина ми помогна да разбере какво искам и какво не. Но сега не говорим много — тя излиза с друга, една

второкурсничка. Не беше любовта на живота ми или нещо такова.

Това, разбира се, беше Али — нейната Али. Беше ли нормално все още да е влюбена в мъртво момиче? Нейната Али все още имаше огромно влияние върху нея. А когато „Кортни“ се върна, призна на Емили, че е нейната истинска приятелка и я целуна страстно по устните, Емили се озова направо в Рая. Сега, макар Емили да знаеше, че нейната Али е умряла през онази нощ в седми клас, когато гостуваха на Спенсър, тя отново копнееше за нейното завръщане.

Това я накара да си спомни онази омразна първа нощ в Ямайка. Когато Емили се връщаше за пореден път от тоалетната, някой я хвана за ръката.

— Здравсти! — разнесе се ясен, познат момичешки глас.

Емили се обърна. До нея стоеше момичето, което бе забелязала на стълбите, същото, което беше взела за Али.

— 3-здрасти?

— Аз съм Табита. — Момичето протегна ръка, обсипана с белези. — Видях те да ме гледаш от другия край на залата. В едно училище ли учим?

— Н-не мисля — заекна Емили. Но не можеше да отмести поглед от момичето. Приличаше ли Табита на Али, или не?

Табита наведе глава настрани.

— Искаш ли да ме снимаш? Така ще можеш да ме гледаш по-дълго.

— Извинявай. Просто имам усещането, че те познавам отнякъде.

— Може и така да е — намигна ѝ Табита. — Може би сме се срещали в някой минал живот. — От уредбата гръмна едно парче на Кейша. Очите на Табита грейнаха. — Обожавам Кейша! — възкликна тя и стисна ръката на Емили. — Танцувай с мен!

Да танцува с нея? Не стига, че ѝ напомняше за Али, а сега и се държеше като нея. Но въпреки това Емили не можа да устои. Чувствайки се като хипнотизирана, тя позволи на Табита да я отведе на дансинга и да я завърти във вихъра на танца. Някъде по средата на песента Табита протегна ръка и направи снимка на нея и Емили с телефона си. Обеща да ѝ я изпрати, но така и не го направи.

Една смачкана на топка обвивка на сламка отскочи от носа ѝ. Клоуи се изкиска от отсрещната страна на масата.

— Падна ли ми, космически кадет!

Това беше достатъчно, за да помогне на Емили да се отърси от зараждащата се паника.

— Край, това беше. — Тя грабна своята сламка и бързо свали опаковката ѝ. — С теб е свършено.

Емили изстреля смачканата опаковка към ухото на Клоуи. Тя си отмъсти, като хвърли салфетката си върху рамото на Емили. Емили замери Клоуи с кротон, тя си върна с едно бонбонче „М&М“.

То отскочи от челото на Емили и падна в пазвата на Имоджин Смит.

Имоджин се обърна към тях и ги изгледа намръщено. Джеймс Фрийд, който седеше на съседната маса, се ухили.

— Аз ще го потърся, Имоджин! — Имоджин беше момичето с най-големи гърди в класа.

Отговорничката на закусвалнята, възрастна жена на име Мери, отиде бързо при Емили и Клоуи.

— Не хвърляйте храна! Трябва ли да ви слагам на отделни маси? — Очилата ѝ висяха на синджирче около врата ѝ. Тя беше облякла пуловер с котенца отпред.

— Извинете — прошепна Емили. След това двете с Клоуи се спогледаха и избухнаха в смях. Емили не се беше чувствала така от времето, когато тя, Али и останалите се кискаха така в същата тази закусвалня.

Внезапно тя осъзна какво е това чувство: щастие.

15.

ХАНА МЕРИН, МОДЕЛ ЗА ПОДРАЖАНИЕ

— Така. Моля всички да заемат местата си! — Джеремая сновеше из задната стаичка на предизборния щаб на господин Мерин, голям офис в луксозна сграда, в която се помещаваше и кабинетът на пластичен хирург, офиса на престижна компания за интериорен дизайн и няколко лекари психиатри. Очилата му бяха килнати накриво, а под очите му се забелязваха тъмни торбички. Хана си помисли, че Джеремая определено се нуждае от един продължителен ден в спа салона.

Тя се опитваше да избягва сблъсъците с членовете на екипа, консултантите и водачите на групи, които се стичаха в стаята. Беше сряда вечерта и всички се бяха събрали, за да видят окончателния вариант на рекламата на баща ѝ.

Асансьорът прозвъня, а и Изабел и Кейт влязоха, ухилени до уши, с блестящи коси. Изабел изглеждаше оранжева и абсурдна както винаги, но Кейт беше свежа и красива в кораловата си вълнена рокля „Рейчъл Пали“ и черни обувки „Кейт Спейд“ на платформа. Щом зърна Хана, тя ѝ се усмихна самодоволно.

— Здравсти, Хана! Вълнуваш ли се от крайния резултат?

Хана погледна с пренебрежение към Кейт и нейния сладникав ентузиазъм. Да, да, да, Кейт щеше да бъде звездата на политическата реклама. Няколко дни по-рано това сигурно щеше да я жегне, но сега не ѝ пукаше.

— Ами, да. — Хана извади копринения шал, който си беше купила следобед от „Отър“, любимия ѝ бутик, и го уви около раменете си. Всички модели на „Фул фронтал фешън“ носеха прозрачни шалове зад кулисите. — Всяка експонация е добре дошла за кариерата ми на модел.

Усмивката на Кейт се стопи.

— Каква кариера?

— О, не знаеш ли? Един фотограф ме откри по време на заснемането на рекламата — отвърна небрежно Хана, сякаш това бе нещо съвсем обикновено. — Направихме фотосесия във Филадельфия. Висша мода. Той веднага ще изпрати портфолиото ми на няколко агенции в Ню Йорк. Има много връзки.

Очите на Кейт зашариха насам-натам и бузите ѝ пламнаха. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се взриви.

— О! — каза най-накрая тя. — Ами, успех. — След което се отдалечи вцепенено. Бинго.

На вратата се появи бащата на Хана и всички заръкопляскаха. Той застана пред тях и вдигна ръце, за да ги успокои.

— Благодаря ви, че дойдохте! С нетърпение очаквам да видите рекламата! Но нека първо ви представя някои хора, които помогнаха при създаването ѝ...

След което започна да благодари на около един милион души, от видео монтажниците до стилиста му и жената, която чистеше офиса. Хана се огледа с надеждата, че Патрик ще бъде тук, но Серхио бе единственият представител на фотографите. През последните двайсет и четири часа чувствата ѝ към Патрик бяха разцъфнали: тя му беше изпратила няколко есемеса от училище и той веднага ѝ беше отговорил, че снимките ѝ са красиви като самата нея. Тя вече си представяше как те двамата ще превземат Ню Йорк с щурм, предприемчивият моден фотограф и приятелката му супермодел.

Бащата на Хана даде думата на Джеремайя, който скромно се поклони. После изнесе прочувствена серенада, в която благодареше на Изабел за това, че през цялото време е била до него. Тя стоеше и се усмихваше блажено с насълзени очи. През полата ѝ прозираше ластичният ѝ колан.

Светлината угасна и екранът на телевизора проблесна. Господин Мерин стоеше пред съдебната палата в Роузууд, изглеждайки шикозно със синия си костюм, вратовръзка на червени и бели райета и игла с формата на американското знаме на ревера. Последваха снимки, на които разговаряше с граждани, ръкуваше се с тях, оглеждаше строителни площадки и разговаряше с ученици в клас за опасностите от употребата на алкохол. Всичко това беше озвучено с вдъхновяваща оркестрова музика и говорителят уверено настояваше, че Том Мерин е правилният избор за Пенсилвания. Дрън-дрън.

Последва семейната сцена пред развяващото се знаме. Хана изненадано се наведе напред, когато собственият ѝ образ се появи на екрана. Камерата дори се задържа известно време върху нея. Да не би някой да беше объркал нещо? Или това не беше окончателният вариант?

След това обективът се насочи към Кейт, която издекламира на висок глас репликите си, сякаш рецитираше клетвата за вярност пред знамето на Съединените щати. После на екрана се появи лицето на Хана, която гледаше право в обектива с проблясващи очи и трапчинка на бузата. Тя се държеше естествено и уравновесено. Нямаше двойна гуша. Зъбите ѝ не бяха криви. Косата ѝ имаше красив меден оттенък, а не беше противно кафява. Няколко души от публиката се обърнаха към нея и ѝ се усмихнаха широко.

Рекламата завърши с логото на Том Мерин, заемащо целия екран. Когато екранът потъмня, всички започнаха да ръкопляскаат. Няколко души се приближиха до баща ѝ и го потупаха по гърба. Чу се изпукването от отварянето на бутилка шампанско и единият от помощниците на баща ѝ започна да разлива питието в чаши. Останалите започнаха да пишат есемеси на блекбъритата си.

— Изненадана ли си, Хана?

Хана подскочи и се огледа. До стола ѝ стоеше Джеремайя, навел острия си нос към нея.

— Да, но приятно — призна си тя.

— Ами, решението не беше мое — рече високомерно Джеремайя. — Да речем, че гласовете „за“ бяха повече.

Две жени, които Хана не познаваше, се появиха иззад него и я потупаха по раменете. И двете носеха официални костюми и черни обувки на токчета.

— Ето те и теб! — изграчи едната от тях в лицето на Хана. Дъхът ѝ миришеше на бонбонки „Тик-так“ с канела. — Здравей, Хана, аз съм Полин Уейс от „Уейс консулт“.

— Аз съм Триша Маклийн от „Райт фокус труп“. Толкова се радвам да се запозная с теб. — Другата жена тикна визитката си в ръката на Хана.

— З-здрасти? — Хана ги погледна развълнувано.

— Ние ръководим групите за проучване на общественото мнение — обясни Полин. Тя имаше грозни зъби и голяма синкава бенка на

бузата. — Хората направо са влюбени в теб! Ти се котираш страхотно сред потенциалните избиратели на Том!

— Ти си свежа и естествена — продължи Триша. Тя беше поне с десет сантиметра по-ниска от Полин и закръглена като топка за боулинг. — Досега снимала ли си се за телевизията?

Хана примигна.

— Ами, малко. — Микрофоните, които тикаха в лицето ѝ по време на процеса за убийството на Иън брояха ли се? Ами репортерите, които буквално спяха на стълбите пред входната им врата, когато пресата заклеми Хана и нейните приятелки като Малките сладки лъжкеници?

— Хората те разпознават като една от тях — каза Триша. — Ти веднага привличаш вниманието им, което е страхотно за един кандидат.

— Всички ти съчувстват за онова, което преживя през последната година, Хана! — пропя Полин. — Ти привличаш емоционалния вот.

Хана впери поглед в двете консултантки.

— Ами какво казват за... грешките ми? — попита тя, поглеждайки Джеремайя, който слухтеше до тях.

— Казват, че точно те те правят по-земна. — Триша млъкна за миг и прегледа листите в бележника си. Тя започна да чете направо от него. — „Всички сме имали случки в миналото ни, с които не се гордеем и целта е да се поучим от тях и да станем по-добри личности“.

— Обществото те смята за разкаяна и скромна — додаде Полин. — Това влияе особено добре на кампанията на баща ти против употребата на алкохол от малолетни — ти си идеалният пример какво не трябва да се прави. Обмисляме дори да организираме срещи с избиратели, на които да говориш в подкрепа на кампанията!

— Леле. — Хана се отпусна назад в стола си. Пример! Срещи с избиратели? Сериозно ли говореха?

Бащата на Хана изникна отнякъде.

— Явно са ти казали новините. — Той я прегърна през раменете и веднага проблеснаха няколко светкавици на фотоапарати. — Страхотно е, нали? Оказва се, че ти си ценна придобивка за екипа ми!

Той отново я притисна към себе си. Хана се ухили налудничаво, чувствайки се като в извънтелесно преживяване. Баща ѝ наистина ли ѝ

казваше тези неща? Наистина ли се радваше, че му е дъщеря?

— Ъ-ъ-ъ... татко?

Кейт стоеше притеснена зад двете жени.

— Ами моите реплики? Казаха ли нещо за тях?

Усмивките на Полин и Триша увехнаха.

— А. Да.

Те се спогледаха нервно. Най-накрая Триша заговори.

— Хората те смятат за малко... вдървена. Не те приемат толкова положително, скъпа.

— С някой добър медиен инструктор ще се научиш да се чувстваш по-удобно пред камерата — додаде Полин.

— Но аз се чувствам удобно пред камерата! — проплака Кейт. — Нали, татко?

Всички започнаха да хапят нервно устни и избягваха да я гледат, включително бащата на Хана.

— Защо всички харесват нея? — Кейт посочи с пръст Хана. — Тя открадна колата на един човек! Обвиниха я, че е убила най-добрата си приятелка!

— Да, но тя не я е убила — скара ѝ се баща ѝ. Хана за пръв път го чуваше да държи такъв тон на Кейт. — Скъпа, няма нищо лошо в това човек да има нужда от медиен инструктор. Сигурен съм, че след няколко упражнения ще се представиш отлично.

Беше толкова възхитително, че думите не стигаха да го опише. Кейт рязко затвори уста и ядосано се отдалечи. Хана се направи да подхвърли някоя подигравателна реплика — как би могла да устои? — когато телефонът ѝ изпиука. Усмихна се извинително на жените от групите за социологически проучвания.

— Извинете ме.

Тя излезе от конферентната стая и отиде в офиса на баща си, в който имаше масивно дъбово бюро, сива каса и черна дъска, обсипана с бележки, кампанийни стикери и флаери. Може би това беше съобщение от Патрик, който иска да я уведоми, че портфолиото ѝ е готово. А може би беше от възхитената публика, която бързаше да покаже любовта си към нея.

Вместо това съобщението се оказа от неизвестен подател. Хана усети как кръвта ѝ се вледенява. Не може всичко да започва от начало. Не и точно сега.

Каквото се случи в Ямайка си остава в Ямайка? Не мисля така. Какво би казал татко за това?

A.

16.

КАКВА МАЛКА СЛАДКА ПЕЙККО Е АРИА!

— Добре дошли в „Роки маунтин“! — каза едно високо, слабо момче, облечено със син вълнен пуловер и торбести дънки, когато Ариа и Клаудия влетяха през декорираната с изкуствени снежинки двойна врата на магазина за ски оборудване. — Мога ли да ви помогна с нещо, дами?

— Ще се справим — каза Ариа, докато вървеше покрай пълните рафтове и претъпканите със зимни якета закачалки. Беше вторник, училището беше свършило и Ариа и Клаудия пазаруваха за ски излета на семейство Кан през уикенда. Но след като вече се озова в магазина, чиито стени бяха украсени с плакати на скиори и сноубордисти, тя се зачуди дали това наистина е добра идея. Честно казано, Ариа винаги беше смятала карането на ски за... безсмислено. Спускаш се от върха на стръмен хълм със скорост, която може да те убие и после се изкачваш обратно, за да го направиш отново. И да, навън температурите са под нулата.

— Сигурни ли сте, че нямате нужда от помощ? — попита продавачът, без да сваля поглед от Клаудия. Днес тя беше облечена с къса розова рокля, сив клин и рошави ботуши „Ъгс“, които по някакъв начин успяваха да накарат краката ѝ да изглеждат стройни и дълги. С подобни ботуши краката на Ариа винаги приличаха на пънчета.

Клаудия вдигна поглед от айфона си и запърха с мигли към момчето.

— О! Знам как да помогнеш! Отзад има яке за Клаудия Хууско. Ще донесеш ли?

— Клаудия Хууско? — повтори момчето. — Това ти ли си? Откъде си?

Клаудия му се ухили.

— Ако донесеш яке, ще ти кажа.

Момчето отдаде чест, завъртя се и изтича право в задната стаичка. Ариа погледна към Клаудия.

— Наистина ли си поръча яке?

— Не — изкиска се Клаудия. — Но така ще ни остави сами! Ще се върне след часове!

— Страхотно!

— Така. — Клаудия изпъна рамене и поведе Ариа към задната част на магазина. Тя бързо избра едно лилаво скиорско яке, черни скиорски панталони, подходящи ръкавици в черно и лилаво, чифт дебели скиорски чорапи и оранжеви скиорски очила с дебел ластик. Наниза очилата през главата на Ариа, а после, кискайки се, сложи едни сини.

— Секси, я?

Ариа погледна към отражението си в огледалото. Приличаше на насекомо.

— Я — съгласи се тя. След това забеляза един рафт с шутовски шапки, каквито носеха само момчетата от училищната група или учениците от класа по театрално изкуство. — Тези са по-секси.

— О, я! — отвърна Клаудия. Те хукнаха към рафта с шапките и започнаха да ги пробват, като правеха секси чупки пред огледалото. Всяка шутовска шапка, плъстена корона и шапка *клоше* изглеждаше по-зле от предишната.

— Усмивка! — извика Клаудия и извади айфона си, за да направи снимка на Ариа, която си беше сложила рунтава островърха шапка и оранжева ски маска, която я правеше да прилича на банков обирджия.

— Кажй зеле! — Ариа снима със своя телефон Клаудия, която беше надянала вълнена шапка с мечи уши. Невероятно, но тя успяваше дори с нея да изглежда сладка.

Те вадеха нови и нови шапки от рафта, снимаха се с дълги чорапи в ръце, с ботуши, които изглеждаха така, сякаш човек може да преброди тундрата с тях и с космати траперски шапки, които им падаха над очите. После Клаудия посочи нещо на закачалката.

— Опитай това. Ноъл ще хареса.

Ариа видя яркожълт гащеризон с подплънки на задника и се намръщи.

— Ноъл ще го хареса? С него ще изглеждам като огромен банан!

— Ще каже, че си истинско ски зайче! — настоя Клаудия.

— Но той е... жълт! — промърмори Ариа.

— Ще ви събере заедно. — Клаудия сбърчи вежди. — Какво общо имате? Какво едно и също нещо правите?

Ариа усети как косъмчетата по врата ѝ настръхват.

— Ноъл ли ти каза това? — В съзнанието ѝ се появи картина как те двамата седят на канапето и си споделят различни истории за гаджетата си. Може би Ноъл беше признал, че двамата с Ариа не си подхождат особено. Може би дори беше казал, че Ариа е ексцентрична, дума, която Али винаги използваше, когато казваше, че Ноъл посмъртно няма да тръгне с Ариа.

Ами ако Ноъл беше казал на Клаудия, че Ариа още не е спала с него? Би ли ѝ признал нещо такова?

— Нищо не казва. — Клаудия прибра косата си зад ушите. — Просто се опитвам да помогна на това, което виждам! Като доктор Фил!

Ариа погледна към парцаливия чифт снегоходки, монтирани на стената. Клаудия се усмихваше толкова искрено, сякаш наистина смяташе, че ѝ дава добър съвет. Може и да беше така. Ариа и Ноъл бяха доста различни. Тя ходеше на състезанията му по лакрос, но винаги си тръгваше някъде по средата. Никога не искаше да гледа с него най-новите филми на Джейсън Стейтъм и понякога намираше за досадни безкрайните му купони, когато техните бяха извън града. За разлика от нея Ноъл беше по-упорит: той придружаваше Ариа на поетични четения, макар да ги смяташе за нещо непоносимо. Водеше я в любимите ѝ етно ресторанти, макар обикновено да си поръчваше ястия, които бяха най-близки до хамбургерите или пилешките хапки. Дори подкрепи Ариа в решението ѝ да кандидатства в училището по дизайн в Роуд айлънд вместо в „Дюк“, където той вече беше получил стипендия.

Може би Ариа не даваше достатъчно от себе си. Може би наистина не беше добра приятелка. В съзнанието ѝ отново проблесна инцидентът в Исландия и тя затвори очи.

— Добре — съгласи се тя и взе гащеризона. — Ще го пробвам. Но ако задникът ми изглежда огромен с него, няма да го купя.

— Страхотно! — извика Клаудия.

Изведнъж тя зърна нещо в другия край на магазина и очите ѝ се разшириха.

— Ей сега идвам — промърмори тя и се понесе към една дълга черна шуба с качулка, която изглеждаше досущ като онази, с която бе облечена. Ариа тръгна към съблекалнята, но изведнъж забеляза един айфон на рафта. На калъфчето му грееше голямо финландско знаме.

— Клаудия? — извика Ариа. Телефонът сигурно беше неин.

Но Клаудия беше твърде заета да търси шуба с нейния размер. Ариа взе телефона. Той леко пропя и я стресна. Тя чукна с пръст по екрана, за да го накара да млъкне. На екрана се появи съобщение от Таня, приятелката на Клаудия. Текстът беше на финландски, но Ариа забеляза името си в предишното съобщение от Клаудия. Ха.

Тя погледна към дъното на магазина. Клаудия беше облякла една шуба и се оглеждаше в огледалото. Ариа отново погледна към телефона. Той изведнъж натеза в ръцете ѝ. Трябваше просто да го изключи. Приятелите не ровят из телефоните на приятелите си.

Но докато се приближаваше към съблекалнята, името ѝ не спираше да я притеснява. Какво ли си говореха за нея? Лошо ли беше, или хубаво? Ще хвърля само едно око, реши тя. Плъзна пръст по айфона, за да го отключи. Съобщенията между Клаудия и Таня отново се появиха, безброй кутийки с думи, в които се виждаха умлаути и вътрешни тирета. Ариа огледа текстовете, забелязвайки името на Ноъл. И отново Ноъл. И отново. Но може би това си беше напълно нормално — та те живееха под един покрив. Може би Ариа също щеше да пише на приятелките си за своя домакин, ако отидеше някъде на разменни начала.

Най-накрая откри и своето име. Ариа *он пейкко*, беше написала Клаудия.

Пейкко? Ариа произнесе тихо думата на глас — пей-ко. Звучеше толкова сладко, като име на някой герой на Дисни. Какво ли означаваше? Весела? Лукава? Най-добрата приятелка?

Развълнувана, тя извади тефтерчето си и бързо записа думата. След миг реши да препише и изреченията, в които се споменаваше името на Ноъл. Може би Клаудия беше описвала някои смущаващи навици на Ноъл, които Ариа вече познаваше. Може да е нещо, с което двете да се шегуват: „Хей, без да искам видях, че си писала за Ноъл. Не е ли странно, че всеки следобед гледа «i-Карли»?“.

— Ариа?

Гласът беше на Клаудия. Ариа надникна през процепа на вратата на съблекалнята и я видя да стои на една-две крачки от нея.

— Ъ-ъ-ъ, здрасти — изпелтечи тя. Телефонът тежеше като граната в ръката ѝ. Побърза да натисне бутона за скриване на съобщенията, отвори вратата на съблекалнята и го подаде на Клаудия. — Намерих го на пода. Не ми се искаше някой да стъпи върху него.

— О! — Клаудия погледна объркано Ариа, но после просто вдигна рамене и пусна телефона в джоба си. — Пробва ли костюма?

— Тъкмо ще го обличам. — Ариа затвори вратата. Погледна отражението си в огледалото, очаквайки да види изписаната на лицето ѝ вина, но всъщност си изглеждаше както винаги — вълниста черна коса, леденосини очи и остра брадичка. Умираще от нетърпение да разбере какво означава *пейкко*. Може пък Клаудия да я научи на финландски и двете да го използват като таен код, когато искат да си кажат нещо тайно от типичните роузуудчани.

Тя извади своя телефон от чантата си и копира финския текст в универсалния транслатор на Яху. Малкото колелце се завъртя бавно, обработвайки резултатите. Когато най-послед страницата се отвори, Ариа зяпна от изненада.

„*Ноъл заслужава някоя по-добра*“, гласеше английският превод на текста на Клаудия. „*Той е толкова готин и секси по американски, и заслужава истинско момиче*“.

„*Като теб?*“ — беше попитала Таня. Клаудия ѝ отговаряше с усмихваща се, намигаща емотиконка.

Стомахът на Ариа се преобърна. Това не можеше да е истина. Програмата преводач сигурно беше объркала нещо. Тя преглътна тежко и написа:

„*Ариа он пейкко*“. Този път страницата се зареди още по-бавно.

— Ариа? — прозвуча гласът на Клаудия точно пред вратата на съблекалнята. — Добре ли е? Като супер ски зайче?

— Ами... — Ариа погледна стреснато към гащеризона, който висеше на закачалката в ъгъла. Беше толкова жълт, че почти я заслепи. Защо Клаудия го беше избрала за нея? Защото Ноъл щеше да го хареса... или защото с него щеше да изглежда като неоново жълт саскуоч? Защото той беше супер якият американец, който имаше нужда от подходяща приятелка, а не от мразеща ските, артистична ексцентричка?

Не трябва да мислиш така, каза си тя. Клаудия се държеше мило. Сигурно имаше някакво друго обяснение.

Но тогава се появи страничката с превода. Ариа го прочете бавно и устата ѝ изведнъж пресъхна. Ариа е... трол.

Тя стисна здраво телефона си. *Ариа он пейкко* означаваше „Ариа е трол“.

— Добре ли е? — разнесе се приятелският чуруликащ глас на Клаудия.

Ариа прокара длани по лицето си и отново погледна телефона. Изведнъж той нададе силен тръбен звук и тя едва не го изпусна. На екрана се изписа: „НОВО СЪОБЩЕНИЕ ОТ НЕПОЗНАТ НОМЕР“.

Ариа усети как главата ѝ се замайва. „Моля те, не“ — помисли си тя. Но когато отвори съобщението, пред очите ѝ се появи точно онова, от което се страхуваше.

Внимавай, Ариа — мисля, че си имаш конкуренция.
Все пак всички знаем, че Ноъл има слабост към
блондинки. Мляс!

А.

17.

ТАНЦУВАЙ ТАКА, СЯКАШ НИКОЙ НЕ ТЕ ГЛЕДА

— Ето едно място! — извика Спенсър, посочвайки празното паркинг място на улица „Уолнът“ в центъра на Филадельфия.

Зак кимна, завъртя волана на мерцедеса си надясно и паркира сръчно зад един ударен форд експлорър.

— Не съм ли майстор на успоредното паркиране, а?

— Най-добрият — отвърна Спенсър.

Тя го погледна с крайчето на окоото си. Тази вечер беше облякъл прилепнали тъмни дънки, раирана риза „Пол Смит“, лъскави спортни обувки с дебели подметки, а на главата си беше вдигнал чифт авиаторски очила. Беше си сложил силен одеколон с горски аромат и беше сресал косата си назад така, че Спенсър можеше да види всеки ъгъл на изящното му лице. Колкото повече време прекарваше със Зак, толкова повече ѝ харесваше той.

И тази вечер го имаше изцяло за себе си.

Беше четвъртък, делнична вечер, но Зак се беше измъкнал от къщи, за да отиде в клуб „Шампуу“ във Филадельфия, за да гледа любимия си диджей, и беше поканил Спенсър да го придружи. Когато я взе от тях, тя с удоволствие забеляза, че Амилия не я гледа от предната седалка.

— Тя има уроци по флейта — каза Зак веднага, след като Спенсър отвори вратата, сякаш беше успял да прочете мислите ѝ. — Свободни сме!

Щом Спенсър слезе от колата, в ушите ѝ отекна пулсиращ бас. Тя изпъна прилепналата си черна рокля, раздвижи краката си, обути в свръхвисоките обувки „Елизабет и Джеймс“, които отдавна беше отмъкнала от шкафчето на Мелиса, и тръгна след Зак към групичката хора, които чакаха в колона край кадифените въжета, опънати пред вратата. Докато прекосяваше хлъзгавата от наскоро падналия дъжд

улица, телефонът ѝ иззвъня. Тя го извади от дамската си чантичка и погледна екрана.

Ариа:

„Току-що получих есемес от А. Ти?“

Думите прерязаха като с нож гърдите на Спенсър. Дали не трябваше и тя да разкаже на останалите за съобщението от А.?

„Не му обръщам никакво внимание — написа в отговор тя. — И ти трябва да постъпиш така“.

Ариа веднага отговори:

„Ами ако А. знае?“

Някаква кола наду клаксона си и едва не блъсна Спенсър. Тя отскочи встрани, без да сваля поглед от телефона си. Трябва ли да отговори? Трябва ли да се притеснява? Или А. очаква от нея точно това?

— Спенсър?

Когато вдигна глава, видя Зак да стои най-отпред на опашката. Охраната беше откачила въжето и беше отворила вратата.

— Идвам! — Спенсър пъкна телефона в чантата си. Точно сега нямаше време да се занимава с А.

Тя се озова в тъмна, огромна зала. Силната музика пулсираше в ушите ѝ. Край бара се забелязваха неясните очертания на човешки тела, други се кълчеха на дансинга, осветени от проблясващите неонов светлини. Зак беше прав, че четвъртък е най-подходящият ден за излизане — „Шампуу“ беше претъпкан с народ. Четиримата бармани работеха чевръсто, наливаха питиетата толкова бързо, че дори не навеждаха глави надолу, за да видят какво правят. Красиви момичета с оскъдно облекло се извърщаха и се усмихваха на Зак, но той дори не ги забелязваше. За него съществуваше единствено Спенсър. Ах.

— Две мохито — каза той на бармана, използвайки подходящия испански акцент. Питиетата им пристигнаха за нула време и те си намериха маса в ъгъла. В заведението беше твърде шумно за разговори, така че известно време просто седяха и зяпаха тълпата. Край тях минаваха други момичета, които изпиваха Зак с очи, но той се държеше така, сякаш те не съществуваха. Спенсър се зачуди дали някой ги мисли за гаджета. Може пък след тази вечер всички да мислят така.

Най-накрая Зак се наведе към Спенсър толкова близко, че устните му почти докосваха челото ѝ.

— Благодаря ти, че се съгласи да дойдеш с мен. Имах нужда да изпусна малко пара — баща ми много ме тормози напоследък.

Спенсър отпи от мохитото си, което имаше вкус на лято.

— Толкова ли е зле?

Зак повдигна едното си рамо. Светлините проблясваха по лицето му.

— Той иска от нас да се превърнем в негови малки клонинги, да правим същото, което е правил той. Работата е, че аз никога няма да бъда като него. Поради много причини. — Последното изречение промърмори повече на себе си, отколкото на нея.

— Баща ти изглежда твърде напрегнат — съгласи се Спенсър, спомняйки си как в ресторанта господин Пенитисъл я беше пекъл на шиш заради оценките ѝ.

— Напрегнат е меко казано. Ако не отида в Харвард, както иска той, най-вероятно ще ме лиши от наследство. Когато отидем в Ню Йорк този уикенд, трябва да разговарям с някакъв мъж на име Дъглас. Той е член на борда на Харвард. Но аз мисля да се откача.

Спенсър кимна, обръщайки повече внимание на това, че Зак ще пътува до Ню Йорк през уикенда. Двете с майка ѝ също щяха да ходят там — госпожа Хейстингс и господин Пенитисъл щяха да присъстват на някакво празненство, организирано от негови приятели. Мисълта за двайсет и четири часа в Ню Йорк заедно със Зак ѝ се стори великолепа.

— Ами сестра ти? И тя ли ще учи в Харвард?

Лицето на Зак се изкриви.

— Баща ми е много по-мек с нея. Тя е тиха, скромна, винаги се държи както трябва — поне когато е близо до него — и той я обожава.

Но с мен — всичко, което правя аз, е грешно.

Спенсър наведе поглед към чашата си. Това й звучеше много познато.

— И в моето семейство беше същото.

— Така ли? Как?

Спенсър сви рамене.

— Нищо, което вършех, не беше достатъчно добро. Аз получавам роля в училищната пиеса, но Мелиса бива избрана за статистка в някакъв филм, който снимат наблизко. Аз получавам шестица на теста, Мелиса получава отлични резултати на теста SAT.

Зак я стрелна с поглед.

— На вечерята ми стори, че между вас всичко е наред.

— Сега е по-добре — макар че сигурно никога няма да е идеално. Двете сме твърде различни. А и онова, което преживяхме заедно покрай Алисън Дилорентис, наистина промени нещата. Алисън едва не уби и Мелиса.

Беше й доста странно да произнесе тези думи толкова безгрижно на обществено място. Признанието й като че ли стресна и Зак, защото той отпи голяма глътка от чашата си и впери продължителен поглед в нея.

— Нямах намерение да задълбавам в случилото се с Алисън, но всичко ли е наред с теб?

Вратата на клуба се отвори и вътре нахлу свеж въздух. Голите ръце на Спенсър настръхнаха, но не точно от студа. Тя си спомни есемеса на Ариа.

— Добре съм — отвърна тихо тя. Но когато се огледа, усети как я пронизва отчаяние. Точно на едно подобно място момичето, което Спенсър мислеше за Кортни, й призна, че всъщност е отдавна изгубената й най-добра приятелка. След това *истинската* Али призна, че отдавна знае, че двете със Спенсър всъщност са полусестри, но никога не е знаела как да й го каже.

Али й беше обещала толкова много неща. Ще започнем всичко отначало. Аз ще бъда сестрата, която винаги си искала. И, естествено, Спенсър й беше повярвала. Откакто се помнеше, тя бе копняла за сестра, която наистина да я обича. Някой, с когото да има нещо общо, с когото да споделя тайни и да се забавлява. Когато Али й призна всичко,

тя реши, че е ударила джакпота — докато *истинската* Али не се разкри и не се опита да я убие, разбира се.

Беше ѝ трудно да се раздели с мечтата си; мрачният облак я следваше навсякъде. Пронизваше я болка всеки път, когато виждаше момичета, които очевидно са сестри, да се кикотят заедно на бара или да наемат заедно каяк за двама. След като отпи от манерката на Табита в тоалетната, тя се върна обратно на масата. Приятелките ѝ се бяха пръснали — Ариа спореше нещо с Ноъл на бара, Хана беше застанала до телескопа в другия край на ресторанта, а Емили не се виждаше никъде. След известно време някой я потупа по ръката и тя се обърна. Беше отново Табита.

— Извинявай, че те притеснявам, но просто трябваше да попитам. — Тя седна край масата. — Не мислиш ли, че си приличаме?

Спенсър се взря в нея и нервно потръпна.

— Не мисля.

— Ами, според мен, да. — Табита се усмихна. — Мисля, че изглеждаме като отдавна разделени сестри.

Спенсър скочи на крака толкова бързо, че столът ѝ се катурна на земята. Табита не помръдна от мястото си, залепила загадъчна усмивка върху лицето си. Защо ѝ е да казва нещо такова? Дали знае? Историята за скандалната любовна афера между госпожа Дилорентис и господин Хейстингс не беше разкрита пред обществото. Спенсър не беше сигурна дори дали полицията знае за нея.

Тракацията звук на шейкър за мартини я отърси от спомените ѝ. Тя отново огледа бара.

— Господи — прошепна тя на себе си. Нали се беше заклела да не мисли за Ямайка тази вечер?

Диджеят пусна някаква бърза електронна песен. Спенсър стана и хвана Зак за ръката.

— Да танцуваме.

Зак повдигна вежди и я погледна развеселено.

— Да, госпожо.

Дансингът беше претъпкан с потни тела, но на Спенсър не ѝ пукаше. Поведе Зак към средата на залата и започна да се поклаща в ритъм. Зак също затанцува със затворени очи, чувствайки музиката с цялото си тяло. За разлика от повечето момчета, които подскачаха напред-назад като чудовището Франкенщайн, Зак танцуваше като

професионалист. Той не се ядосваше, когато някой се блъскаше с него, а просто свиваше рамене и продължаваше. Изведнъж отвори ясните си сини очи, срещна изпълнения с копнеж поглед на Спенсър и ѝ намигна.

Тя отметна глава назад и се разсмя. Той беше най-сексапилното момче, което беше срещала някога. Химията между тях достигаше високи нива.

Тя се наведе към ухото му.

— Това е страхотно.

— Знам — отвърна Зак. — Ти си страхотна танцьорка.

— Ти също.

Ритъмът постепенно се забави, Зак и Спенсър започнаха да се приближават все повече един до друг, докато хълбоците им се докоснаха. Сърцето на Спенсър подскочаше в гърдите ѝ като език на камбана. Когато отвори очи, пред погледа ѝ се въртяха единствено красивите устни на Зак. Той също отвори очи и я погледна. Тя пристъпи към него. Той се наведе...

Спенсър си пое дълбоко дъх, прегърна го през врата и впи устни в неговите. Той ухаеше на ароматен крем за лице и имаше вкус на захар и лимон. Устните му останала неподвижни за миг, но после бавно се разтвориха и пропуснаха езика ѝ вътре. Спенсър беше цялата наелектризирана. Зарови ръце в меката му коса, изпълнена с желание.

Но тогава Зак се отдръпна. Цветомузиката танцуваше по лицето му. Той изглеждаше объркан. Разстроен. Спенсър също отстъпи назад и лицето ѝ пламна. Чувстваше се така, сякаш всички бяха вперили погледи в нея и ѝ се присмиваха.

Зак я хвана за ръката и я придърпа към сепаретата, по-далеч от дансинга. Отпусна се върху един кадифен диван под диплещия се балдахин. Това бе местенцето, където се оттегляха двойките, за да се натискат, но внезапно то се оказа със съвсем различно излъчване.

— Мисля, че си останала с погрешни впечатления каза Зак. — Може и аз да съм те подвел.

— Всичко е наред — отвърна рязко Спенсър, втренчила поглед в блестящата диско топка, която висеше над дансинга. — Какъв е проблемът? Приятелка ли имаш? Да не би да се притесни от това, че родителите ни се срещат?

— Нищо подобно. — Зак затвори очи. — Всъщност, Спенсър... Мисля, че съм гей.

Спенсър зяпна от изненада. Погледна невярващо към гъстите му вежди и силните рамене. Изобщо не й изглеждаше гей. Той харесваше бейзбол. И бира. И като че ли харесваше и нея.

— Не съм искал да оставям погрешни впечатления у теб. — Зак улови ръцете ѝ и ги стисна силно. — С теб ми е страшно забавно и не ми се иска това да е краят. Просто... никой не знае. Дори и баща ми.

Песента премина в някакъв ремикс, изпълняван като че ли от актьорите във „Веселие“ и момичетата се разпищяха. Спенсър погледна към меките, нежни ръце на Зак. Нещо в нея се пречупи.

— Тайната ти е на сигурно място при мен — каза тя и стисна ръцете му. Нейната горда същност на момиче, което винаги получава онова, което иска, все още се чувстваше разочарована и объркана, но освен това беше поласкана и трогната, че Зак също я намираще за забавна. Ако родителите им продължаха да се срещат, може би Зак щеше да се окаже идеалният полуроднина, когото Спенсър винаги бе искала. Може би през цялото време тя беше искала да има брат вместо сестра.

Зак скочи от дивана и дръпна Спенсър към себе си.

— Радвам се, че изяснихме нещата. Та докъде бяхме стигнали?

Спенсър отметна русата си коса назад. Докато си проправяше път през тълпата, тя се чувстваше лека и свободна, но усещането за нечие присъствие я накара да се спре и да се обърне. А там, под светещия надпис „ИЗХОД“, стоеше една тъмна фигура с качулка, която гледеше право в нея.

Спенсър отстъпи назад и сърцето ѝ се качи в гърлото. Секунда по-късно фигурата се обърна и се изгуби в тълпата — анонимна, неоткриваема, но въпреки това опасно близо.

18.

ПРИЯТЕЛИТЕ СИ КАЗВАТ ВСИЧКО

Джипът на семейство Роланд вече го нямаше, когато същия четвъртък вечер Емили паркира колата си пред дома им. Когато отиде да позвъни на звънеца, тя забеляза, че вратата е само притворена.

— Ехо? — Тя я бутна навътре и влезе във фойето. По телевизора в дневната вървеше някакво анимационно филмче. Грейс лежеше в бебешката си люлка в ъгъла със затворени очи. На родителите на Клоуи им се беше наложило спешно да излязат и Емили беше предложила да ѝ помогне с гледането на Грейс.

— Емили? — извика Клоуи от кухнята. — Ти ли си?

— Здравсти, Клоуи! — Емили тръгна към нея. — Съжалявам, че закъснях.

— Няма проблем! Тъкмо приготвям начос!

Емили прекоси всекидневната и се озова в голямата, просторна кухня. Върху масата бяха струпани кутии с овесени пръстенчета, оцеждащи се бутилки, неотворен пакет с памперси и пакетче мокри кърпички. До отворената бутилка шампанско на кухненския плот се мъдреха пакетче с тортила чипс и кутия с топено сирене. Клоуи проследи погледа ѝ и я попита:

— Искаш ли да ти наляя?

Емили погледна към спящото в дневната бебе.

— Ами Грейс? — В главата ѝ се завъртяха образи от телевизионните предавания, в които полицаи отвеждаха пияни бавачки в затвора.

— Една чаша няма да навреди. — Клоуи се движеше забавено, сякаш вече беше пийнала една-две чаши преди Емили да пристигне. Тя наля шампанско в две високи чаши. — Освен това трябва да вдигнем тост.

— За какво?

— За това, че сме приятелки — усмихна ѝ се Клоуи. — Страхотно е, когато се преместиш в друго училище и веднага си

намериш някой, с когото да си паснете.

Емили се усмихна. Винаги си беше падала по евтините ритуалчета между приятели — размяната на герданчета, измислянето на тайни езици, завоалирани шегички — неща, които от доста дълго време нямаше с кого да сподели.

— Една чаша — съгласи се тя и взе питието си.

Момичетата се чукнаха и отпиха. Микровълновата печка звънна и Клоуи извади чиния с начос. Те отнесоха всичко в дневната, за да могат да наглеждат Грейс.

— Къде са вашите? — попита Емили, след като се настани на дивана.

— На романтична вечеря. — Клоуи лапна един чипс. — Мама каза, че имат нужда да разгорят отново пламъка във връзката им.

Емили се намръщи.

— Не ми ли каза, че между тях вече всичко е наред?

— Беше... но откакто се преместихме тук, нещо се промени. — По лицето на Клоуи премина сянка. — Кълна се, че е заради тази къща. Тя има лошо излъчване.

Емили се зазяпа безизразно в корицата на една голяма книга, наречена „Рим в снимки“, която лежеше върху масата. Ритъмът на сърцето ѝ отекуваше в ушите.

— Когато ми каза, че някой от тях е изневерявал, майка си ли имаше предвид, или баща си?

Клоуи избърса една капка сирене от брадичката си.

— Татко. Но така и не можах да разбера дали е истина. — След това тя изгледа странно Емили. — Защо толкова се интересуваш от родителите ми?

— Не се интересувам! — Лицето на Емили пламна. — Всъщност интересува ме, но... — Гласът ѝ секна.

— Ние би трябвало да разговаряме за връзката между нас, а не между тях. — Клоуи леко заваляше думите. — Аз ще ти кажа една моя тайна, ако ти ми кажеш някоя твоя.

— Аз вече ти казах моята — каза Емили. — Че съм излизала с момиче. Помниш ли?

— Да, но не ми разказа подробностите. — Клоуи скръсти ръце на гърдите си в очакване.

Емили прокара пръст по една дълга драскотина върху масата.

— А защo не бъдеш ти първа?

— Добре. — Клоуи цъкна замислено с език. — Аз се срещах с един човек, с когото не трябваше. Треньорът ми по футбол.

— Наистина ли? — Емили едва не изпусна чипса, който държеше в ръка.

— Да. Името му беше Маурицио. Беше от Бразилия. Всички си падаха по него, но една вечер се оказахме сами в салона и... — Клоуи затвори очи. — Доста се разгорещихме.

— Леле. — Емили си пое дълбоко дъх. — Още ли сте заедно?

— Няма начин. — Големите обеци на Клоуи я удариха по лицето, когато тя разклати яростно глава. — Научих, че си има приятелка в Рио. Очевидно е искала да ми скрита задника. Честно казано, това беше основната причина да спра да се занимавам с футбол. Не можех да издържам да бъда край него.

Емили продължи да хрупа мълчаливо. Грейс отвори очи и засмука биберона си, без да се впечатлява особено от думите ѝ.

— И така. — Клоуи кръстоса крака. — Освен онзи смотаняк от плуването имала ли си друг приятел? Или той успя завинаги да те откаже от момчетата?

Шампанското изгаряше стомаха на Емили.

— Имах още един приятел след него — Айзък. Но не се получи. — Изпълни я тъга и тя наведе очи.

Клоуи се размърда.

— Искаше ли ти се да продължи?

Грейс започна да нервничи и Емили я погали по меката, пухкава коса. Това си беше подвеждащ въпрос.

— Да и не, предполагам. — Следващите думи, които излязоха от устата ѝ, направо я изненадаха. — Но не той беше любовта на живота ми, а Али. По-скоро момичето, което в седми клас смятах за Али.

Клоуи зяпна от изненада.

— Ти и Али сте били... двойка?

Емили си пое дълбоко дъх.

— Не съвсем. Страшно си падах по нея. Бях опустошена, когато изчезна. Фантазирах си, че с нея всичко е наред и сънувах как се завръща. И тогава... тя се върна.

Тя разказа на Клоуи цялата история до момента, в който *истинската* Али я целуна.

— Но се оказа, че всичко това е било преструвка — прошепна Емили и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— О, Господи. — Очите на Клоуи също бяха насълзени. — Ужасно съжалявам.

Съчувствието на Клоуи отпусни истинска река от сълзи. Колкото повече хълцаше Емили, толкова по-уверена беше, че не плаче само заради Али. Може би донякъде и заради Ямайка. Когато Табита и Емили танцуваха, изведнъж всичко се беше оказало на мястото си, също както онзи път, когато *истинската* Али я целуна. Но тогава погледът ѝ беше привлечен от нещо на китката на Табита. Това беше гривна, направена от избеляла сина връв.

Емили спря рязко да танцува и я зяпна. Гривната изглеждаше по същия начин като онези, която Али беше направила за Емили, Спенсър и останалите през лятото, когато без да искат бяха ослепили Джена Кавана. Али им ги беше раздала церемониално, като ги беше накарала да се закълнат, че ще ги носят винаги — и ще пазят тайната за Онова с Джена, — докато са живи.

В главата ѝ засвириха сирени. Тя отстъпи на крачка от Табита. Нямаше как това момиче да се сдобие с такава гривна. Освен ако...

Табита също спря да танцува.

— Какво има? — Тя погледна надолу и видя какво беше привлякло вниманието на Емили. По лицето ѝ пробяга смутена усмивка, сякаш знаеше какво е уплашило толкова много Емили.

Грейс започна да плаче. Емили я извади нежно от люлката и я залюля в ръцете си.

— Всичко е наред — каза тихо тя със задавен от сълзите глас. Плачът на Грейс премина в приглушени хълцания.

— Толкова си добра с нея — каза Клоуи. — Направо е невероятно.

Тези мили думи болезнено пронизаха Емили. Тя вдигна глава, неспособна да задържа каквито и да било тайни в себе си.

— Трябва да ти кажа нещо — прошепна тя. — През лятото родих бебе.

Ръката на Клоуи замръзна във въздуха.

— Какво?!

— Забременях от последния ми приятел, Айзък. И... родих момиченце — повтори Емили, без да сваля очи от Грейс. Думите ѝ

прозвучаха толкова сюрреалистично. Тя нямаше намерение да казва на никого. — Затова не посещавах тренировките по плуване през есента — беше ми трудно след това. Затова и имам проблем да си осигуря стипендия.

Клоуи прокара ръка през косата си.

— Леле — прошепна тя. — Добре ли е бебето? Ти добре ли си?

— Бебето е добре. Що се отнася до мен... — Емили сви рамене.
— Не знам.

Очите на Клоуи се стрелкаха насам-натам.

— Какво казаха вашите?

— Те не знаят. Прекарах лятото във Филадельфия, направо се бях скрила. По-голямата ми сестра знае, но ме мрази заради това.

— Има ли на кого да разчиташ? — попита Клоуи, постави ръка на рамото на Емили и го стисна. — Психолог, лекар, някой, с когото да можеш да разговаряш?

— Не. — Емили затвори очи, усещайки пристягане в гърдите си.
— Всъщност не искам да говоря с никого за това. Съжалявам, че те натоваших с проблемите си.

Клоуи придърпа Емили към себе си, като внимаваше да не смачка Грейс.

— Толкова се радвам, че ми каза. Няма да споделя с никого, обещавам. С мен можеш да споделяш всичко!

— Благодаря. — Очите на Емили отново плувнаха в сълзи. Тя зарови лице в меката коса на Клоуи, която ухаеше на лак за коса „Нексъс“ и няколко различни гелове за коса. Грейс се размърда между тях, тиха и спокойна. Толкова беше хубаво да можеш да прегърнеш някого. Да споделиш с някого. По-хубаво дори от приятелската огърлица или наздравницата с шампанско; това беше най-значимият приятелски ритуал.

Бум!

Емили отвори стреснато очи. Устата ѝ беше пресъхнала и лепкава.

Седеше на непознат диван. През прозореца се виждаха големите борове, които растяха покрай улицата на Али и Спенсър. Стаята миришеше силно на ванилов сапун. Тя се надигна объркана.

В кухнята отекнаха стъпки. Врата на някакъв шкаф се отвори и затвори. Дъските на пода заскърцаха, в дневната се появи една фигура

и седна до Емили. Ваниловият аромат се усили. Това беше Али. Емили беше сигурна в това.

Али се наведе безмълвно към Емили, сякаш искаше да я погъделичка. Секунда по-късно Емили усети устни върху своите. Тя отвърна на целувката и в главата ѝ избухнаха фойерверки.

Но брадата на Али беше бодлива, а не гладка. Емили отвори очи, този път разбудена наистина.

Над нея се виждаше лицето на мъж, а не алиното. Той миришеше на цигари, алкохол и, най-отчетливо, на ванилов пудинг. Тежестта на тялото му беше два пъти колкото алината и притискаше корема и гърдите ѝ.

Емили са опита да се измъкне и изпищя. Фигурата се отдръпна назад и светна лампата. Златистата светлина разкри прошарената коса на господин Роланд. Естествено, че Емили не се намираше в къщата на семейство Дилорентис — все още беше у Клоуи; гледаха Грейс.

— Събуди се, сънливке — каза господин Роланд. Усмивката му напомняше ухилената уста на тиквен фенер за Хелоуин, щърбава и пакостлива.

Емили се сви на дивана.

— Какво си мислите, че правите?

— Просто те събуждам. — Той отново се наведе към нея.

Емили се отдръпна назад.

— Спри!

Господин Роланд свъси вежди и погледна към стълбището.

— Ш-ш-шт. Жена ми е горе.

Емили погледна към другия край на стаята. Горе беше не само госпожа Роланд, а и Клоуи. Тя грабна якето си от облегалката на стола и излетя от къщата, без дори да се спира, за да завърже обувките си.

— Емили, почакай! — подвикна ѝ тихичко господин Роланд. — Възнаграждението ти!

Но тя не се върна.

Навън цареше мъртвешко спокойствие, въздухът пукаше от студ. Емили забърза към колата си, седна зад волана и задиша тежко. Това е само сън, не спираше да си повтаря на ум. После погледна към улицата. Ако през следващите десет секунди от там мине кола, значи е било само сън. Но вече минаваше полунощ и не се появи никаква кола.

Бийп.

Телефонът на Емили, който стоеше в джоба ѝ, светна. Предпазният колан се втвърди в ръцете ѝ. Ами ако беше Клоуи? Ами ако ги беше видяла? Тя извади телефона. Оказа се още по-лошо: есемес от непознат номер. Тя отвори съобщението с треперещи ръце.

Непослушно момиче такова! Просто обожаваш да си
лоша, нали, Убиец?
Целувки.

А.

— Убиец? — прошепна Емили и ръцете ѝ затрепериха неконтролируемо. Тя впери поглед в тъмната, празна улица. Това беше тайният прякор, с който обичаше да я нарича Али. Прякор, който много малко хора знаеха.

19.

СНИМКА, СТРУВАЩА ХИЛЯДА СЪЛЗИ

В петък сутринта, след тежко пътуване в претъпкания влак, Хана се изкачи запъхтяна до студиото на Патрик на четвъртия етаж. Късно предишната вечер той ѝ беше изпратил есемес, че иска да я види възможно най-скоро. За щастие тя имаше свободен ден в училище и нямаше да се налага да си търси оправдание.

На дневна светлина сградата въобще не изглеждаше толкова очарователна, колкото онази вечер. Стълбището миришеше на развалени яйца. Някой беше оставил пред вратата си чифт кални маратонки. Зад вратата на друг апартамент се чуваха гласовете на каращи се хора. Във фоайето се тресна врата, последвана от писклив смях. Хана рязко се обърна и сърцето ѝ подскочи. Но там нямаше никой.

Тя отново чу гласа на Табита, силно и ясно: *Обзалагам се, че невинаги си била толкова красива, нали?*

Хана запуши ушите си с ръце и затича по стълбите към етажана на Патрик. От студиото се долавяше тиха музика. Тя позвъни и Патрик отвори почти незабавно, сякаш беше стоял там и я беше наблюдавал през шпионката.

— Госпожице Хана! — Той се усмихна широко.

— Здравсти. — Хана влезе в стаята, дишайки дълбоко. Зловещият смях продължаваше да отеква в ушите ѝ... както ѝ съобщението от А., което бе получила в щаба на баща си.

— Днес изглеждаш страхотно — каза Патрик, заставайки близо до нея.

Хана усети, как стомахът ѝ се свива.

— Благодаря — прошепна тя.

Двамата останаха така известно време и сърцето ѝ биеше все по-бързо и по-бързо. Тя умираше от желание да го целуне, но не искаше той да я приеме като някоя нетърпелива гимназистка.

— Ъ-ъ-ъ, къде са ми снимките? — попита тя с възможно най-безстрастния си глас.

— Ммм? — Патрик я погледна замаяно.

— Нали се сещаш, нещата, които направи онзи ден с фотоапарата си? — пошегува се Хана и оформи с пръсти рамка. Тя умираше от нетърпение да ги изпрати в агенциите. Първоначалният ѝ избор беше „Ай Ем Джи моделс“, а след това може би „Некст“ или „Форд“.

— О! — Патрик прокара ръка през гъстата си коса. — Да. Разбира се. Ей сега ще ги донеса.

Той отиде до съседната стая. Творци, помисли си Хана с възхитена усмивка. Винаги са толкова разсеяни и изгубени в собствения си свят.

Телефонът ѝ зажува. Обаждаше се Емили.

Хана въздъхна и го притисна към ухото си.

— Какво има?

— Получавам нови есемеси от А. — Каза Емили с разтреперан глас. — А ти?

Отвън се чу клаксон на кола. Патрик се спъна в нещо в съседната стая и звучно изруга.

— Ами, може би — отвърна Хана.

— Относно... — Емили се прокашля.

Хана знаеше точно какво има предвид приятелката ѝ.

— Да.

— Какво ще правим, Хана? Някой знае!

Хана потрепна. Ако А. знаеше — наистина знаеше...

В този миг Патрик се появи от задната стая. Хана стисна телефона с двете си ръце.

— Трябва да вървя. — Тя натисна бутона „Край“ толкова силно, сякаш убиваше паяк.

— Всичко наред ли е? — попита Патрик от прага.

Хана потрепна.

— Разбира се. — Тя прибра телефона в кожената си чанта и се обърна към него. Странно, но Патрик не държеше нищо в ръце. Нито снимки, нито цифров фотоапарат, нито кожена папка, нищо.

Той отиде до кожения диван в ъгъла и седна. После потупа мястото до себе си.

— Ела да седнеш при мен, Хана.

Подът леко поскърцваше, докато тя прекосяваше стаята. Отпусна се на дивана и Патрик се наведе към нея.

— Нали знаеш, че си зашеметяваща?

В стомаха на Хана запърхаха пеперуди. Тя наведе срамежливо глава.

— Обзалагам се, че го казваш на всичките си модели.

— Не, не го казвам. — Той хвана брадичката на Хана, обърна главата ѝ към себе си и се взря в очите ѝ. — Честно да си кажа, не ме бива чак толкова с момичетата. Така е още от гимназията — бях малко смотан. А ти... ами ти си като онова популярно момиче, което толкова желаех, а не можех да имам.

Хана се разтопи от удоволствие.

— И аз бях такава някога — прошепна тя. — Бях толкова грозна, че не можех да се гледам в огледалото.

Патрик взе лицето ѝ в шепите си.

— Едва ли някога си била грозна.

След това се наведе напред и я целуна. Хана също се притисна към него, изпълнена с очакване. Но когато устните им се докоснаха, нещо ѝ се стори... нередно. Целувката беше лигава и ужасна. Патрик имаше вкус на пшеничени зърна, ръцете му дращеха тялото ѝ, а не бяха нежни и сладки, каквито винаги усещаше ръцете на Майк. Когато Патрик я наведе назад, в съзнанието ѝ проблесна образът на Майк и я жегна копнеж.

Тя отблъсна Патрик.

— Може ли да разгледаме първо снимките? Умирам да видя как си се справил.

Патрик се изкиска.

— Ще се тревожим за това по-късно — каза той и зарови лицето си във врата на Хана.

Тя усети нарастващо притеснение. Тежкото тяло на Патрик я притискаше към дивана.

— Но и това можем да го направим по-късно, нали? — каза тя, опитвайки се да звучи свежо и безгрижно. — Моля те, искам да видя снимките! Моля те.

Патрик продължи да я опипва. Изведнъж Хана забеляза как устните му издават шумни звуци. Косата му изглеждаше мазна и

раменете му бяха посипани с пърхот. Прониза я ужасяваща мисъл: възможно ли е Майк да беше прав за него?

Тя скочи от дивана.

— Патрик. Искам си снимките. Веднага.

Той се облегна назад и скръсти ръце на гърдите си. После се усмихна подигравателно и веднага се преобрази от влюбен фотограф в нещо много по-злобещо.

— Само дразниш момчетата, а?

Хана примигна.

— Просто смятам, че трябва да останем на професионално ниво. Ти ме извика да видя снимките. Реших, че искаш още днес да ги изпратиш.

— Стига, Хана. — Патрик завъртя очи. — Наистина ли си толкова наивна?

Той протегна ръка и измъкна една голяма папка изпод дивана. Махна ластика, който я придържаше затворена, и извади шест лъскави снимки на Хана. Не онези, които ѝ беше направил пред Камбаната на свободата или Кметството, а от другите, които бе заснел в студиото. Косата ѝ бе разрошена, очите ѝ гледаха лъстиво, роклята ѝ се беше свлякла от раменете и разкриваше по-голямата част от дантеления ѝ сутиен.

Но снимките изобщо не приличаха на провокативните, полуголи фотографии на Ани Лейбовиц във „Венити феър“. Осветлението беше скапано. Части от Хана не бяха във фокус, композицията изобщо не изглеждаше артистична. Приличаше на лошо порно.

Хана потрепери, внезапно отрезвяла.

— Какво е това? Къде са другите? Хубавите?

— Другите нямат значение. — Усмивката на Патрик ставаше все по-широка. — Тези са златна мина. Поне за мен.

Хана отстъпи назад и сърцето ѝ се сви.

— Какво искаш да кажеш?

— Стига, Хана. Наистина ли искаш да ти го кажа дума по дума? Какво ще каже татко, когато ги види? Какво ще каже конкуренцията? Имам доста влиятелни приятели. Това може да се окаже топ историята на „Ти Ем Зет“. И след това... пуф! — Патрик щракна с пръсти. — Сбогом, сенат!

Хана усети как тялото ѝ пламва, а след това внезапно изстива.

— Няма да посмееш!

— Няма ли? Та ти не ме познаваш, Хана.

Хана залитна към плота, всичките ѝ мечти и надежди се изпариха като дим. Всичко, което ѝ беше казал, всички мили думи, всичко беше измама.

— Моля те, не ги показвай на никого. Ще направя каквото поискаш.

Патрик опря показалец на брадичката си и завъртя очи към тавана, преструвайки се, че мисли.

— Няма, ако до края на седмицата ми донесеш десет хиляди долара. Какво ще кажеш?

Хана зяпна от изненада.

— Нямам толкова пари!

— Разбира се, че имаш, богато момиченце. — Очите на Патрик проблеснаха. — Просто трябва да проявиш малко изобретателност. Искам ги в брой, в хартиен плик. Дай ги на мъжа на име Пийт, който продава цветя на спирката на Тринайсета улица. Ако не го направиш, ще се превърнеш в звездата на мрежата. На малкия асистент на татко ще му бъде доста трудно да разкара снимките от интернет. Освен това се съмнявам, че обществото ще се довери на мъжа, чиято дъщеря тийнейджърка се съблича пред непознати.

Хана го гледаше втренчено. После отново погледна към снимките. Изведнъж целият сценарий ѝ се разкри с поразяваща яснота.

— Т-ти дори не си истински фотограф, нали? Нямах никакви връзки в Ню Йорк. Каза го само за да ме подмамиш! Излъга ме!

Патрик се разсмя и разпери ръце.

— Пипна ме. — След това приближи лицето си до нейното. — Предполагам, че не само ти си добра в лъжите, госпожице Мерин.

Хана не остана там и минутка повече. Тя се обърна и изтича през вратата, затръшвайки я силно зад гърба си. Сега сградата ѝ се стори още по-запусната от преди. На долния етаж скандалът продължаваше. Ламариненият таван изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се срути. Четири етажа по-надолу на Хана отново ѝ се стори, че чува тихото кискане, сякаш някой беше чул всичко.

— Писна ми! — извика тя. Който и да беше този гнусен А., Хана щеше да го хване и да му каже да си затваря устата. Тя се затича по стълбите, като пръстите ѝ едва докосваха парапета.

Но когато стигна до фойето, там нямаше никого. Входната врата се люлееше на пантите си, което бе единственото доказателство, че тук е стоял някой. Който отново се беше измъкнал.

20.

НИЩО НЕ МОЖЕ ДА СЕ СРАВНИ СЪС СВЕЖИЯ ПЛАНИНСКИ ВЪЗДУХ

Рейндж роувърът на семейство Кан, оборудван с вериги за сняг и натоварен със ски, спря на площадката пред вила „Козодой“ в планината Ленапе. Към колата се втурнаха няколко пикола и валета, облечени в дебели якета, и започнаха да разтоварват багажа. Ноъл и двамата му по-големи братя Ерик и Кристофър изскочиха навън да се поразтъпчат. Ариа ги последва, като едва не се подхлъзна на заледения асфалт. Ехо, някой тук да е чувал за сол?

Последна, но не на последно място, като облечена в кожи принцеса, от колата слезе Клаудия. Нослето ѝ беше зачервено от студа и задничето ѝ изглеждаше апетитно закръглено от ластичните дънки. Пиколатата се обърна към нея и я зяпнаха.

— Имате ли нужда от помощ? — изрекоха те в унисон. — Нещо, което да отнесем вътре?

— Колко сте мили! — пропя Клаудия и устните ѝ се разтегнаха в победоносна усмивка, от която на Ариа ѝ се повдигна.

Тя се обърна към Ноъл.

— Можем ли да влизаме вече? Направо замръзвам. — Цифровото табло над входа отчиташе два градуса по Фаренхайт.

Ноъл се засмя.

— Това е нищо — почакай само да се изкачим в планината!

— Няма да усещаш студ, когато *хиихто*! — каза ѝ Клаудия с развълнуван глас. Ариа вече знаеше, че *хиихто* е финландската дума за ски. Защо Клаудия не го каза на английски? Въобще не беше трудно. Три кратки букви. Ски. Фасулска работа.

Ариа се усмихна студено на Клаудия и се извърна настрани, чувствайки се скована и наострена като ледените шушулки, които висяха от ръба на покрива. Това бе последното място, където искаше да отиде, но беше ужасена от перспективата за онова, което би се

случило, ако изпусне Ноъл от погледа си. Клаудия щеше да се нахвърли върху него — и как би могъл да ѝ устои? Все пак настоящата му приятелка беше просто един *пейкко*.

— Ариа?

Тя примигна и се огледа. Ноъл беше застанал до вратата на хижата. Братята Кан и Клаудия вече бяха влезли вътре.

Тя ги последва в обширното фоайе. Стените му бяха облицовани с дъбови панели и залата приличаше на грамадна сауна. Въздухът миришеше на канела и горещ шоколад, наоколо щъкаха хора с тежки скиорски боти, плетени шапки и топли ръкавици. Гостите бяха насядали на кафявите кожени дивани и се топлеха край камината. До големия панорамен прозорец с изглед към планинските склонове дремеше жълт лабрадор със завързано на врата му червено шалче.

— Суперско — промърмори Кристофър, приближавайки се до прозореца. Той беше с три години по-голям от Ноъл и Ариа и се беше прибрал от Колумбия за ваканцията. Имаше същите изсечени, красиви черти на лицето, но в него имаше нещо грубо, не толкова привлекателно.

— Снегът е перфектен — промърмори Ерик. И Ерик беше по-голям от Ноъл, с две години, и учеше в Холис, но за него това беше просто формалност. Истинската му цел беше да стане ски безделник в Монтана и инструктор по сърф в Барбадос.

— *Махтава!* — изчурулика Клаудия, която също гледаше през прозореца. Каквото и да означаваше това.

Ариа погледна към пейзажа. Планината като че ли се издигаше под ъгъл от деветдесет градуса. Скиорите се спускаха по склона на зигзаг. Когато едно момче падна, във въздуха се вдигна облак снежен прах. Ариа усети, че се изморява дори само от гледането им. Тя се обърна към спящото куче в ъгъла. Щастливец.

Семейство Кан се регистрираха и администраторът им подаде пет ключа, по един за всеки от тях — слава богу, че Ариа и Клаудия нямаше да бъдат в една стая. Щом Ариа се озова в стаята си, в която имаше гигантско легло, отрупано с възглавници, миниатюрна кухня и прозорец с изглед към ски пистите, тя се просна на леглото и затвори очи.

Мисля, че си имаш конкуренция, Ариа. Все пак всички знаем, че Ноъл има слабост към блондинки.

Есемесът на А. се беше набил в главата ѝ като досадна песен. А. сигурно я беше видял как чете айфона на Клаудия. Но как? Да не би да се беше скрил зад рафтовете със скиорски костюми? Или я беше шпионирал през охранителните камери на магазина?

Ариа знаеше много добре, че написаното е истина — Ноъл наистина си падаше по блондинки. Той беше обичал Али — и определено беше забелязал Табита. Дори след като се прибраха от Ямайка, продължаваше да я споменава, подхвърляйки неща като: „Хей, онова русо момиче не ти ли напомня за някого? В нея има нещо, което не можах съвсем да уловя“.

Но макар да задаваше много въпроси, той не подозираше нищо. Никой не подозираше.

Досега.

На вратата се почука. Ариа скочи от леглото с опънати нерви.

— Д-да?

— Аз съм — обади се Ноъл. — Може ли да вляза?

Ариа отключи вратата. Ноъл тикна в лицето ѝ голяма кошница с тигрови лилии, кафе и снаксове.

— За теб!

— Благодаря! — извика Ариа. Кошничката имаше дори плюшено прасенце, което ѝ напомни за любимата ѝ животинка Пигтуния. Но после изведнъж се вцепени. Нали момчетата поднасяха цветя на приятелките си само когато се чувстваха виновни? — Какъв е поводът? — попита тя.

— Видях я в магазина за сувенири и се сетих за теб. — Ноъл остави кошничката на телевизионния шкаф и я прегърна. Ухаеше на балсама за лице, който Ариа му беше купила за Свети Валентин. — Виж, знам, че не си падаш по карането на ски, но се радвам, че дойде. Това пътуване нямаше да е същото без теб.

Гласът му звучеше толкова искрено, че подозрителността на Ариа се разсея. Клаудия и А. направо я бяха подлудили.

— И аз се радвам, че дойдох — призна тя. — Това място е прекрасно.

— Ти си прекрасна. — Ноъл я придърпа към леглото. Започнаха да се целуват, първо колебливо, а след това все по-страстно. Ноъл издърпа блузата на Ариа през главата ѝ и тя направи същото с неговата. Те притиснаха голите си гърди, усещайки топлината на телата си.

— М-м-м — измърка Ноъл.

Двамата застинаха за момент, после Ариа докосна талията на Ноъл и разкопча колана му. Той си пое дълбоко дъх, очевидно изненадан. След това Ариа разкопча дънките му и ги издърпа надолу. Погледна мускулестите му крака и се усмихна. Той носеше боксерките с щампи на златисти ретривъри, които му беше купила от „Джей Крю“.

След миг посегна към копчето на своите дънки. Ноъл хвана ръката ѝ и я погледна с широко отворени очи.

— Сигурна ли си?

Ариа огледа малката стая, от телевизора с плосък екран до кофичката с шампанско в ъгъла и диванчето до прозореца. Сега, когато се намираха на непознат терен, задръжките ѝ като че ли бяха паднали. Или просто искаше да докаже на Ноъл какво означава той за нея. Това може би бе единственият начин да го задържи за себе си.

— Сигурна съм — прошепна.

Ноъл издърпа дънките от краката ѝ. Двамата се притиснаха един до друг, почти напълно разсъблечени, и устните им се сляха в целувка. Сърцето ѝ подскочаше като полудяло. Наистина искаше да го направи. Време беше. Когато Ноъл се озова върху нея, тя го целуна страстно.

Чук-чук-чук.

И двамата замръзнаха, ококорили очи. След миг тишина се разнесе ново почукване.

— Ехо? — изчурулика Клаудия. — Ариа? Ноъл? Там ли сте?

Ариа потрепна.

— Не може да бъде.

— Ноъл? — Гласът на Клаудия звучеше приглушено. — Хайде! Време е за *хиихто*!

— Може би ако не ѝ отговорим, тя ще си отиде — прошепна Ноъл и погали с пръст ключицата на Ариа.

Но чукането продължи.

— Ноъл! — извика закачливо Клаудия. — Знам, че си там! Трябва да *хиихто*!

Най-накрая Ноъл изпъшка, грабна дънките си от пода и бързо започна да ги обува.

— Добре — извика той. — Идваме.

— О, супер! — рече Клаудия от другата страна на вратата.

Ариа погледна изненадано Ноъл.

— Какво? — попита той, нахлул до коляно единия си крачол.

Ариа беше толкова ядосана, че в първия момент не успя да каже нищо.

— Ние правехме нещо. Наистина ли смяташ да се откажеш заради нея?

Лицето му омекна.

— Довечера ще имаме достатъчно време насаме, тогава никой няма да ни притеснява. А и Клаудия е права — след два часа спират лифтовете. Трябва да извадим нашите *хиш*то. Готова ли си за първия си урок по ски с нея?

— Всъщност не съм. — Ариа се извърна и притисна възглавницата към гърдите си. Гневът пулсираше в гърдите ѝ като второ сърце. — Не искам да ме учи на каквото и да било!

Ноъл седна отново на леглото и пружините му изскърцаха.

— Мислех си, че сте приятелки. Клаудия те обожава!

Ариа се засмя горчиво.

— Силно се съмнявам в това.

— Какво искаш да кажеш?

Ноъл я гледаше с озадачено изражение на лицето. Ариа си мислеше за написаното от Клаудия. Трябваше ли да му каже... или това щеше да я накара да изглежда като някоя психопатка?

— Просто не ѝ вярвам — каза Ариа. — Виждам как те гледа.

Лицето му се смръщи.

— Не говори така, Ариа. Хиляди пъти съм ти казвал, че няма повод да ревнуваш.

— Не ревнувам. Това си е чистата истина.

Ноъл навлече пуловера си през глава и обу ботушите си.

— Хайде. — Той ѝ подаде ръка, но в гласа му се усети хлад.

Ариа се облече неохотно и го последва навън — имаше ли друг избор? Клаудия ги чакаше, седнала в креслото от другата страна на коридора, облечена с тесни скиорски панталони, бяло скиорско яке с

розови ленти и съответните розови шапка и ръкавици. Щом видя Ноъл, тя скочи и го хвана за ръката.

— Готов ли за *хиикто*?

— Абсолютно — отвърна весело Ноъл. После смушка Ариа. — И двамата сме готови.

Клаудия стрелна Ариа с поглед. Цветът на ирисите ѝ се промени от тъмносиньо в мастилено, отровно черно.

— Добре — каза тя с вледеняващ тон. По лицето ѝ пробяга изражение, което Ариа не можа веднага да разгадае.

Но когато Клаудия се обърна, премина през фойето и бързо скочи на седалката на лифта, без да я покани, Ариа веднага схвана посланието. Клаудия беше чула всичко, което Ариа бе казала на Ноъл в стаята. И изражението на лицето ѝ казваше: *Това е война*.

21.

МАЛКО СЪБЛИЧАНЕ И МАЛКО ЗАКАЧКИ

— Добре, деца — каза господин Пенитисъл. — Пиколото ще отнесе багажа ви в стаите. Имаме среща в „Смит и Воленски“ в осем за вечеря.

Беше петък след обед и Спенсър, майка й, Зак, Амилия и господин Пенитисъл току-що бяха пристигнали във фойето на хотел „Хъдсън“ на Петдесет и осма улица в Ню Йорк, чието осветление беше приглушено като в нощен клуб. Въздухът миришеше на скъпи кожени пътни чанти. Кльощави мацки с вид на модели пиеха коктейли в различните барове. В огромната зала се чуваха най-различни езици.

Единствената причина да отседнат в „Хъдсън“, а не в някое елегантно местенце, като „Уолдорф“ или „Фор сийзънс“ бе, че господин Пенитисъл имаше общ бизнес с хотелиера и стаите им бяха безплатни. Господин Доналд Тръмп от Мейн Лейн очевидно беше скръндзаво копеле.

Госпожа Хейстингс махна с ръка на Спенсър, Зак и Амилия и излезе на улицата — може би тя също не харесваше хотела с вид на нощен клуб. Господин Пенитисъл я последва. След като двамата изчезнаха, Зак извади айфона си.

— И така. Какво искате да правим?

Спенсър се залюля напред-назад на токетата си. Изкушаваше се да попита Зак дали иска да посетят Челси, гей столицата на Ню Йорк. Или може би Мийтпакинг дистрикт^[1] — там имаше страхотни магазини за мъжка мода.

Оказа се, че Спенсър преглътна интереса на Зак към мъжете полесно, отколкото беше предполагала. Сега двамата, можеха да бъдат най-добри приятели и да си споделят всичко, да гледат заедно „Истинските съпруги от Бевърли хилс“ и да обсъждат колко е готин Робърт Патинсън. И сега, когато между тях не съществуваше никакво сексуално напрежение, Спенсър изобщо не се притесняваше да спи на

рамото му във влака, да отпива от колата му и да го плясва по задника, заявявайки, че дънките му стоят страхотно.

За нещастие двамата бяха принудени да приемат Амилия — господин Пенитисъл изрично подчерта, че не трябва да я оставят сама, — а Спенсър нямаше как да предложи посещението до Челси пред нея. Амилия като че ли изобщо не беше щастлива, че е тук и беше облечена изключително старомодно. Докато Спенсър беше избрала шикозен тоалет от черни ластични дънки, яке „Джуси“ от изкуствена кожа и ботушки с остро токове „Пур ла виктоар“, а Зак носеше тесен анорак „Джон Варватос“, тъмни прани дънки и черни „Конвърс“, Амилия изглеждаше като комбинация от петокласничка и девствена лелка на средна възраст, която отива на църква. Тя беше облякла колосана бяла блуза, карирана пола до под коленете, черни вълнени чорапи и — ъх! — обувки „Мери Джейн“. Дори самото ѝ присъствие свалеше застрашително стиловия коефициент на Спенсър.

— Трябва да отидем в „Барнис“ — предложи Спенсър. — Амилия има нужда от преобразяване.

Амилия направи физиономия.

— Моля?

— О, Боже! — очите на Зак грейнаха. — Това е фантастична идея!

— Нямам нужда от преобразяване. — Амилия скръсти ръце на гърдите си. — Харесвам си дрехите!

— Моите извинения, но дрехите ти са ужасни — каза Спенсър.

Погледът на Амилия се спря върху обувките с високи точета на Спенсър.

— И кой те направи експерт в модата?

— Кристиян Лубутен — отвърна Спенсър с тон на познавач.

— Спенсър е права. — Зак се отмести от пътя на двама руси шведи, които побутваха две чанти „Вюитон“ към асансьора. — Наистина изглеждаш така, сякаш си готова за манастир.

— Две на едно, победена си. — Спенсър хвана Амилия за ръката. — Трябва да ти подновим всичко, а Пето авеню е точно зад ъгъла. Да вървим.

Тя повлече Амилия към ескалатора. Зак улови погледа ѝ и се усмихна.

На улицата се появиха таксито и надуха клаксони. Някакъв мъж буташе тракаща количка за хотдог. Над главите им се извисяваха кулите на „Тайм Уорнър“, сребристи и лъскави. Спенсър обожаваше Ню Йорк, нищо, че последното ѝ посещение тук се беше оказало истинско бедствие. Беше се срещнала със сурогатната си родена майка, която източи колежанската ѝ сметка, за голямо удоволствие на А.

Докато вървяха по Петдесет и осма улица, погледът ѝ беше привлечен от плаката на една пътническа агенция. *Елате в Ямайка и се почувствайте страхотно!*

Кръвта се изтегли от главата ѝ. На големите снимки се виждаха „Скалите“: басейнът, с мозайката на ананас на дъното. Лилавеещите скали и тюркоазното море. Ресторантът на покрива, където бяха срещнали Табита. Гарвановото гнездо и безкрайните плажове. Ако Спенсър присвиеше очи, щеше да различи мястото, на което бяха застанали, след като онова се случи...

— Спенсър? Наред ли е всичко?

Зак и Амилия стояха на няколко метра от нея и я гледаха. Заобикаляха ги забързани пешеходци, които им хвърляха раздражени погледи. Спенсър отново погледна плаката. През главата ѝ като куршум профучаха съобщенията на А. Някой знаеше. Някой ги беше видял. Някой можеше да ги издаде.

— Спенс?

Силният аромат на печени претцели подразни обонянието на Спенсър. Тя се сепна и се извърна от витрината на агенцията.

— Добре съм — промърмори тихо тя, приглади палтото си и тръгна към тях.

Само ако можеше сама да си повярва.

„Барнис“ беше пълен с богати жени, които сравняваха кожени ръкавици, момичета, които пръскаха „Шанел № 5“ на китките си и готини мъже, вперили влюбени погледи във витрината с балсами на „Кийл“.

— Това място е божествено — каза Спенсър, докато минаваше през въртящите се врати и вдишваше главозамайващата миризма на лукса.

— Това е просто един магазин — рече намусено Амилия.

Наложи се буквално да я завлекат до рафтовете и закачалките, които бяха отрупани с дрехи. Амилия гледаше отвратно.

— Сега ще пробваш някои неща — настоя Спенсър. Тя взе една рокля на Диана фон Фюрстенберг. — Роклята с колан е еманацията на стила — каза тя с възможно най-авторитетния си глас. — Особено ако си равна отгоре до долу. Тя ще ти създаде подобие на талия.

Амилия се намръщи.

— Не ми трябва талия!

— В такъв случай предполагам, че нямаш желание да правиш и секс — рече безгрижно Спенсър.

Зак се захили и ѝ помогна да свали още няколко рокли от закачалките. Амилия го погледна подозрително.

— Ти защо ѝ помагаш? Мислех, че мразиш да пазаруваш.

Спенсър без малко да възрази — че кой гей мрази пазаруването? — но се въздържа. Зак сви рамене и побутна Спенсър с хълбок.

— Че какво друго ми остава да правя?

След като избраха няколко чифта дънки, различни блузи и ризи, и цял куп рокли, Спенсър и Зак поведоха Амилия към съблекалнята и я натикаха в една от тесните кабинки.

— Сега ще те преобразим — каза ѝ Спенсър. — Обещавам.

Амилия изстена, но затвори вратата зад себе си.

Спенсър и Зак седнаха на малкото диванче до трикрилото огледало и зачакаха като нетърпеливи родители. Вратата бавно се отвори със скърцане и Амилия се появи навън, облечена с тесни дънки „Pug & Боуи“, блуза с прилеп ръкав и чифт лъскави кафяви ботуши с високи токове. Лицето ѝ изглеждаше изплашено и тя пристъпваше едва-едва към огледалото.

— Амилия! — ахна Зак.

Спенсър скочи на крака.

— Изглеждаш страхотно!

Амилия отвори уста да възрази, но бързо я затвори, щом видя отражението си в огледалото. Беше невъзможно да изглежда толкова добре: краката ѝ бяха дълги и слаби, задничето ѝ — кой да предположи, че има такава? — беше заоблено и щръкнало, а блузата елегантно подчертаваше кожата ѝ. — Този тоалет е... хубав — рече превзето тя.

— Повече от хубав е! — поправи я Зак.

Амилия погледна цената на дънките.

— И е много скъп.

Спенсър свъси вежди.

— Мисля, че баща ти може да си го позволи.

— Пробвай и другите! — извика Зак и я бутна обратно в малката кабинка.

Лека-полека Амилия изпробва всички дрехи и строгото ѝ, злобно изражение постепенно омекваше. Тя дори леко се завъртя, когато пробваше една от роклите на Диана фон Фюрстенберг. На шестия тоалет вече не кълчеше крака с високите обувки. А на дванайсетия Спенсър вече беше толкова сигурна, че Амилия няма да избяга с писък, че сама влезе в една от кабинките, за да пробва прилепналата рокля на Аликзандър Уонг, която беше избрала за себе си.

Тя я навлече през глава и се опита да я закопчае, но не стигна до ципа.

— Зак? — Тя подаде глава през вратата. — Ще ми помогнеш ли?

Зак отвори вратата и застана зад нея. Целият гръб на Спенсър беше изложен на показ, включително част от дантелените ѝ прашки. Погледите им се срещнаха в огледалото.

— Благодаря ти, че си толкова внимателна със сестра ми — каза Зак. — Знам, че е малко претенциозна. Но ти наистина успя да я измъкнеш от черупката ѝ.

— Радвам се, че помогнах — усмихна се Спенсър. — Преобразяването винаги твори чудеса.

Зак не сваляше очи от нейните в огледалото. Все още не беше вдигнал ципа. И тогава изведнъж допря длан до гърба ѝ. Топлата му, мека ръка я накара да настръхне. Тя бавно се обърна към него. Той постави ръце на кръста ѝ. Двамата стояха на сантиметри един от друг, толкова близо, че Спенсър можеше да усети ментовия дъх на Зак. Само след няколко секунди устните им щяха да се докоснат. В главата ѝ се въртяха хиляди въпроси: Но нали каза, че си... Наистина ли си?... Какво е това?

— Хора?

Двамата бързо се разделиха. Под завесата се виждаха токчета от змийска кожа.

— Какво правите там? — попита Амилия.

— Ами, нищо. — Спенсър се отдръпна от Зак, събаряйки няколко тоалета, които висяха на закачалката. Тя побърза да нахлузи дънките си под роклята.

В същото време Зак оправя ризата си и излезе от кабинката.

— Просто помагах на Спенсър с ципа — промърмори той на сестра си.

Облечените в змийска кожа крака на Амилия се отдалечиха.

— Само това ли правехте?

Последва продължителна пауза. Зак беше спасен от звъненето на телефона му и бързо излезе от съблекалнята, за да приеме обаждането. Спенсър се свлече върху малката пейка в кабинката и погледна отражението си в огледалото. Искаше й се Зак да беше отговорил на сестра си. Спенсър също умираше да разбере какво бяха правили вътре.

[1] Старият район на месарниците и складовете за месо, превърнат в бързоразвиваща се зона с алтернативни дизайнерски магазини, галерии и ултрамодерни заведения. — Б.пр. ↑

22.

МОСТОВЕТЕ НА РОУЗУУД КАУНТИ

Няколко часа по-късно същия петък, малко след като слънцето се скри зад гъстата гора, Емили паркира близо до покрития мост на Роузууд. Той се намираше на около километър и половина от „Роузууд дей“; построен през епохата на Революцията, той преминаваше над малко поточе, пълно с риба — е, поне през лятото. Сега, през мрачния февруари, ромолящата вода беше скована в лед и наоколо цареше мъртвешка тишина. От време на време боровете прошумоляваха, поклащани от вятъра, оставяйки впечатлението за призрочни гласове. От време на време Емили чуваше изчукването на някой клон в гората. Тя нямаше особено желание да бъде тук. Единствената причина да дойде при моста беше молбата на Клоуи да се срещнат там и да поговорят.

Тя излезе от колата и слезе под моста, вдишвайки аромата на мокро дърво. Почти като всичко друго в Роузууд и мостът ѝ навяваше тъжни спомени. Емили и Али го бяха посетили веднъж в късната пролет на седми клас, провесиха крака през ръба му, заслушани в плисъка отдолу.

— Нали се сецаш за онова момче, за което ти разказах, Ем? — пропя щастливо Али. Тя често я дразнеше с разкази за по-големия си приятел, в когото била влюбена. По-късно Емили разбра, че това е Иън Томас. — Мисля довечера да го доведа тук, за да се понатискаме. — Али завъртя гривната на китката си и ѝ се усмихна лукаво, сякаш искаше да каже: „Знам, че думите ми ти разбиват сърцето.“

Емили си спомни за гривната, която беше видяла около китката на Табита. Щом я забеляза, тя бързо се отдалечи от нея. Нещо не беше наред.

На дансинга и край бара беше пълно с народ и на Емили изобщо не ѝ беше лесно да намери приятелите си. Най-накрая забеляза Спенсър да седи върху най-крайната маса на терасата и да се взира замаяно в тъмния, бушуващ океан.

— Знам, че ще ме сметнеш за ненормална — изрече бързо тя, — но трябва да ми повярваш.

Спенсър се обърна към нея с ококорени очи.

— Тя е Али — рече настоятелно Емили. — Наистина е. Знам, че не прилича на нея, но носи старата гривна на Али — от онези, които ни направи след Онова с Джена. Съвсем същата.

Спенсър затвори очи и остана така десетина секунди. След това разказа на Емили как Табита бе подметнала, че двете приличат на отдавна разделени сестри.

— Сякаш ме познаваше — прошепна тя. — Сякаш е... сякаш е Али.

Емили потръпна от страх. Думите на Спенсър направиха всичко да изглежда още по-истинско и по-опасно. Тя се огледа, за да се убеди, че никой не ги слуша.

— Какво ще правим? Да се обадим ли на полицията?

— Как ще го докажем? — Спенсър прехапа долната си устна. — Тя не ни е направила нищо.

— Все още — каза Емили.

— Освен това всички си мислят, че Али е мъртва — продължи Спенсър. — Ако им кажем, че мъртвото момиче се е съживило, те ще ни пратят в лудницата.

— Трябва да направим нещо. — Мисълта, че Али се вихри в същия курорт, където са и те, направо смразяваше Емили.

Затръшващата се врата на кола и последвалите бързи стъпки изтръгнаха Емили от мислите ѝ. Клоуи се появи под арката на моста.

— Здравсти! — извика Емили.

— Здравсти — отвърна Клоуи. Гласът ѝ звучеше угнетено и мрачно и Емили се напрегна. Клоуи не ѝ беше казала защо иска да се срещнат — само, че трябва да поговорят. Ами ако беше видяла баща си да целува Емили? Ами ако А. ѝ беше казал? Посланието му пулсираше в главата ѝ:

Непослушно момиче такова! Просто обожаваш да си лоша, нали, Убиец?

Клоуи се приближи до Емили и те тръгнаха бавно по покрития мост. За известно време единствените звуци, които се чуваха, бяха стъпките им по тънкия пласт лед. Клоуи измъкна фенерче от джоба си и освети дървените греди, каменната зидария и графитите. *Брад+Джина. Кенеди е кучка. Само „Роузууд шаркс“!*

Клоуи продължаваше да мълчи. Тишината започна да изнервя Емили, затова тя си пое дълбоко дъх.

— Клоуи, ужасно съжалявам.

— Съжаляваш? — Клоуи се обърна към нея. — Аз съжалявам.

Емили я стрелна с поглед.

— Но аз...

— Снощи пих много — прекъсна я Клоуи. — Две чаши, преди да дойдеш, две чаши, след като пристигна... цялата вечер ми е като едно голямо петно. Едва си спомням как си легнах. Оставих цялата отговорност за Грейс на теб.

Краката на Емили започваха да измръзват от студа.

— О! — успя да каже най-накрая тя. — Всичко е наред. Грейс си беше добре. — Тя направи крачка към Клоуи. Трябваше да й разкаже за баща й. Едно приятелство не биваше да започне по този начин и последното нещо, от което имаше нужда, бе да пази поредната тайна. — Виж какво, трябва да ти кажа нещо.

— Изчакай да завърша. — Клоуи вдигна ръка във възпиращ жест. — Снощи не бях напълно откровена с теб. Не трябваше да пия. В Северна Каролина имах проблем — приятелите ми бяха непрекъснато пияни, аз също, заради проблемите с нашите, и стигнах твърде далеч. Веднъж ме приеха в болница с алкохолно отравяне.

— О, Клоуи! — Емили притисна длан към устата си. — Това е ужасно!

От ноздрите на Клоуи излезе облак пара.

— Знам. Бях извън контрол. И вчера имах нещо като... криза. Нашите ще ме убият, ако разберат — бяха ме записали в клиника, но аз се заклех, че съм по-добре и не трябва да ходя повече на събиранията. Затова снощи си легнах, без да се обадя — не исках да ме видят в такова състояние. Нали не си им казала за шампанското?

— Не! — извика Емили. Тя беше избягала от къщата преди да успее да каже каквото и да било.

Клоуи изглеждаше облекчена.

— Знаеш ли дали са забелязали бутилката в боклука? Тази сутрин я извадих, но бях толкова уплашена.

Баща ти беше твърде зает, за да търси разни бутилки от шампанско, помисли си мрачно Емили. А госпожа Роланд изобщо не се беше показала на долния етаж.

— Мисля, че не са.

Купчинка сняг се срина с мокър плясък от покрива на моста и двете момичета се обърнаха. Клоуи продължи да върви по моста и Емили я последва.

— А вчера защо се напи? — попита тя.

Ботушите на Клоуи потрепваха по земята. Тя сви рамене.

— Сигурно защото ми е трудно на новото място. Всяко ново начало е трудно. Тук всичко ми се струва странно — не съвсем наред. Единственото хубаво нещо, което намерих, си ти.

Емили се изчерви.

— Благодаря. И да знаеш, ако искаш да поговориш с някого, аз съм насреща.

— И аз за теб — обърна се Клоуи към нея. — Помня онова, което ми разказа снощи. За бебето. Можем да си помагаме една на друга.

Те се прегърнаха силно. След като се разделиха, потънаха в приятна тишина. По магистралата профучаваха автомобили. В гората пукаха съчки. За миг на Емили ѝ се стори, че зърва тъмна, прилична на човешка, сянка между дърветата, но след като погледът ѝ се фокусира, тя видя само тъмнина.

— А ти какво щеше да ми казваш? — попита внезапно Клоуи.

Емили рязко спря.

— Кога?

— Преди малко, глупаче! — В гласа на Клоуи се промъкна игрива нотка.

Емили сви пръстите на краката си. Махалото отново се залюля в обратната посока. В никакъв случай нямаше да разкаже на Клоуи за постъпките на баща ѝ — не и в състоянието, в което се намираще. Последното нещо, от което имаше нужда, бе да разстрои приятелката си и отново да я запрати надолу по спиралата на разрушителния алкохолизъм.

— О, нищо важно. Просто днес съм твърде разсеяна.

— Заради плуването ли?

Емили я погледна въпросително и Клоуи се усмихна.

— Утре имаш важна среща, нали? Татко спомена, че агентът ще дойде да те види.

Споменаването на господин Роланд накара Емили да изтръпне.

— О, да. Точно така.

— Не трябва да се притесняваш — каза Клоуи. — Ще се представиш страхотно. И ще получиш стипендията. Предчувствам го.

— Благодаря. — Емили я побутна с хълбок. — А ти защо не дойдеш? За морална подкрепа.

Клоуи я погледна тъжно.

— Утре съм бавачка.

В този миг прозвуча остър виещ звук. Клоуи извади телефона си и погледна екрана.

— Трябва да тръгвам. Тази вечер по случайност мама се прибра за вечеря.

Двете тръгнаха към колите си. Когато Клоуи отключи вратата, фаровете на колата примигнаха. След като запали двигателя, тя свали прозореца си и погледна към Емили.

— Искаш ли да дойдеш у дома утре, след състезанието? Ще се радвам да чуя как е минало.

— Определено — отвърна Емили.

Клоуи излезе от паркинга. Емили остана на мястото си, пъхнала ръце в джобовете си. Тъкмо когато се нахрани да отключи вратата, тя забеляза нещо, което беше пъхнато под чистачката ѝ. Когато се пресегна да го извади, ботушите ѝ се хлъзнаха по леда.

Оказа се, че това е снимка, принтирана на копирна хартия, най-вероятно снимана с телефон. Две момичета танцуваха, едното от тях беше протегнало ръка, за да ги снима. Емили погледна отблизо и осъзна, че се взира в собствения си образ. На блузата ѝ пишеше „MERCİ BEAUCOUP“, а кожата ѝ изглеждаше бледа и посърнала. Зад нея горяха тръстикови факли, полюляваха се палми и стърчеше един познат дървен бар пред стена, покрита с лазурносини плочки.

Ямайка.

Тогава Емили погледна към другото момиче, което бе направило снимката. Изведнъж тялото ѝ омекна. Това беше Табита. А снимката бе същата, която им беше направила по време на единствения им танц заедно.

Щрак. В гората изпука клонка. Емили се взря в моста с разтупкано сърце.

След това обърна снимката и погледна гърба ѝ. В средата имаше надпис. Почеркът беше същият като на картичката, която бяха намерили в пощенската кутия на Али. Докато четеше, устата ѝ пресъхнаха.

Това достатъчно доказателство ли е?

А.

23. НА ВСЯКА ЦЕНА

— Ето я! — Господин Мерин разпери ръце, за да посрещне Хана, която влезе в атриума на офисградата, където баща ѝ беше организиран парти за събиране на средства. — Моето вдъхновение! Новата любимка на обществото!

Неколцина гости се обърнаха и се усмигнаха, когато господин Мерин прегърна силно Хана, притискайки лицето ѝ към вълнения си костюм.

— Дъщеря ми преживя много, но тя е пример за това как хората могат да се променят. Как Пенсилвания може да се промени. И как ние можем да го осъществим.

Най-накрая той я пусна и ѝ се ухили развълнувано. Усмивката на Хана беше крива, меко казано. След четирийсет и осем часа баща ѝ може би щеше да научи истината за нея — и то от много места.

Откъде щеше да намери десет хиляди долара? И дори да намереше начин да плати на Патрик, как щеше да спре А.?

Хана извади телефона си и започна да пише есемес на Майк.

Ти беше прав за Патрик. Липсваш ми. Моля те, обади се.

След като натисна ИЗПРАЩАНЕ, тя забеляза някой, който вървеше бързо по пътя. Хана присви очи при вида на яркосиния анорак с надпис „Отбор по плуване на «Роузууд дей»“. Това Емили ли беше?

— Ей сега се връщам — каза тя на баща си, който разговаряше с някакъв мъж в ушит по поръчка черен костюм. Хана изскочи от атриума и излетя през люлеещите се врати. Червеникавозлатистата коса на Емили се вееше около лицето ѝ и ясните ѝ зелени очи изглеждаха зачервени.

— Трябва да говоря с теб — каза Емили, забелязвайки Хана. — И тъй като непрекъснато ми затваряш, реших, че това е единственият начин.

— Откъде разбра, че съм тук? — попита настоятелно Хана, сложила ръце на хълбоците си.

Емили завъртя очи.

— Писала си за това във Фейсбук. Човек би си помислил, че след като А. вилнее наоколо, няма да обявяваш на всеослушание местонахождението си. Или все още не вярваш, че той съществува?

Хана погледна настрана.

— Не знам какво да мисля.

— Значи и ти си получила съобщения?

Една възрастна двойка мина край тях и излезе през входната врата. Застанал в средата на голямата зала, бащата на Хана разтърсваше ръце и потупваше гърбове. Това място беше твърде открито, за да разговарят за А. Тя издърпа Емили встрани по пътеката и заговори по-тихо.

— Вече ти казах, че получавам съобщения.

— Някой знае, Хана — рече Емили с треперлив глас. — А. ми изпрати снимка, на която сме аз и... тя.

— Какво имаш предвид?

Емили измъкна снимката и я тикна в лицето на Хана. Тя определено беше от Ямайка.

— Кой би могъл да има нещо такова? Кой знае?

— Това е тя, Хана. Табита. Али.

— Но това е невъзможно! — извика Хана. — Ние...

Емили я прекъсна:

— Всичките съобщения, които съм получила досега, звучат като нещо, написано от А. В едно от тях дори ме нарича „Убиец“.

Хана зарея поглед в далечината. И нейните съобщения ѝ напомняха за Али.

— Това е невъзможно.

— Напротив — настоя Емили ядосано. — И ти го знаеш много добре. Помисли си какво се случи. Какво направихме. Какво видяхме — или не видяхме.

Хана отвори уста, но бързо я затвори. Ако започнеше да говори или да си мисли за Ямайка, ужасният глас на Табита отново щеше да

се развихри в главата ѝ.

Но вече беше твърде късно. Образите нахлуха в главата ѝ като мравки върху храна. Онази ужасна нощ, след като Табита намекна, че знае за миналото на Хана като дебела, грозна смотанячка, Спенсър и Емили изтичаха при нея с разтревожени лица.

— Трябва да поговорим — каза Спенсър. — Онова момиче, което Емили видя на стълбите? В нея има нещо странно.

— Знам — отвърна Хана.

Намериха Ариа сама на бара. Тя също беше срещнала Табита, но все още не вярваше, че е Али.

— Сигурно е съвпадение — рече тя.

— Не е — настоя Емили.

Трите завлякоха Ариа в стаята, която дяляха с Емили, и заключиха три пъти вратата. След това всяка от тях разказа за зловещата си среща с Табита. След всеки разказ сърцето на Хана препускаше все по-бързо.

Ариа се намръщи, все още изпълнена със скептицизъм.

— Не може да няма логично обяснение за всичко. Как би могла да знае неща, които знае само Али, и да казва неща, които само Али е казвала?

— Защото е Али! — настоя Емили. — Тя се върна. Просто е... различна. Ти видя белезите.

Ариа примигна.

— Значи според вас тя не е умряла в пожара?

— Явно не е. — Емили затвори очи, изпълнена с вина. Но после побърза да я потисне. — Предполагам, че е избягала от къщата.

В стаята настъпи тишина. От горния етаж се разнесе силно трополене, сякаш деца се бореха в стаята си. Ариа се прокашля.

— Ами семейството ѝ? Кой я издържа? Как се е озовала тук?

— Може би не знаят, че е жива — прошепна Емили. — Може да живее сама.

— Но ако това е Али, то тя е претърпяла няколко пластични операции — посочи Ариа. — Ти сама го каза, Емили. Наистина ли смяташ, че ще успее да се справи сама? Как би могла да ги плати?

— Тук става дума за Али. — Хана притисна силно възглавницата към гърдите си. — При нея всичко е възможно.

Във въздуха почти осезаемо пулсираха няколко въпроса: Ами ако Али нарочно ги е последвала в Ямайка? Ами ако е планирала да завърши започнатото в Поконос? Какво да правят сега?

Един приглушен звук от драскане ги накара да се обърнат. На килима до вратата се въргалияше сгънато парче хартия. Очевидно някой го беше пхнал вътре.

Спенсър скочи и го грабна. Момичетата събраха глави и зачетоха.

„Здрасти, мацки! Елате при Гарвановото гнездо след десет минути. Искам да ви покажа нещо.

Табита“

Наблизо изтрака влакът по Маршрут 30 и откъсна Хана от спомените ѝ. Тя потърка носа си и погледна към Емили.

— Смяташ ли, че Уайлдън ще ни повярва?

— Чух, че вече не е полицай. — Емили разтърка с длани раменете си и потрепери. — И можеш ли да си представиш лицето му, когато му кажем, че едно мъртво момиче ни тормози? Пък и ако кажем на някого, А. ще разкрие какво сме направили. А това не можем да си го позволим, Хана. Просто не можем.

— Знам — отвърна тихо Хана с разтуптяно сърце.

Вратата към атриума рязко се отвори и при тях нахлу шумът от партито. Навън излезе Джеремая, забеляза Хана и се устреми към нея с намръщено лице.

— Какво правиш тук? И коя е тази? — Той погледна подозрително Емили, сякаш тя беше някой шпионин.

— Една приятелка — сопна му се Хана.

— Която е написала това? — Джеремая размаха айпада си пред лицето на Хана. На екрана беше отворено електронно писмо.

„Напоследък Хана се забърка в доста проблеми! Постарай се да ги научиш, преди репортерите да са ги надушили“

Адресът на подателя представляваше безсмислен сбор от букви и цифри.

— О, Господи — прошепна Емили, прочитайки съобщението през рамото на Хана.

Джеремая я погледна изпитателно.

— Знаеш ли за какво става въпрос?

— Не — отвърнаха двете в един глас. Кое то си беше истина, поне за Хана. Тя не знаеше за кое ужасно нещо ставаше въпрос: за случилото се в Ямайка или за случилото се с Патрик.

Ноздрите на Джеремая се разшириха. Той пъхна айпада в чантичката си. Хана успя да зърне пакет „Марлборо лайтс“ и сив портфейл, който съдържаше парите за дребни разходи на кампанията.

— Изплюй го, Хана. Имаш ли нещо да ми кажеш?

— Вече казах, не — отвърна бързо Хана.

— Сигурна ли си? По-добре да го науча, преди да се разчуе.

— За последен път ти казвам, не!

Откъм атриума се разнесе гръмък смях. Джеремая стрелна Хана и Емили с изпепеляващ поглед.

— За каквото и да става въпрос, по-добре го оправи, преди пресата да се е докопала до него. Знаех си, че не трябва да те допускаме в тази кампания. Ако зависеше от мен, ти въобще нямаше да си тук.

След тези си думи той се обърна и тръгна към асансьора, който се намиреше в дъното на залата. Хана покри лицето си с ръце.

Емили я докосна по рамото.

— Хана, нещата стават все по-зле. Ако не направим нещо, А. ще съсипе кампанията на баща ти! Да не говорим за живота ни! Ще отидем в затвора!

— Не знаем дали това съобщение е било от А. — промърмори Хана.

— Че от кого би могло да бъде?

Хана проследи с поглед Джеремая, който се качи в асансьора. Дисплеят над вратата показва, че е спрял на третия етаж, където се намиреше офисът на господин Мерин. Изведнъж в съзнанието ѝ проблесна образът на сивия портфейл. Хана погледна телефона си. Майк не ѝ беше отговорил. Тя стисна гневно зъби. Може и да не е

способна да контролира А., но може би имаше начин да реши проблема с Патрик.

Тя приглади косата си и погледна към Емили.

— Трябва да се прибереш. Аз ще се оправя с това.

Емили набърчи нослето си.

— Как?

— Просто тръгвай. — Хана побутна Емили към паркинга. — Ще ти се обадя по-късно. Карай внимателно, чу ли?

— Но...

Хана се върна в атриума — не ѝ се слушаха протестите на Емили. Тя се промъкна с наведена глава покрай стените на залата. Хората се бяха наредили покрай бюфета и си вземаха бургери с щраусово месо и салата капрезе. Кейт флиртуваше с Джоузеф, един от по-младите помощници на господин Мерин. Изабел и бащата на Хана се умилкваха на някакъв голям спонсор, който беше обещал да го подкрепи за изборите. Никой не забеляза как Хана се промъкна през тежката врата към стълбището.

Тя изкачи стълбите до третия етаж, потраквайки с токчетата си по мозайката. Бутна вратата на коридора и забеляза оплешивяващата глава на Джеремая точно пред офиса на баща ѝ. Той разговаряше разгорещено с някого по телефона. Хайде, хайде, пришпори го мислено Хана. Най-накрая Джеремая затвори, бутна люлеещите се врати и натисна бутона на асансьора.

Хана се притисна към стената и затаи дъх с надеждата, че той няма да я види. Докато Джеремая чакаше пред асансьора, той ровеше из джобовете на панталона си и вадеше разписки и други малки листчета хартия. На пода падна някакъв предмет, но той не забеляза.

Звън. Вратата на асансьора се отвори и Джеремая влезе вътре. Веднага щом асансьорът тръгна надолу, Хана пристъпи напред, вперила поглед в блестящия предмет на пода. Това беше сребърна щипка за пари с инициали ДПО. Нещата се развиваха по-добре, отколкото можеше да си представи. Тя покри ръката си ръкав, взе щипката и влезе в офиса на баща си.

Стаята миришеше на гадния одеколон на Джеремая. Стените бяха покрити с червено-бяло-сини плакати с надписи:

„ТОМ МЕРИН, СЕНАТОР НА ПЕНСИЛВАНИЯ“

Някой беше оставил полуизяден сандвич на едно от бюрата, а на черния кожен диван в ъгъла се виждаше захвърлен брой от „Филаделфия сентинъл“.

Хана отиде на пръсти до стаята на баща си. Настолната лампа все още светеше. До телефона стоеше снимка от сватбата на господин Мерин и Изабел, поставена в рамка. Пред новобрачните се пъчеше Кейт, а Хана стоеше малко встрани, сякаш въобще нямаха намерение да я включват в снимката. Тя дори не гледаше в обектива.

Тя се огледа трескаво и забеляза малък сив сейф, поставен в ъгъла до прозореца. Беше го видяла вечерта, когато прожектираха клипа на баща ѝ; сигурно там Джеремайя беше оставил финансите на кампанията. Изтича до него и клекна. Сейфът беше от типа, който се използваше в хотелските стаи и се заключваше с четирицифрен код. Тя се огледа и грабна една кърпичка от бюрото на баща си, за да не оставя отпечатъци. Първо опита четвърти ноември, датата на следващите избори, но пред очите ѝ гневно проблеснаха две червени лампички. Добре, ами 1-2-3-4? Отново червени лампички. 1-7-7-6 щеше да е много патриотично? Уви.

Скръц. Хана скочи и погледна стреснато към вратата. Дали Джеремайя не се връщаше за щипката си? Но през матираното стъкло не се забелязваха никакви сенки. От противоположната страна се разнесе ново скърцане. Тя рязко се обърна и се вторачи в отражението си в тъмния прозорец. Очите ѝ бяха разширени, а лицето — пребледняло.

— Ехо? — извика тя. — Има ли някой тук?

Навън спокойно се сипеше снегът. От другата страна на улицата някаква паркирана кола забръмча и фаровете ѝ светнаха. На мястото на шофьора се забелязваше силует. Откачаше ли Хана или главата на човека беше обърната към офиса на баща ѝ и гледаше право в нея?

Тя си пое дълбоко дъх, клекна и отново се зае със сейфа. Комбинацията сигурно беше нещо, което ѝ е познато. Погледът ѝ отново беше привлечен от снимката на бюрото. С треперещи ръце тя въведе рождения ден на Изабел. Червени светлинки. Хана преглътна шумно и въведе собствения си рожден ден, двацет и трети декември.

Червени светлинки. Погледна отново към ухилената снимка на Кейт и набра 0-6-1-9 — деветнайсети юни, рождения ден на Кейт.

Щрак.

Светлинките грейнаха в зелено. Резето се прибра и вратата се отвори. За миг я изпълни болка — разбира се, че ще избере рождения ден на Кейт — но тя веднага забрави за това, щом видя банкнотите, подредени на високи, спретнати купчинки. Измъкна една пачка и я преброи. Още три правеха точно десет хиляди долара. А в сейфа имаше още много пари; зачуди се дали баща ѝ изобщо ще усети липсата им.

После тикна парите в чантата си и затвори вратата на сейфа. След това, нанасяйки последния си удар, пусна щипката на Джеремайя на няколко сантиметра от нея.

Когато се изправи, ѝ се зави свят. Парите сякаш тежаха сто килограма. Тя отново надникна през прозореца. Колата все още беше там и шофьорът ѝ не помръдваше на предната седалка. Дали я беше видял? Дали това не беше А.?

Миг по-късно двигателят изрева и колата потегли бавно, оставяйки къдрави следи в иначе чистия и девствен сняг.

24.

МЕЧТА ЗА ВСЯКО МОМЧЕ

Сервитьорката сложи чашата с горещ шоколад пред Ариа и цъкна с език.

— Леле, изглеждаш ми премръзнала.

— Така ли мислиш? — промърмори саркастично Ариа, притисна ръце към топлата чаша и си пожела с цялото си сърце сервитьорката да се махне. Точно студът беше причината Ариа да седи толкова близо до камината във вилата — всъщност ако можеше, щеше да скочи право в огъня. А навън, докато снегът се вихреше над високите лампи на пистата, десетки скиори щъкаха по склоновете, без изобщо да усещат студ. Момчета летяха със ските си надолу без шапки на главите. Момичета се плъзгаха със сноубордовете си по пуловери и дънки. Но пък те със сигурност не бяха седели часове на снега, докато студът се просмуква през тъй наречения им високотехнологичен екип право до чувствителната им кожа на начинаещи. Ариа беше сигурна, че клепачите ѝ са измръзнали.

Вечерта беше ужасна. След като Клаудия потегли с лифта без Ариа, Ноъл сви рамене.

— Може пък да е по-добре, ако те обучава истински инструктор.

След това я отведе в ски училището, а самият той се отправи към склона Блек Даймънд.

Честно казано, Ариа не беше съвсем сигурна защо не се отказа още тогава, но някак си беше останала с впечатлението, че карането на ски е лесна работа; може би щеше да успее бързо да се научи и да се присъедини към Ноъл и Клаудия на хълма? Да бе, да. Курсът за начинаещи беше пълен със седем и осемгодишни деца. Инструкторът, добросърдечен австралиец на име Конър, който сметна, че Ариа е бавачка на някое от децата, ги отведе на един нисък хълм и ги научи как да правят снежно рало. И естествено, всяко едно от тях го усъвършенства много преди Ариа. Единствения път, когато успя да се спусне по хълмчето, тя го направи по дупе. От време на време

виждаше как Ноъл и Клаудия профучават по склона, вдигайки облак от сняг. Че защо им е? Защо им е да проверяват как се справя една *пейкко*?

— Ето те и теб!

Ариа вдигна глава и видя Ноъл да влиза с тежки стъпки във вилата, покрит със сняг. След него вървеше Клаудия с розовеещи бузки и идеална прическа. И двамата изглеждаха изтощени, но щастливи, сякаш току-що бяха прекарвали часове в правене на секс. Ариа бързо се ухапа от вътрешната страна на бузата и отмести поглед.

Двамата братя на Ноъл, Ерик и Кристофър, се появиха след тях.

— Беше страхотна, Клаудия! — извика Ерик, щом я зърна. — От колко време караш ски?

— О, започнах да *хиихто*, преди да прохода! — Клаудия разкопча якето си.

— Видя ли я на могула^[1]? — Ноъл свали шапката и очилата си. — Беше невероятна! Всички на лифта се разкрещяха, сякаш бяха на Олимпиада!

— Добра планина — призна Клаудия. — Малко лесна, може би, но забавна.

Ариа изсумтя саркастично, което накара всички да млъкнат и да я зяпнат. Ноъл отиде при нея и седна на съседния стол.

— Здравсти.

— Здравсти — отвърна Ариа равнодушно, без да вдига поглед от подпухналите си ръце. Сигурно никога нямаше да се върнат към нормалния си вид.

— Къде изчезна? — попита Ноъл. — Не спирах да се оглеждам за теб, но не те видях. Реших, че ще се срещнем на върха на планината, след като ти свърши курсът.

Ариа изпита огромното желание да излее горещия шоколад върху главата му.

— Съжалявам, но в ски училището не ме научиха как да карам могул. Надявам се, обаче, че двамата с Клаудия сте се забавлявали добре. — Ненавиждаше се за саркастичния тон, но повече не можеше да прикрива чувствата си.

Между веждите на Ноъл се образува бръчка.

— Ти сама не пожела тя да ти дава уроци. Не се ядосвай, че тя отиде да се забавлява.

Ариа сви юмруци. Разбира се, че тя беше виновна за всичко — Клаудия беше света вода ненапита.

— Хей, знаете ли за какво е време? — прекъсна ги Кристофър.
— За горещо джакузи!

— Супер! — извика Ерик и двамата братя плеснаха длани във въздуха.

— Обожавам *пореаммейта*! — Клаудия започна да подскача като малко дете.

Ноъл погледна Ариа.

— Какво ще кажеш? Една гореща вана преди вечеря? Страшно ще ти хареса, гарантирам ти.

Ариа погледна към горещия си шоколад. Сърдитото, ядосано момиче в нея искаше да се качи в стаята си, да вземе продължителен горещ душ и да гледа някой чужд филм по платения канал. Но тя беше измръзнала до кости. Може би горещата вана щеше да прогони раздразнението ѝ.

Петнайсет минути по-късно Ариа беше облякла бански и се беше увила в една от хотелските хавлии. Тя прецапа по ледения под на външния басейн до горещото джакузи. Във въздуха се издигаше пара. Водата бълбукаше. Братята Кан вече се бяха потопили вътре и пиеха бира. Когато Ноъл я видя, той се отмести встрани, за да ѝ направи място. Тя съблече хавлията, потрепервайки от студения въздух, и се плъзна във водата до него. Ах!

— Страхотно е. — Ариа погледна към небето. Милионите звезди проблясваха ярко. Луната се рееше над планината. Блещукащият сняг, който се сипеше над склоновете, приличаше на коледна сцена от кристална топка.

— Казах ти, че ще ти хареса — стисна я Ноъл за ръката.

Ерик Кан се облегна назад и протегна ръце над главата си.

— С нетърпение очаквам да се кача на склона утре сутрин.

— Чух Клаудия да казва, че и тя иска да се върне — каза Ноъл.

— Това момиче кара ски много добре — промърмори Кристофър. — Чудя се в какво още е толкова добра.

По-големите братя Кан се разкискаха саркастично. Ариа се вцепени и впери поглед в Ноъл, предизвиквайки го също да се засмее. За щастие той си замълча.

Тогава, като по поръчка, вратата на хотела се отвори. Появи се някаква фигура.

— Ехо? — Гласът на Клаудия прониза снежния въздух.

— Хей! — извика ѝ Ерик. — Влизай вътре! Водата е страхотна!

Клаудия се приближи до джакузито. Беше облякла хавлия, подобна на онази, която бе облякла Ариа, и беше завързала здраво колана на кръста си. Русата ѝ коса беше разпиляна по раменете. Голите ѝ крака се подаваха под ръба. Момчетата я гледаха с оплезени езици. Тогава бавно, сякаш изпълняваше стриптийз, Клаудия развърза колана и го пусна на пода. Разгъна хавлията и също я остави да се свлече. Ноъл ахна. Ерик го последва. За миг Ариа не можа да фокусира погледа си — виждаше само кожа, много кожа, сякаш банските на Клаудия бяха телесен цвят.

И тогава го осъзна. Клаудия не беше облякла нищо. Тя си беше абсолютно гола.

— Мама му стара! — изтърси одобрително Кристофър.

— Леле! — изръмжа тихо Ерик.

Ноъл също я зяпаше. Клаудия просто стоеше там като някой откачен финландски екзибиционист и гърдите ѝ стърчаха напред, за да може целият свят да ги види. Никой от братята Кан не ѝ каза да се облече. И защо ли да го правят?

Това вече беше прекалено. Ариа тихо изписка, измъкна се от джакузито, грабна хавлията си и хукна към вратата, без да усеща студения въздух и ледения под. Щом се озова вътре, тя се уви в хавлията и тръгна, залитайки, към асансьора, където натисна копчето няколко пъти. И естествено, точно сега асансьорът трябваше да спре на всички етажи.

— Кхъм.

Тя подскочи и се обърна. На входа стоеше Ноъл и от полуголото му тяло се вдигаше пара. Мокри стъпки показваха откъде беше дошъл.

— Къде отиваш?

Ариа отново натисна копчето.

— В стаята си.

— Не трябва ли първо да се извиниш?

Тя рязко се обърна към него.

— На кого?

— Клаудия не е направила нищо лошо, Ариа.

Тя го зяпна изненадана.

— Шегуваш ли се?

Ноъл просто сви рамене.

Ариа се почувства така, сякаш милион капиляри се пръснаха едновременно в мозъка ѝ.

— Добре. Добре. Както и да е. Ако искате да си правите четворка с Клаудия, няма проблем. Но не и пред мен, ясно ли е? Не знаех, че от мен се очаква и да гледам.

Най-накрая асансьорът звънна и вратата се отвори. Ариа влезе вътре, но Ноъл я издърпа навън. Зелените му очи гледаха обидено.

— Ариа, Клаудия плаче там навън. Не знаела, че трябва да носи бански в горещото джакузи. Във Финландия никой не го прави! Момчетата влизат голи в джакузито. Момичетата влизат голи в джакузито. Не са толкова скромни като нас. Не трябваше да пициш пред нея — очаквах точно ти да проявиш разбиране към културата ѝ.

Ариа изтръгна ръката си от неговата.

— Разбиране на културата ли? Ноъл, появата на Клаудия гола край джакузито няма нищо общо с културата ѝ — това си е чист курвенски номер!

Ноъл зяпна от изненада. Той затвори очи и поклати глава, сякаш не можеше да повярва. Сякаш мислеше, че тя е просто една ревнива кучка.

Вратите на асансьора отново започнаха да се затварят, но Ариа пъхна крака си между тях и ги спря.

— Клаудия те иска, Ноъл — каза ледено тя. — И ако не беше толкова заслепен от нея, щеше да забележиш, че въобще не го крие.

Тя влезе в асансьора и натисна бутона за затваряне. Част от нея се надяваше, че Ноъл ще я последва вътре и ще се качи с нея, но той просто стоеше във фойето и примигваше, а на лицето му бе изписано горчиво разочарование. Вратата се затвори със съскане и след миг кабинката потегли нагоре към етаж на Ариа. Тя нямаше представа къде е отишъл Ноъл.

И се опита да се зальже, че всъщност не ѝ пука.

[1] Могоул — вид ски спускане свободен стил. — Б.пр. ↑

25.

ЕДНО ГОЛЯМО ЩАСТЛИВО СЕМЕЙСТВО

Точно в осем вечерта Спенсър, Зак и Амилия се озоваха под зелено-белия навес на „Смит и Воленски“, луксозен специализиран ресторант за бифтеци на Трето авеню, и минаха през тежките двойни врати с месингови дръжки.

Пред бара беше пълно с народ и всички се надвикваха. Бизнесмени седяха на грамадни дъбови маси и похапваха ребърца и сочни бургери с големината на главите им. Млади съпруги пиеха мартини и игриво намигваха на изтупаните в бели сака ирландски младежи, които пълнеха чашите на бара. Въздухът миришеше на месо и тестостерон.

— Само баща ми може да избере толкова мъжкарско място — промърмори Зак в ухото на Спенсър, докато управителката ги водеше през претъпканата зала към масата, на която седяха родителите им. — Наистина ли смяташ, че майка ти намира това място за романтично?

Спенсър се съмняваше в това, но го щипна по ръката.

— Хайде, хайде. Трябва да се държим възможно най-прилично, забрави ли?

Зак повдигна изненадано едната си вежда.

— Всъщност предлагам да се държим възможно най-неприлично.

— Така ли? Какво си наумил?

— Пиянска играчка. — Очите на Зак проблеснаха. Той бръкна в чантата си и показа на Спенсър капачето на метална манерка. — Пълна е с „Абсолют касис“.

— Лошо момче! — прошепна Спенсър. — Навита съм. Ето го моето правило: всеки път, когато мама се засуети около баща ти, прием.

— Съгласен. И всеки път, когато баща ми се изфука с нещо, пак прием.

Спенсър изсумтя.

— Ще направим главите още преди да дойде храната.

Зак отново повдигна едната си вежда.

— Не е ли това целта?

По гърба на Спенсър пробягаха тръпки. След провокативния момент в съблекалнята, Зак започна да демонстрира физическа близост с нея; поставяше ръка на кръста ѝ и стискаше силно ръката ѝ, когато Амилия се появи с някой особено зрелищен тоалет. Когато подминаха „Картие“, докато вървяха по Сакс, той дори я хвана за ръката и я попита иска ли да влязат вътре — за да ѝ купи нещо.

— Само ако е платинен любовен пръстен — пошегува се тя. Амилия ги погледна отвратено и през останалата част от следобеда вървеше на няколко крачки пред тях.

Госпожа Хейстингс им махна от масата. Господин Пенитисъл седеше от дясната ѝ страна.

И двамата се бяха облекли като за опера; господин Пенитисъл носеше смокинг, а майката на Спенсър беше облякла обшита с мъниста рокля, която обгръщаше плътно слабото ѝ тяло. На масата вече имаше отворена бутилка червено вино и плато с пържени калмари. Когато се настаниха край масата, госпожа Хейстингс напълни чинията на господин Пенитисъл.

— Знам, че мразиш онези, които имат пипалца — каза тя с майчински тон, докато поставяше чинията пред него.

— Благодаря ти, скъпа — отвърна господин Пенитисъл, като взе вилицата и ножа си.

Спенсър и Зак размениха развеселени погледи. Той бърка скришом за бутилката си и наля малко в чашите им с газирана вода. И двамата отпиха по една голяма глътка.

— С какво се занимавахте днес, деца? — Госпожа Хейстингс топна едно късче калмар в соса маринара.

— О, направихме си туристическа обиколка на Ню Йорк — каза Спенсър. — Сакс, Бендълс, Барнис. Амилия си купи много страхотни дрехи.

— О, тези магазини са великолепни. — Госпожа Хейстингс въздъхна с копнеж.

Господин Пенитисъл сбърчи чело.

— Не отидохте ли в някой музей? Не посетихте ли стоковата борса?

Амилия рязко затвори уста. Зак клюмна на стола си. Господин Пенитисъл лапна едно парче калмар и задъвка с удоволствие.

— А какво стана с обиколката на Карнеги хол, която ти уредих, Амилия? Трябваше да използвам доста връзки за това.

— Утре ще отида, татко — отвърна бързо Амилия. Страхливка.

— Добре — кимна господин Пенитисъл и се обърна към Зак. — Да не би да искаш да кажеш, че не си се срещнал с Дъглас?

Спенсър погледна Зак — беше забравила за срещата му с члена на приемната комисия в Харвард. Зак сви рамене.

— Не ми се ходеше.

Господин Пенитисъл примигна.

— Но човекът чакаше да му се обадиш. — Той извади блекбърито си. — Ще видя дали няма да се съгласи да се срещнете утре сутринта...

Зак изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да експлодира.

— Татко, нали се сецаш, че не всички искат да учат в Харвард.

Господин Пенитисъл зяпна леко.

— Но... на теб ще ти хареса в Харвард, Закъри. Някои от най-хубавите ми спомени са от онова време.

— Това е страхотен университет — заприглася му госпожа Хейстингс. Господин Пенитисъл стисна ръката ѝ с благодарност.

Но Зак изпъна ръце на масата и ги погледна, без да мига.

— Аз не съм като теб, татко. Може пък да искам други неща.

Господин Пенитисъл изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да каже още нещо, но госпожа Хейстингс бързо се намеси.

— Хайде, хайде, сега не е моментът да се карате! — Тя побутна чинията с калмари към Зак за утеха. — Всички си прекарваме страхотно в Ню Йорк. Нека си остане така.

Телефонът на господин Пенитисъл иззвъня.

— А — рече той, поглеждайки към екрана. — Дъгълс ще се срещне с теб утре в десет сутринта. Проблемът е решен.

Сервитърът се приближи, за да вземе поръчките им. Спенсър се обърна към Зак.

— Добре ли си?

Зак стисна челюсти. По врата и бузите му бяха избили червени петна.

— Всичко, което му кажа, влиза през едното му ухо и излиза през другото.

— Съжалявам.

Зак сви рамене и скришом наля още водка във водата им.

— Това е историята на живота ми. Но виж, имаме доста да наваксваме. Баща ми се скъса да се фука.

— По моите изчисления ни очакват поне пет доливания — прошепна Спенсър.

Последваха още много поводи за доливане. Щом поръчаха вечерята, разговорът се извъртя към господин Пенитисъл и това колко лоялен клиент на „Смит и Воленски“ е той — името му дори е изписано на месингова табела на стената — *пий, пий, пий*. Когато сервираха храната, госпожа Хейстингс побърза да набави сос за бифтека му, майонеза за пържените му картопки и списък с вината, за да може той да избере още една бутилка — *пий, пий, пий*. Спенсър беше толкова замаяна от водката, че едва успя да опита филето си — не беше дори съвсем сигурна защо го е поръчала. Зак не спираше да избухва в смях на равни интервали. Амилия ги гледаше подозрително от другия край на масата, но не каза нищо. Спенсър не се беше напивала толкова от... е, от миналото лято. Но тя побърза да потисне този спомен, преди той да завладее съзнанието ѝ.

С напредването на вечерята бащата на Зак и майката на Спенсър се приближаваха все по-близо един до друг, докато накрая тя почти се озова в скута му. Господин Пенитисъл ѝ даде да опита лъжичка спанак със сметана. Госпожа Хейстингс избърса капчица сос за бифтек от бузата му. Спенсър не можеше да признае, че от дълго време не беше виждала майка си толкова щастлива — тя и бащата на Спенсър не обичаха твърде да показват физическа близост. Спенсър и Зак също се приближиха един до друг, коленете им се притискаха под масата, ръцете им се докосваха, когато наливаха от манерката на Зак.

Когато сервитьорката им донесе за десерт грамадни парчета чийзкейк, господин Пенитисъл почука с вилицата си по чашата с вино.

— И така, деца, искам да ви съобщя нещо. — Той огледа всички. — Бяхме решили да запазим това в тайна до утре, но мисля, че можем да ви го съобщим и сега. — Той хвана ръката на майката на Спенсър. — Помолих Вероника да се омъжи за мен. И тя прие.

Спенсър впери поглед в майка си, която извади кутийка за бижута от чантата си. Когато я отвори, кутийката изскърца, разкривайки огромен диамантен пръстен.

— Леле! — ахна Спенсър, която винаги се възхищаваше на диамантите. — Поздравления, мамо.

— Благодаря! — Госпожа Хейстингс сложи пръстена на ръката си. — Съобщихме новината на Мелиса, преди да дойдете. Тя иска да проведем церемонията в градската къща, но аз си мисля за нещо по-пищно.

— Кога ще се жените? — попита колебливо Зак.

— Смятаме да направим сватбата след няколко месеца — каза господин Пенитисъл и бузите му се изчервиха от гордост. — Може да е на някое отдалечено място, не сме решили още.

Госпожа Хейстингс кимна.

— Но засега поканих Никълъс да се нанесе в къщата при нас, Спенсър. Амилия и Зак скоро ще ти станат доведени брат и сестра — няма да е зле да свикнете един с друг.

Амилия изписка ужасено, но Спенсър и Зак се обърнаха един към друг и се ухилиха пиянски.

— Здравсти, *брато* — пошегува се Спенсър, тупвайки Зак по рамото.

— Радвам се да се запознаем, сестричке — отвърна й Зак, но гласът му съвсем не звучеше братски. Той скри ръката си под масата, сплете пръсти с нейните и силно ги стисна.

— Това определено си заслужава тост. — Госпожа Хейстингс махна с ръка на сервитьора. — Предполагам, че децата могат да изпият по чаша шампанско, не си ли съгласен, Никълъс?

— Само този път — колебливо прие господин Пенитисъл.

— Шампанско за всички — пропя госпожа Хейстингс. Високите чаши пристигнаха веднага.

Спенсър и Зак отново се спогледаха предизвикателно, опитвайки се да не се разсмеят.

— Наздраве! — извикаха двамата в един глас. Пукнаха чашите си и ги пресушиха.

След вечеря майката на Спенсър и бащата на Зак щяха да ходят в Метрополитън опера, затова пожелаха лека нощ на децата си пред асансьорите в „Хъдсън“. Амилия веднага се оттегли в стаята си, но Зак

и Спенсър останаха навън, присмивайки се на минималистичния декор на хотела и вездесъщата техно музика.

Стаите им се намираха една до друга и те отключиха вратите си едновременно.

— По дяволите! — възкликна Спенсър, когато влезе вътре. — Прилича на японски капсулен хотел! — Когато пристигнаха, пиколото веднага беше отнесло багажа ѝ в стаята и до този момент не я беше виждала. Тя имаше размера на килера на първия етаж у тях.

— Тук трябва да живеят хобити — извика Зак от неговата врата. — Татко наистина здравата се е стиснал.

Спенсър отиде в неговата стая. Беше същата като нейната — леглото едва се побираше в миниатюрното помещение, наричано спалня.

— А погледна ли в банята? — извика тя, влизайки в тясната кутийка. — Някой изобщо може ли да седне на тази тоалетна чиния?

— Поне леглото е удобно — извика Зак. Той изрита обувките си и започна да се друсва на матрака. — Ела да поскачаш с мен, *сестричке*.

Спенсър свали обувките си и се качи върху леглото. През огромния панорамен прозорец се виждаха проблясващите светлини на Манхатън.

— Ако още веднъж ме наречеш така, ще те сритам отзад.

Зак продължаваше да подскача.

— Нямаш вид на човек, който би сритал каквото и да било.

— О, така ли? — Спенсър скочи веднъж и се нахвърли върху него. Събори го върху матрака и обгърна главата му с ръце. Зак я отблъсна с лекота и се озова върху нея. Постоя известно време неподвижно, с разрошена коса и налудничава усмивка, след което протегна ръка и я погъделичка.

— Не! — размаха ръце Спенсър. — Престани! Моля те!

— Така правят всички братя! — пропя Зак. — Свиквай!

— Ще те убия! — изпищя Спенсър, кикотейки се неконтролируемо.

— Ти се смееш! — извика Зак. — Значи ти харесва!

Но после спря, изгърколи се върху матрака и подложи ръка под главата си.

— Много си лош — прошепна Спенсър, дишайки тежко. — Но и така те харесвам.

— Ще ме харесваш ли и ако не отида в Харвард? — попита Зак.
Спенсър изпъшка.

— Това училище е за загубеняци.

— Щеше ли да ме харесваш и ако бях гей? — Очите на Зак, увенчани с най-дългите мигли, които беше виждала, я гледаха ококорено.

Спенсър примигна срещу него.

— А ти гей ли си?

Устните му се разтвориха. Погледът му се отмести надясно. Той се приближи към нея, без да отговори на въпроса ѝ. Изведнъж започна да я целува нежно по устните. Спенсър затвори очи, усещайки водка и сос за бифтек. Но целувките бяха повече приятелски, отколкото романтични, повече опиянени от алкохола, отколкото наистина страстни. Спенсър си помисли, че ще се почувства разочарована, но беше изненадана да установи, че въобще не ѝ пука. Зак също трябваше да осъзнае доста неща. Може би Спенсър щеше да му помогне да се ориентира в тях, а не да го обърка още повече.

Те се отдръпнаха един от друг и се усмихнаха безмълвно.

— Искаш ли да се гушкаме? — попита Спенсър.

— Разбира се — каза Зак. След това я обгърна с ръце и я притисна към себе си. Спенсър мигновено се успокои и миг по-късно потъна в дълбок, блажен сън.

26.

В БАСЕЙНА СТАВА ГОРЕЩО

Емили пореше уверено водата. Стената на басейна се появи пред нея и тя се хвърли към електронния бутон, който отчиташе времето. Когато се обърна, останалите още не бяха завършили. *Да!* Беше спечелила. А когато погледна към таблото, установи, че времето ѝ е с четири десети от секундата по-бързо от миналогодишното най-добро време.

Невероятно.

— Поздравления — каза единият от съдиите, когато Емили излезе навън. — Без малко да биеш рекорда!

Треньорът ѝ Реймънд изтича до нея и я прегърна силно, без въобще да се притеснява, че е мокра до кости.

— Страхотно представяне по случай завръщането ти! — извика той. — Знам, че винаги си го имала в себе си!

Емили свали очилата и шапката; мускулите ѝ пулсираха, а сърцето продължаваше да бие ускорено. Тълпата ликуваше. Останалите състезатели излязоха от басейна и я погледнаха завистливо. Съотборниците ѝ я потупваха по гърба, докато тя се връщаше при дрехите си и хавлията.

— Страхотно! — каза едно момиче на име Тори Барнс, с което Емили беше най-добра приятелка през лятото на втори клас.

— Направо ти дишаха праха — додаде Джейкъб О'Райли, приятелят на Тори, който си падаше по Емили в четвърти клас и беше оставил в гардеробчето ѝ един огромен пръстен от шоколадово яйце с играчка.

Емили им се ухили радостно и пусна плувните очила до сака с дрехите. Беше забравила страхотното усещане да спечелиш състезание. Но тя искаше да може да сподели този специален момент с някой... *специален* човек, а останалите състезатели в отбора не се вписваха в тази категория. Тя порови из чантата си, намери телефона си и написа есемес на Клоуи:

Току-що спечелих първото си състезание! Очаквам с нетърпение да се видим довечера!

Емили нямаше търпение да го отпразнуват — без алкохол, разбира се.

— Емили?

През групичката плувци си проправи път мъж, облечен с пуловер, на който се виждаше емблемата на Университета на Северна Каролина. Той беше гладко избръснат, имаше сини очи, оградени от ситни бръчици, оредяваща кестенява коса и носеше кожена папка и видеокамера. До него вървеше господин Роланд. Смесени чувства изпълниха Емили. Колкото и да се радваше да види агента, въобще не й се искаше господин Роланд да идва с него.

— Емили, това е Марк Лаури от Университета на Северна Каролина — каза господин Роланд.

— Приятно ми е — протегна ръка Емили.

— На мен ми е приятно — отвърна господин Лаури. — Невероятно състезание. Страхотен стил. Показва обещаващи способности.

— Благодаря.

— Господин Лаури има новини за теб — обяви господин Роланд. — Може ли да поговорим насаме?

Той посочи малката празна стая до басейна, която отборът използваше за сухи тренировки. Тримата се запътиха натам. В ъгъла имаше машина за пилатес, в другия — кош с медицински топки и пружини за разтягане. На пода беше разлято нещо жълтеникаво, най-вероятно „Гаторейд“. Върху перваза на прозореца лежеше празна опаковка от плувна шапка „Спийдо“.

Господин Лаури отпусна ръката, в която държеше папката, и погледна изпитателно Емили.

— Като се имат предвид времената ти и представянето ти както днес, така и през последните четири години, ние бихме искали да ти предложим пълна стипендия в нашия университет.

Емили притисна длан към устата си.

— *Наистина ли?*

Господин Лаури кимна.

— Това, разбира се, не е окончателно — ще трябва да се явиш на интервю, да прегледаме оценките ти, всичко необходимо. Освен това Хенри ми каза, че миналата година си си взела почивка заради инцидента с Алисън Дилорентис, така ли е?

— Да — отвърна Емили. — Но сега съм изцяло посветена на плуването.

— Чудесно. — Когато господин Лаури се усмихна, Емили можа да види златните пломби в устата му. — Е, аз ще тръгвам. Трябва да се срещна с още двама кандидати. Ще се свържем с теб в началото на седмицата. Но можеш да го отпразнуваш.

— Много ви благодаря! — Емили трепереше от щастие. Господин Лаури се обърна и тръгна към изхода. Емили очакваше господин Роланд да го последва, но той остана, загледан втречено в Емили.

— Страхотно, нали? — рече той.

— Това е наистина велико! — отвърна тя. — Не знам как да ви се отблагодаря.

Господин Роланд повдигна едната си вежда. Устните му се разтегнаха в лукава усмивка. На острата флуоресцентна светлина кожата му изглеждаше бледа като на вампир. Изведнъж Емили се почувства като диво животно, което усеща опасността, преди още да я е видяло. Той се приближи до нея и горещият му дъх опари бузата ѝ.

— Ами, аз имам някои идеи... — Пръстите му затанцуваха по кожата на влажната ѝ ръка.

Емили се отдръпна.

— Господин Роланд...

— Всичко е наред — промърмори той. Притисна я с тяло към стената. Миришеше на шампоан „Хед енд шолдърс“ и омекотител „Тайд“, толкова невинни аромати. Пръстите му се промъкнаха под презрамките на банския ѝ костюм. Притисна се към нея и издаде ужасяващо сумтене.

— Моля ви, престанете — каза Емили, опитвайки се да се измъкне.

— Какво има? — прошепна господин Роланд, запушвайки устата ѝ с целувка. — В четвъртък нямаше нищо против, Емили. Ти ме целуна. Почувствах го.

— Но...

Тя успя да отскочи към другия край на стаята, само че господин Роланд я улови за китката и я дръпна към себе си. Продължи да я опипва, обсипвайки с целувки врата ѝ, устните, шията...

Отвън се чу изстрел, последван от плясък на скачащи плувци. Тълпата зарева, а Емили отново се опита да го отблъсне.

— О, Господи!

Господин Роланд се обърна към фигурата, която се беше появила на прага. Емили изпита огромно облекчение при неочакваното прекъсване. Но лицето на господин Роланд преbledня.

— К-клоуи?

Сърцето на Емили спря. На вратата наистина стоеше Клоуи, притиснала към гърдите си плакат, на който с големи букви беше написано „ДАВАЙ, ЕМИЛИ!“.

— Клоуи! — извика тя.

Господин Роланд пхна ръце в джобовете си и се отдръпна колкото се може по-далеч от Емили.

— Не знаех, че ще идваш, скъпа. Разбра ли за Емили? Тя получи стипендията!

Плакатът се изплъзна от ръцете на Клоуи и падна на земята. По ужасеното изражение на лицето ѝ беше ясно, че е видяла всичко.

— Исках да те изненадам — каза тя с едва доловим глас. — Гледах състезанието ти. Видях как татко и агентът дойдоха с теб тук, за да говорите. И си помислих... — Очите ѝ се отместиха от баща ѝ и тя отново погледна Емили. На лицето ѝ се изписа отвращение. Емили наведе поглед. Презрамката на банския ѝ костюм се беше свлякла от рамото. Изглеждаше така, сякаш наистина го беше *искала*.

— Клоуи, не! — възрази тя, като бързо вдигна презрамката си. — Това не е... аз не съм... *той*...

Но Клоуи отстъпи назад, поклащайки мълчаливо глава. По лицето ѝ преминаха безчет емоции — тя се чувстваше отвратена, предадена, погнусена. Тя изхълца, обърна се и побягна.

— Клоуи, почакай! — извика Емили и хукна към вратата, плъзгайки се по мокрия под. — Моля те!

Но вече беше твърде късно.

Клоуи беше изчезнала.

27.

АХ, НЕЗАБРАВИМА ВАКАНЦИЯ

— Здравейте, момичета! — разнесе се тих глас. — Явно сте получили бележката ми!

Хана стоеше неподвижно до стълбата, която водеше до Гарвановото гнездо. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Табита, момичето, което стоеше на края на терасата, изведнъж ѝ се стори различно. Сега приличаше още повече на Али. Хана не можеше да повярва. Емили се оказа права! Това беше Али.

— Ела по-близо, Хана! — подкачи я Али, привиквайки я с пръст. — Няма да те ухапя!

Хана ококори очи. По гърба ѝ изби пот. Пак беше засмукала палеца си. След Ямайка всеки път, когато беше наистина изплашена, тя засмукваше палеца си насън.

Тя пак си мислеше за това. Пак го *сънуваше*.

— Хана? — Майка ѝ почука по вратата на спалнята ѝ. — Хана? Ставай!

Дот, миниатюрният доберман на Хана, заоблизва ентузиазирано лицето ѝ. Хана погледна към дигиталния часовник до леглото ѝ. Беше десет сутринта; обикновено през уикенда Хана оставаше да спи до обяд. Тя седна в леглото и изпъшка.

— Мамо, не искам да идвам с теб в „Бикрам“! — След като майка ѝ се прибра от Сингапур, всяка събота сутрин ходеше на деветдесет минутни курсове по йога.

— Не става въпрос за „Бикрам“. — Гласът на госпожа Мерин звучеше ядосано. — Баща ти е на телефона. Исква веднага да отидеш в офиса му.

Тя си припомни предишната вечер. Тежестта на откраднатите пари в чантата ѝ, когато се качи на влака за Филадельфия. Непрекъснатите проверки на телефона ѝ — нито отговор от Майк, нито съобщение от А. Срещата с продавача на цветя Пийт, който имаше кал под ноктите и татуировка на врата, и който гледаше Хана

така, сякаш искаше да я дръпне зад букетите от лалета и да я оправи набързо. Предаването на плика с пари. Погледите през рамо в търсене на А., без да забелязва нищо подозрително.

Тя не се почувства удовлетворена след предаването на парите на Пийт, затова се скри до гарата и изчака Патрик да се появи. Отиде директно при него и настоя *пред нея* да изтрие всички снимки от фотоапарата и лаптопа.

— Хубаво — въздъхна драматично Патрик и извади фотоапарата и лаптопа си. Хана гледаше как снимките изчезват от папката и паметта на фотоапарата. Преди да си тръгне, Патрик я хвана за гърдата, а тя заби лакът в ребрата му.

Надяваше се, че е постъпила правилно. През нощта в интернет не се появиха никакви снимки на Хана. Тя не получи никакви разтревожени обаждания от Джеремая, който да я обвини, че е съсипала всичко. С малко повече късмет Патрик щеше да е хванал самолета за Мексико и Хана повече нямаше да чуе за него.

Госпожа Мерин се размърда до вратата.

— Защо те търси през уикендите? — попита подозрително тя. — Да не би да става въпрос за кампанията? — При произнасянето на думата „кампания“ тя завъртя очи. Хана се съмняваше, че в изборния ден майка ѝ ще гласува за Том Мерин. Всеки път, когато видеше снимката му във вестниците, тя изсумтяваше неодобрително и бързо обръщаше страницата с думите, че за него ще е по-добре да не се отнася толкова незаинтересовано към политиката, както се беше отнасял към брака им.

— Не знам — промърмори Хана. Тя се надигна от леглото, погали Дот по малката главичка и погледна към отражението си в огледалото. Кожата ѝ изглеждаше бледа и подпухнала. Устните ѝ бяха изпръхнали в ъгълчетата. Косата ѝ беше разрошена и сплъстена. Може пък баща ѝ наистина да я викаше заради кампанията. Може пък да се е наложило да направят спешна фотосесия. *Правят* ли се такива неща в събота сутринта?

Тя нахлузи набързо чифт дънки „Ситизън“ и блузка с качулка „Джуси“, качи се в колата и отиде до сградата, където се намираше офисът на баща ѝ. Някои от предизборните плакати още висяха по стените в атриума. Вътре миришеше на храна и мъжки одеколон. Асансьорът пристигна със силно бучене.

Когато отвори врати на третия етаж, Хана с изненада установи, че кабинетът на баща ѝ е осветен като в редовен работен ден. Той седеше на кожения диван с чаша кафе в ръка. Хана нервно бутна вратата, опитвайки се да се държи самоуверено.

Когато влезе в стаята, баща ѝ вдигна глава.

— Здравей, Хана. — Той не се изправи. Не изтича да я прегърне. Просто си седеше там и я гледаше.

— Ъ-ъ-ъ, защо ме викаш в този ранен час? — Тя се опитваше да прозвучи небрежно и шеговито. — Да не би някоя друга агенция да е казала, че избирателите ме обичат?

Господин Мерин дори не се усмихна. Отпи голяма глътка от кафето си и въздъхна.

— Липсват пари от фонда за дребни разходи на кампанията. Някой ги е откраднал от кабинета ми снощи, по време на партито. Десет хиляди долара. Сам ги преброих.

Хана неволно изохка. Нима водеше толкова строг отчет на средствата си?

— Знам, знам, че звучи ужасно — поклати глава господин Мерин. — Но трябва да си откровена с мен, Хана. Знаеш ли нещо за това?

— Не — чу се да отговаря Хана. — Разбира се, че не!

Господин Мерин остави кафето си на масичката до дивана.

— Някой спомена, че те е видял да се качваш по стълбището снощи. Тук ли дойде?

Хана примигна.

— К-кой ти го каза? — Кейт? А.?

Баща ѝ извърна глава и погледна през прозореца. Отпечатъците от гумите на снощната кола все още се виждаха на пътя.

— Няма значение. Вярно ли е?

— Д-да, дойдох тук — отвърна Хана, мислейки усилено. — Но само защото видях някой друг да се качва горе. Държеше се доста подозрително. Исках да се убедя, че всичко е наред.

Господин Мерин се наведе към нея, сякаш гледаше кулминационната сцена на някакъв трилъер.

— Кого видя?

Хана усети как някаква бучка се затъква в гърлото ѝ. Това бе моментът, когато целият ѝ план или щеше да проработи, или щеше да

се сгромоляса с гръм и трясък.

— Джеремая — прошепна тя.

Баща ѝ се облегна назад. Хана облиза устните си и продължи да говори с надеждата, че той не може да чуе гръмотевичните удари на сърцето ѝ.

— Проследих го дотук. Но татко, дори не съм си и представяла, че ще краде от теб.

— Защо не ми каза още снощи?

— Защото... — Хана наведе глава. — Съжалявам. Трябваше да ти кажа.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя покри лицето си с длани.

— Толкова съжалявам. Никога не бих откраднала нищо от теб, татко. Толкова се радвам, че мога да ти помогна... че пак се разбираме. Защо да застрашавам това?

От очите ѝ закапаха сълзи. Това не беше просто театралничене, за да предизвика съчувствието му — до голяма степен си беше чистата истина. Искаше ѝ се да му беше казала за Патрик и да му беше признала, че просто е направила грешка — тогава двамата можеха да отидат в полицията и набързо да оправят нещата. Но тя не можеше да приеме разочарованието, изписано на лицето му, когато му кажеше за снимките — особено сега, когато се радваше на благоволенieto му. Това щеше да разруши всичко.

Господин Мерин въздъхна. Когато Хана се осмели да го погледне, тя видя тъжното му лице, върху което бяха изписани противоречиви чувства.

— Аз също се радвам, че се разбираме, Хана — рече тихо той. — Напоследък нещата не вървяха между нас.

След това той стана и закрачи из стаята.

— Благодаря ти, че ми каза. Оценявам искреността ти. Честно казано, аз намерих до сейфа нещо, което принадлежи на Джеремая — нещо уличаващо. Той разбира се, отрича, но вече няма да е част от екипа. Това е сериозно престъпление.

— Ще се обадиш ли в полицията? — попита ужасената Хана. Беше си помислила, че баща ѝ просто ще уволни Джеремая и край. Наистина ли смятаха да намесват ченгетата? Ами ако те успеят да проследят парите до Патрик?

Господин Мерин потупа Хана по рамото.

— Остави това на мен, Хана. Но ти постъпи правилно. Благодаря ти.

Телефонът му извънтя. Той каза на Хана, че ще се видят покъсно и се скри в офиса си, за да приеме обаждането. На Хана не ѝ оставаше друго, освен да си тръгне. Асансьорът отново звънна, тя влезе вътре и се облегна на стената.

И сякаш по поръчка телефонът ѝ изжува. Хана го извади и погледна екрана. Имаше ново съобщение... и тя имаше ужасното предчувствие от кого би могло да бъде то.

Миналото никога не е далеч, Ханакинс... а понякога е дори по-близко, отколкото си мислиш.

А.

— Какво? — прошепна Хана, втренчена в екрана. А когато асансьорът започна да се спуска, изведнъж се разнесе ужасяващо скърцане и кабинката спря. Тя замръзна. Монотонното жужене на мотора беше изчезнало. В асансьора беше тихо като в гробница.

Хана натисна бутона за отваряне на вратата няколко пъти. Нищо. После бутона за приземния етаж. Пак нищо. Натисна последователно всички бутони, включително онзи, на който беше нарисувана пожарникарска каска.

— Ехо? — извика Хана, с надеждата, че баща ѝ може да я чуе. — Помощ! Заседнах!

Лампата угасна.

Хана изпищя. Виждаше се само тънък процеп светлина на покрива на кабинката.

— Хей! — изпищя тя и заблъска с юмруци по вратата. — Помощ! Моля ви!

Но през уикенда в сградата нямаше никой. Хана извади телефона си и набра номера на офиса на баща си. Но стените на асансьора пречеха на сигнала. После набра номера на майка си, след това на Спенсър, на Ариа. Опита 911. Нищо. *Няма връзка.*

На челото ѝ изби пот. Ами ако останеше тук в продължение на дни? Ами ако сградата се подпали, а тя е затворена тук? Все едно беше заключена в спалнята на вилата в Поконос, когато Али подпали

къщата. Или когато фаровете на колата на Мона я осветиха малко, преди да я блъсне.

— Помощ! — изпищя тя. — Помощ!

И тогава, за неин ужас, чу глас.

Обзалагам се, че невинаги си била толкова красива, нали?

— Не! — изпищя Хана, опитвайки се да го прогони от главата си. Точно сега не можеше да мисли за това. Не можеше да позволи на спомена да се завърне.

Но гласът на Табита звучеше все по-силно. *Имам усещането, че цял живот съм те познавала.*

Изведнъж всички съпротивителни сили на Хана изчезнаха. Споменът за Ямайка завладя съзнанието ѝ. В ушите ѝ отекнаха гласовете на приятелките ѝ и тя внезапно се озова в хотелската стая.

— Мислите ли, че трябва да отидем да видим какво иска? — Ариа държеше в ръка бележката, която Табита беше пхнала под вратата.

— Да не си луда? — погледна я Емили. — Това е смъртната ни присъда! Али ни готви капан!

— Ем, това не е Али — изпышка Ариа.

Останалите се размърдаха неловко.

— Всъщност наистина изглежда като Али — прошепна Спенсър. — Всички смятаме така, Ариа. Само ти мислиш различно.

Хана отново погледна бележката.

— Може би Ариа е права. Ако не отидем сега, тя ще ни намери така или иначе. Ще ни спипа по единично. Поне така ще бъдем заедно.

И те отидоха. Табита ги чакаше под Гарвановото гнездо, което представляваше малка, вдигната нависоко платформа, идеално място за почерняване на слънце и гледане на звездите. Седеше на един от шезлонгите и пиеше пиня колада. С нея нямаше никой друг. По платформата бяха наслагани засети в саксии палмови дръвчета, които придаваха уютен и уединен вид на мястото.

Щом ги видя, тя скочи и се усмихна широко.

— Здравсти, мацки! Явно сте получили бележката ми!

Усмивката ѝ беше крива, диaboлична. Хана погледна към гривната на ръката ѝ — както беше казала Емили, тя бе точно копие на онези, която Али им беше направила след случката с Джена. Краищата

й бяха разръфани, точно като на Али. И имаше същия езерно син цвят, който толкова много им беше харесал.

Това беше Али. Не можеше да е друга. Всички следи от Табита бяха изчезнали и Хана можеше ясно да види Али.

Спенсър стисна здраво облегалката на един стол, сякаш се канеше да го използва като щит.

— Защо ни повика тук?

— Защото искам да ви покажа нещо — отвърна невинно тя.

Спенсър присви очи, сякаш ни за миг не бе повярвала на думите на момичето.

— Коя си ти?

Момичето постави ръце на хълбоците си и се залюля напред-назад.

— Да не си пияна, Спенсър? Казвам се Табита. Вече ти казах.

— Името ти не е Табита — обади се Емили с тих, ужасен глас. — Знаеш разни неща за нас. Неща, които никой друг не би могъл да знае.

— Може пък да съм екстрасенс — отвърна момичето, повдигайки рамене. — И да, има нещо, за което съм абсолютно сигурна. Чувствам се така, сякаш цял живот съм ви познавала — но това е невъзможно, нали? — Очите ѝ проблеснаха дяволито. Коремът на Хана се сви.

След това момичето впери поглед в нея.

— Можеш да се приближиш, Хана. — Тя я повика с пръст. — Няма да те ухапя. Просто исках да ви покажа невероятната гледка.

Хана стоеше като гипсирана. После момичето изведнъж се озова пред нея, сякаш беше прекосило платформата с една гигантска крачка. Питието ѝ се поклащаше в чашата. Кръглите ѝ очи не примигваха. Тя притисна Хана към парапета. Ухаеше на ванилов сапун и ром. После се взря в очите на Хана и от устата ѝ излезе познатото кискане. Сърцето на Хана заблъска в гърдите ѝ. Тя си спомни моментите, в които беше чувала кискането на Али, дори и след като приятелката ѝ беше загинала в пожара. Сутрините, когато се събуждаше обляна в студена пот, убедена, че Али ги преследва. И сега всичко това се случваше наистина.

— Какво искаш от нас? — извика Хана, притискайки длани към лицето си. — Не взе ли вече достатъчно?

Момичето нацупи устни.

— Защо се страхуваш толкова от мен?

— *Знаеш* защо — прошепна Хана, поглеждайки налудничавите очи на момичето. — Ти си Алисън Дилорентис.

По лицето на момичето премина непонятно изражение — може би изненада, може би удоволствие.

— *Мъртвото* момиче? — Тя притисна ръка към гърдите си. — Лудата убийца? Защо ми казваш такова ужасно нещо?

— Заради нещата, които ни каза — обади се Ариа иззад Хана. — Заради всичко, което знаеш! И заради раните от изгаряния по тялото ти. От пожар ли са?

Момичето погледна към изгорелите си ръце и се усмихна игриво.

— Може би. Но аз не оцелях в онзи пожар, нали?

— Никой не знае какво точно се е случило — рече Емили с треперлив глас. — Всички решиха, че си мъртва, но...

— Но какво? — прекъсна я момичето с подигравателен глас и блестящи очи. — Но аз съм *избягала*? Имаш ли представа, как е могло да стане, Ем?

Емили пребледня и отстъпи назад. Хана, Спенсър и Ариа я погледнаха учудено, без да се досещат какво има предвид момичето.

Тогава то се приближи до Хана. Тя изписка и отскочи встрани.

— Какво има? — Момичето изглеждаше засегнато. — Какво си мислеше, че ще направя?

— Остави ме на мира! — изпищя Хана и се отдръпна. Гърбът ѝ се опря в парапета. Тя усети празното пространство зад него. Далеч под краката им океанът се разбиваше в скалите.

— Не я докосвай! — Ариа изтича към момичето, хвана я за ръката и я завъртя към себе си. — Не я ли чу какво ти каза? Искате да я оставиш на мира!

— Просто ни кажи коя си! Извика Спенсър. — Бъди откровена.

Устните на момичето се разтеглиха бавно в усмивка.

— Искате честен отговор? Добре. Аз съм Табита. И съм *великолепна*.

Всички зяпнаха от изненада. Хана беше сигурна, че е изпищяла. Това беше любимият израз на Али.

Табита наистина беше Али.

Тя се изтръгна от хватката на Ариа и отново се обърна към Хана. Хана се притисна към парапета, но глезенът ѝ се изкриви и тя изгуби

равновесие. Извъртя се и се озова лице в лице с бушуващия океан. Само едно бутване и тя щеше да полети надолу, надолу...

— Помощ! — изпищя Хана в асансьора, точно както беше изпищяла и тогава. — Някой да ми помогне!

Изведнъж лампата светна отново. Кабината подскочи, събаряйки Хана на пода. Моторът забръмча и асансьорът започна да се спуска към фойето.

Звънчето иззвъня. Вратата се отвори плавно, сякаш нищо не се беше случило. Хана излезе в празния атриум; сърцето препускаше в гърдите ѝ, тялото ѝ беше обляно в студена под и трепереше, а дълго потисканите ужасни спомени се вихреха в главата ѝ като ято гъски, нахлули, в магазин. Всичко това се беше случило. А. беше прав — миналото никога не беше далеч.

Нещо привлече погледа ѝ. Вратата на една малка, сива стаичка зееше отворена. На нея пишеше АСАНСЬОР. Вътре имаше ръчки, превключватели и бушони. Определено не беше отворена преди час, когато Хана беше пристигнала. Всъщност досега никога не я беше виждала отворена.

Хана надникна в стаичката и подуши. Вътре ухаеше леко на ванилов сапун. Някой беше влизал тук и си беше играл с управлението на асансьора. И Хана знаеше точно кой е бил.

Али.

28.

КОГАТО БУТАНЕТО ПРЕМИНАВА В БЛЪСКАНЕ

Същата сутрин Ариа нахлузи ски панталоните си, обу си допълнителен чифт чорапи, облече вълнен пуловер, закопча скиорските си ботуши и се запъти с клатушкаща походка към склона. Братята Кан се бяха събрали пред хижата, подготвиха ските си и оглеждаха пистите след падналия през нощта сняг. Клаудия седеше сама на зелената пейка и пристягаше ските си.

Когато Ноъл забеляза Ариа, той ѝ се усмихна разкаяно.

— Здравсти.

— Здравсти — приближи се до него Ариа.

— Добре ли спа? — попита я Ноъл с приповдигнат, свръхучтив тон.

Ариа кимна.

— Чудесно. — След това се обърна към Клаудия. — Искам да поговорим.

Клаудия я погледна за миг, след което извърна глава.

— Аз заета.

Ариа стисна зъби. Щеше да е по-трудно, отколкото беше предполагала. Но тя трябваше да говори с нея. Беше взела решение.

Когато предишната вечер се прибра в стаята си, в главата ѝ се въртяха ужасни видения как тримата братя Кан се забавляват с Клаудия в джакузито. Хиляди пъти беше вземала телефона си с намерението да изпрати есемес „Всичко е свършено“ на Ноъл, но после го оставяше на шкафчето.

Четирийсет и пет минути по-късно тя чу стъпки в коридора и изтича да погледне през шпионката. Ноъл отключваше вратата си. Беше сам. Нямаше следа от братята му или Клаудия. Пет минути по-късно Ариа получи есемес:

„Лека нощ. До утре. Целувки.

Ноъл“

Между Клаудия и Ноъл не се беше случило нищо. Ревността, която я изяждаше още от времето, когато с Али бяха приятелки, не я беше напускала. Веднъж едва не беше унищожила връзката ѝ с Ноъл; нямаше да позволи да се случи втори път. Клаудия щеше да живее у семейство Кан до юни. Ако Ариа искаше да запази добрите си отношения с тях — с *Ноъл*, — тя трябваше да се помири с нея.

— Моля те! — Ариа сложи ръка на рамото на Клаудия. — Искам да се извиня.

Клаудия отърси ръката ѝ.

— Нямам какво да кажа! Аз сърдита и наранена. — Тя се спусна до лифта и зачака пристигането на следващата гондола.

— Почакай! — извика Ариа и се спусна след нея. Точно когато Клаудия седна в гондолата, Ариа също скочи вътре.

— Идиот! — рече злобно Клаудия и се отмести колкото се може по-встрани. — Какво *правиш*?

— Искам да поговорим — настоя Ариа. — Важно е.

— Ариа? — извика разтревожено Ноъл. — Забрави си щеките! — Той размахваше двата дълги пръта във въздуха. — И този лифт е за експертите!

Ариа се поколеба. Вече се бяха издигнали на шест метра над земята. Зад тях се полюляваха празни гондоли. Отдолу на зигзаг се спускаха скиори, които изведнъж ѝ заприличаха на дребни мравки.

— Всичко е наред! — извика смело тя. Може би просто щеше да остане в гондолата и да се върне с нея обратно.

След това Ариа се обърна към Клаудия, която упорито бе извърнала глава настрани и се взираше в боровете.

— Искам да ти се извиня. Не трябваше да те засрамвам така снощи. Просто не знаех колко са различни обичаите ни. Съжалявам. — Ариа не вярваше, че всички във Финландия се къпят голи, но ѝ беше по-лесно просто да накара Клаудия да го приеме и да продължи напред.

Клаудия не помръдна. Дори ските ѝ лежаха неподвижно.

Ариа въздъхна и продължи.

— Имам проблем с ревността. Обичам Ноъл още от шести клас, когато нямах никакви шансове с него. И когато миналата година прояви интерес към мен, просто не можех да повярвам, че е истина. Понякога позволявам на ревността да вземе връх и затова се държах така с теб. Аз... добре де, случайно прочетох едно от съобщенията до приятелката ти Таня. Пишеше, че съм *пейкко*. Трол.

Клаудия рязко се обърна. *Това* вече привлече вниманието ѝ.

— Шпионирала си ме?

— Не беше нарочно — отвърна бързо Ариа. — Телефонът ти просто лежеше там и... съжалявам. В първия момент наистина се ядосах — останах с впечатлението, че желаш Ноъл, а и ме заболя, че ме наричаш трол, когато аз си мислех, че ставаме приятелки. Но вече всичко е минало. Понякога хората говорят зад гърбовете на приятелите си. Такъв е животът. И тъй като често ще се виждаме, искам отново да бъдем приятелки. Можем ли да сложим край на враждата?

Вятърът развя косата на Клаудия. Някой от скиорите на склона вдигна облак сняг. Върхът на планината се приближаваше към тях. В снега се забелязваше грамадна табела с надпис:

„ПРЕДИ ДА СЛЕЗЕТЕ, ВДИГНЕТЕ ПРЕДПАЗНАТА РЕШЕТКА“

Клаудия мълчаливо вдигна решетката, стисна здраво щеките си и погледна към Ариа. Очите ѝ проблеснаха милостиво и за миг Ариа си помисли, че тя ще ѝ се извини и всичко ще бъде наред.

Но тогава устните на Клаудия се изкривиха в заговорническа усмивка.

— Всъщност, Ариа, аз смятам да спя с гаджето ти. Довечера.

Ариа я погледна. Чувстваше се така, сякаш Клаудия ѝ беше нанесла удар в гърлото.

— *Моля?*

Клаудия се приближи до нея.

— Смятам да спя с гаджето ти — повтори тя на перфектен английски — *довечера*. И ти по никакъв начин няма да ми попречиш да го направя.

Ариа се почувства така, сякаш се намира във филм на ужасите, в който главният герой изведнъж е обладан от зъл дух. Кое беше това отлично владеещо английския език момиче с нерви от стомана? Лицето на Клаудия се беше трансформирало от безпомощно секс котенце в безмилостна крадла на гаджета. На всичкото отгоре очите ѝ проблясваха *опасно*, сякаш Клаудия ѝ желаше злото. Ариа си спомни кога за последно беше виждала такъв поглед: върху лицето на Табита — на *Али*, — когато тя отправи заплаха към Хана на покривната тераса в Ямайка.

Споменът я връхлетя толкова бързо, сякаш досега бе чакал търпеливо, скътан в главата ѝ. Ариа не вярваше, че Табита е Али, докато момичето не започна да заплашва Хана. Изведнъж всичко ѝ се стори толкова... *реално*. Всеки жест на Табита, всяко агресивно движение досущ наподобяваха поведението на Али в нощта, когато се опита да ги убие.

Изведнъж Ариа забеляза онова, което останалите вече знаеха. Али беше *тук*. Опитваше се отново да се промъкне в живота им под прикритие. И Ариа едва не я беше допуснала.

— Моля те! — беше проплакала Хана, когато Али я притисна към парапета. — Остави ме на мира!

Всички защитни инстинкти на Ариа се пробудиха в миг. Тя се пъкна помежду им.

— Не я докосвай!

Али се обърна към Ариа и я погледна така, сякаш беше някоя луда.

— Какво си мислеше, че ще направя? Просто исках да ѝ покажа изгледа.

Но Ариа не ѝ се върза.

— Знам какво смяташе да направиш!

Али се отдръпна от Хана и скочи към Ариа. Сега беше неин ред да залитне и да се надвеси над ужасяващите разпенени вълни.

— Ариа! — извика някой зад тях. Счупи се някакво стъкло. Коленете на Ариа се ожулиха в каменната половина на парапета и кожата им се обели. Али отново се хвърли към Ариа с протегнати напред ръце. Ариа се взря в широко отворените ѝ, маниашки очи и ясно видя скритата вътре Али. Тя беше дошла да ги убие, точно както

беше убила Кортни, Иън и Джена. Една по една щеше да ги блъсне от покрива.

Не беше много ясно какво се случи след това. Единственото, което Ариа помнеше, бе как усети прилив на сила, сграбчи Али за ръцете, завъртя я около себе си и я блъсна силно. Али изгуби равновесие. От устата ѝ се разнесе неестествен писък. Ръцете ѝ се размятаха във въздуха. Преди някой да успее да направи каквото и да било, тя се преметна през парапета и потъна в черното, празно пространство.

Някой изкрещя. Друг ахна. След това се чу едно глухо... *туп*. Плътният удар на тяло, което се удря в пясъка.

Спомените преминаха през съзнанието ѝ за части от секундата. Когато погледът ѝ отново се фокусира, Ариа видя как Клаудия се притиска в нея. Тя протегна ръце и започна да я изтласква към ръба на лифта. После сграбчи Ариа за раменете и взе да я разтърсва силно. Лицето ѝ се намираше на няколко сантиметра от нейното. Ариа отново усети някогашния силен импулс за самосъхранение.

— Махни се от мен! — изпищя тя. После блъсна Клаудия веднъж, леко, но Клаудия просто се изсмя и запуши устата ѝ с ръката си, облечена в ръкавица. Ариа усети как я обземат страх и ярост.

— Казах ти да се махнеш от мен! — изкрещя тя и блъсна Клаудия в гърдите.

Тя залитна назад и тихо изписка. Точно в този момент гондолата леко се наклони, за да позволи на скиорите да слязат от лифта. Тялото на Клаудия се наклони с нея. Без защитната решетка нямаше какво да попречи на падането ѝ.

— О, Боже! — Ариа успя да хване ръката ѝ, но вече беше твърде късно. Клаудия полетя към земята, шапката падна от главата ѝ, ръцете ѝ се мятаха бясно, лицето ѝ бе изкривено от страх и гняв. Три ужасяващи секунди по-късно тялото ѝ се стовари върху купчина сняг.

И после, също както се беше случило при Али, настъпи пълна тишина.

29.

НЕ ПИТАЙ, НЕ КАЗВАЙ

Спенсър отвори очи. Тя лежеше върху копринени чаршафи в една много малка стая в хотел „Хъдсън“. От саунд машината се носеше успокояващият звук на морски вълни. Странно, не си спомняше саунд машината от предишната вечер — но пък беше доста замаяна, когато заспа.

Когато извърна глава, видя спящия до нея Зак. Тази сутрин той изглеждаше доста по-различен. Късата му, кестенява коса беше дълга и руса. По врата и ръцете му имаше белези, а от лявото му ухо се стичаше нещо червеникаво. Това не е ли... кръв?

Тя скочи и се огледа. Не се намираше в „Хъдсън“. Лежеше на дълга плажна ивица. Слънцето блестеше ярко в небето и наблизо не се виждаше жив човек. Миризмата на сол и риба подразни обонянието ѝ. Вълните се плискаха край брега. Над главата ѝ кръжаха чайки. Над плажа се извисяваше хотел с покривна тераса и платформа тип „гарваново гнездо“. Много *познато* гарваново гнездо.

— Не — прошепна Спенсър. Намираше се в Ямайка. До „Скалите“. Тя отново погледна към човека, който лежеше до нея. Това беше момиче. От ухото ѝ излизаше тънка струйка алена кръв и капеше по пясъка. На китката ѝ се виждаше синя гривна. Жълтата ѝ рокля беше вдигната почти до задника ѝ, а краката ѝ бяха изкривени под неестествен ъгъл.

Това не беше Закъри. Беше Табита. *Али*.

— О, Боже... — Спенсър скочи на крака и се взря в лицето на момичето. Очите му бяха затворени плътно, кожата беше синкава, сякаш бе мъртва от часове.

— Али. — Спенсър силно удари момичето по бузата. — *Али*.

Момичето не отговори. Спенсър провери китката ѝ за пулс. Нищо. Главата ѝ се люшкеше свободно, сякаш гръбначният ѝ стълб беше станал на сол. Под очите ѝ се събираха кървави локвички.

Спенсър се огледа отчаяно за останалите, но не се виждаха никъде. След като Ариа я блъсна, те *всички* хукнаха надолу, нали? Всички бяха заедно в това.

— Али, моля те, събуди се — изкрещя Спенсър в лицето на момичето. Тя разтърси силно раменете ѝ. — *Моля те*. Съжалявам, че Ариа постъпи така. Просто беше уплашена. Тя не знаеше какво смяташ да ни причиниш. Аз бих постъпила по същия начин. — Наистина щеше да постъпи. Случката на платформата смразяващо ѝ напомни за последните мигове с Мона Вандерваал, когато Мона си призна, че е А.

Внезапно Али отвори очи. Тя протегна ръка, сграбчи косата на Спенсър и я придърпа толкова близо до себе си, че Спенсър усети лекия аромат на ванилия на кожата ѝ.

— Знам какво си направила — прошепна Али с дрезгав глас. — И скоро всички останали също ще разберат.

Спенсър се събуди с писък. През щорите проникваха слънчеви лъчи. По телевизора вървеше някакво детско предаване. Този път наистина се намираше в „Хъдсън“. До нея лежеше Зак, а не Али. Но тя продължаваше да усеща мириса на пясък и сол от Ямайка. Скалпът я болеше на мястото, където Али беше дръпнала косата ѝ. Всичко ѝ се струваше толкова *истинско*.

Чук, чук, чук.

Звукът идваше откъм вратата. Спенсър я погледна разфокусирано, все още в плен на съня.

Чук, чук, чук.

— Ехо? — чу се нечий глас от коридора.

Зак се размърда до нея и се хвана с ръце за главата.

— Здравсти — каза той и лениво ѝ се усмихна. — Какъв е този шум?

— Някой чука. — Спенсър пусна крака на пода.

В този момент вратата се отвори.

— Зак? — избумтя познат мъжки глас. — Часът е девет и половина. Дъглас те чака, за да поговорите за Харвард. Размърдай си задника и се приготви.

Спенсър зяпна изненадано и замръзна на мястото си. Това беше господин Пенитисъл.

Той я забеляза в същия миг и пребледня. Спенсър бързо се уви в чаршафите — по някое време през нощта беше свалила полата и чорапогащника и сега беше само по блуза и бельо. Зак скочи от леглото и грабна тениската си, която също беше съблякъл. Но вече беше късно — господин Пенитисъл беше видял всичко.

— Исусе Христе! — изкрещя той с изкривено лице. — Какво става тук, по дяволите?

Зак навлече ризата си през глава.

— Татко, не е това...

— Извратено копеле! — Господин Пенитисъл изгледа сина си с присвити очи. Той го хвана за ръката и го блъсна в стената. — Тя скоро ще ти бъде доведена сестра! Какво ти става, по дяволите?

— Въобщо не е това, което изглежда! — възрази Зак със слаб глас. — Просто се забавлявахме заедно.

Господин Пенитисъл го разтърси здраво за раменете.

— Не можеш да си го държиш в панталоните, нали?

— Ние просто спяхме! — проплака Спенсър. — Честна дума!

Господин Пенитисъл не й обърна никакво внимание. Той отново разтърси силно сина си и Спенсър потрепери.

— Ти си извратен перверзник, Закъри. Болен, отвратителен перверзник, който не заслужава нищо от онова, което правя за него.

— Татко, моля те!

Господин Пенитисъл вдигна ръка и зашлеви шамар на Закъри. Той залитна назад, опитвайки се да се откъсне от баща си, но господин Пенитисъл се хвърли с цяло тяло срещу него, задържайки го на мястото му. И най-ужасното беше, че всичко изглеждаше така, сякаш го беше правил милиони пъти преди това.

— Спрете! — изпищя Спенсър, която набързо нахлузи полата си от предишната вечер и се хвърли през леглото към тях. — Просто спрете! Моля ви!

Господин Пенитисъл като че ли не я чуваше. Зак се сви до стената, но баща му го разтърси още по-силно.

— Кога ще започнеш да ме слушаш? — изръмжа той. — Кога ще разбереш?

Спенсър дръпна силно ръката на господин Пенитисъл.

— Моля ви, спрете! Въобщо не е такава, каквото изглежда! Кълна се!

— Спенсър... — Зак я погледна над рамото на баща си. — Върви си. Не е нужно да виждаш това.

— Не! — Скоро Зак щеше да ѝ стане доведен брат и тя искаше да го защити. Тя дръпна силно ризата на господин Пенитисъл и я разкъса. — Зак не ме е докосвал! Той е гей!

Господин Пенитисъл веднага пусна сина си, извърна се и впери поглед в нея.

— *Какво каза?*

Спенсър погледна към ужасеното лице на Зак, който сякаш не можеше да повярва на думите ѝ. Той поклати отчаяно глава, но какво очакваше от нея, да остави баща му да го пребие?

Зак покри лицето си с ръце. Баща му се обърна към него.

— *Вярно ли е това?*

От устните на Зак се отрони стон. Баща му се отдръпна от него като от прокажен. Изведнъж рязко замахна с ръка и заби юмрук в стената до главата на сина си. Спенсър отскочи назад и изкрещя. Господин Пенитисъл не спираше да удря по стената. Навсякъде се разхвърча мазилка. Когато се умори, той се наведе напред и опря окървавените си ръце върху коленете си. Лицето му беше изкривено от мъка. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще заплаче.

Някой почука тихо и колебливо на вратата.

— Никълъс? — извика майката на Спенсър. — Наред ли е всичко?

Никой не ѝ отговори. После господин Пенитисъл се обърна рязко и изхвърча от стаята, затръшвайки вратата зад гърба си толкова силно, че стените се разтресоха. Спенсър го чу да разговаря с майка ѝ в коридора.

Едва тогава тя се осмели да погледне Зак. Той изглеждаше стреснат, но иначе беше наред.

— Какво ти стана, по дяволите? Защо трябваше да му го кажеш?

Спенсър се приближи до него.

— Мислех, че ще те нарани!

Устните на Зак се изкривиха в горчива усмивка и той се отдръпна от нея. Погледът му беше изпълнен с искрена омраза, каквато тя не очакваше от него.

— Помолих те да запазиш една тайна, но предполагам, че съм искал твърде много от една малка сладка лъжкия — изръмжа той. —

Изгний в ада, кучко.

Преди Спенсър да успее да възрази, той грабна якето си, обу си обувките и също изхвърча от стаята. Вратата отново се затръшна. След това настъпи тишина.

Спенсър се тръшна на матрака, събаряйки една от възглавниците на пода. На нея все още личеше отпечатъкът от главата на Зак. Леглото все още пазеше топлината на тялото му.

От стената се откъсна парче мазилка и падна на земята. По пода се виждаше кръвта на господин Пенитисъл. Тя напомни на Спенсър за съня ѝ от тази сутрин: кървавата следа от ухото на Али. *Знам какво си направила.*

Бийп.

Беше телефонът ѝ, който бе оставила на нощното шкафче предишната вечер, преди да заспи. От мястото си можеше да види надписа на екрана: „НОВО СЪОБЩЕНИЕ“.

„Не — помисли си Спенсър. — Моля те, не сега.“ Но не можеше да го пренебрегне просто така. Трябваше да го прочете.

Внимавай, Спенсър. Накрая всички тайни се изхвърлят на брега. Мисля, че знаеш какво имам предвид.

А.

30.

ТЯ Е ПО-УМНА, ОТКОЛКОТО ИЗГЛЕЖДА

Медицинският център представляваше просто една ниска квадратна сграда, която миришеше на антисептици и сироп за кашлица. По телевизора в ъгъла вървеше някаква реклама за невероятна картофобелачка, столът, в който седеше Ариа, беше толкова удобен, че започна да ѝ се придрямва, за което помагаше и монотонният глас на човека от Националната метеорологична служба, който се носеше от радиото. Очевидно в района очакваха нови силни валежи от сняг. Не че щяха да останат още един ден. Не и след случилото се с Клаудия.

Ариа се напрегна, за да дочуе нещо откъм стаята за прегледи — стонове от болка, агонизиращи писъци, равен сигнал от апарата за следене на сърдечния ритъм. Но стаята беше абсолютно тиха. Ерик и Кристофър Кан се бяха изпънали на дивана и четяха стари броеве на „Спортс илюстрийд“. Ноъл крачеше напред-назад в тясното пространство и говореше по телефона с майка си.

— Да, мамо... тя просто *падна*, не знам... ски патрулът я прибра... сега сме в медицинския център... Надявам се, че е добре, но все още не знам със сигурност.

На Ариа ѝ бе достатъчно да чуе думите на Ноъл, за да се почувства зле. Последните няколко часа ѝ изглеждаха наистина сюрреалистични. След като Клаудия падна от лифта и повече не помръдна, няколко скиори се събраха около нея. След това се появи ски патрулът, който повика сноумобил със спасителна шейна. Някой коленичи до Клаудия и провери за пулс. Те викаха нещо в ухото ѝ, но Ариа не можа да разбере, дали тя им отговаря — в този момент лифтът стигна до върха на хълма и тя слезе от гондолата.

И сега всички очакваха да разберат какви са пораженията. Очевидно ски патрулът беше успял да свести Клаудия, преди да я натоварят на шейната и да я свалят от планината, но тя изпитваше силни болки. В подножието я чакаше линейка и когато Ариа най-последно

успя да се спусне, плъзгайки се по задник по криещия опасности склон, всички вече бяха отишли в медицинския център. Той обаче не изглеждаше особено подходящ за лечението на травми.

Ноъл седна на пластмасовия стол до Ариа.

— Мама е откачила. Иска да дойде тук и да се погрижи за Клаудия, но аз ѝ казах да изчака.

— Сигурно е ужасно разтревожена — промърмори Ариа и затвори списанието, което лежеше в скута ѝ. През последните двама месеца минути беше препрочитала безброй пъти едно и също изречение за това как се приготвя чийзкейк, от който да си оближеш пръстите.

Ноъл се наведе към нея.

— Какво се случи точно? Как падна Клаудия?

Ариа го погледна, изпълнена със смесица от вина и страх. Ноъл беше пристигнал на мястото няколко минути след случилото се; той не беше видял нищо. По пътя за насам не бяха в настроение за разговор, но той не спираше да хвърля изпълнени с подозрение погледи към Ариа, сякаш усещаше, че тя е направила нещо ужасно.

— Не съм съвсем сигурна. — Това беше истината — тя нямаше намерение да блъска Клаудия от лифта. Да я отблъсне от себе си, да. Но не и да я нарани.

— Да не би да сте се скарали нещо? — Ноъл я погледна в очите. — Дали тя не скочи сама?

Ариа поклати глава.

— Тя просто... се подхлъзна. Беше много странно.

Ноъл скръсти ръце и я погледна толкова проникателно, че Ариа усети как настръхва. Не ѝ вярваше. Но какво очакваше от нея, да му разкаже истината? Как Клаудия ѝ каза на перфектен английски, без следа от акцент: „Аз смятам да спя с гаджето ти“? Как се нахвърли върху нея с налудничав поглед в очите? Ноъл просто щеше да я обвини отново, че ревнува.

Тя се извърна настрани, страхувайки се, че ако продължи да го гледа, накрая ще му разкаже всичко — и то не само онова, което се беше случило на лифта. Всичко за А. Всичко за Ямайка. Ужасното нещо, което беше сторила и за което А. знаеше.

Но пък от друга страна може би не беше чак толкова ужасно, колкото си мислеше. Ако А. беше Али — а кой друг би могъл да бъде? — то тогава Ариа не я беше убила.

Вратата на стаята се отвори и в чакалнята се появи лекарка, облечена с бяла престилка.

— Госпожица Хууско си почива — каза тя. — Вече можете да я видите.

Всички станаха и я последваха в стаята. Лекарката дръпна една розова завеса и пред тях се появи Клаудия, която лежеше на носилка с гипсиран глезен. Русата ѝ коса беше разпиляна върху възглавницата. Памучната ѝ нощница подчертаваше гърдите ѝ. Устните ѝ бяха розови и блестящи, сякаш току-що си беше сложила червило. Дори в болницата успяваше да изглежда готова за секс.

— О, Господи, Клаудия — каза Ариа, която изпитваше угризения въпреки наперения вид на финландката. — Добре ли си?

— Боли ли? — попитаха Ноъл и момчетата, събирайки се около леглото.

— Аз добре. — Клаудия им се усмихна престорено, всички следи от перфектния ѝ английски бяха изчезнали. — Само малко ранена.

— Тя е със счупен глезен. — Една сестра застана до леглото, за да измери кръвното ѝ налягане. — Сравнително незначително нараняване, предвид височината, от която е паднала. За щастие се е случило близо до върха. Ако е било по средата, тогава е щяла здраво да загази.

— Да, луда работа! — Клаудия се престори, че избърсва потта от челото си. — Досега не падала от лифт! Уф!

— Какво се случи всъщност? — Ноъл приседна на ръба на леглото ѝ.

Клаудия облиза устните си и погледна Ариа. Единственият звук в стаята беше съскането на помпичката на апарата за кръвно. Всеки мускул в тялото на Ариа се напрегна в очакване на предстоящия удар. Естествено, че Клаудия щеше да я натопи. Тя искаше да спи с Ноъл — това щеше да премахне Ариа от пътя ѝ.

Най-накрая финландката се надигна в леглото.

— Всичко мъгла. Не помня.

— Сигурна ли си? — Ноъл се подпря на коленете си. — Струва ми се много странно, че си се подхлъзнала на лифта. Та ти караш ски от години.

Клаудия сви рамене с изморено изражение на лицето.

— Не знам — каза тя със слаб глас и притвори очи.

Ерик ощипа Ноъл по ръката.

— Пич, не я притеснявай.

— Може да е получила амнезия — обади се Кристофър.

Ариа се подпря на леглото с разтуптяно сърце. Това ли беше наистина? Беше ли изгубила Клаудия паметта си?

Лекарката дръпна завесата.

— Не я затрупвайте с въпроси, момчета. Госпожица Хууско е ударила главата си, затова ще се наложи известно време да я наблюдаваме, за да сме сигурни, че няма сътресение на мозъка. Ако се окаже, че има, ще трябва да я прехвърлим в болницата. Иначе най-вероятно ще я изпишем утре сутринта.

Всички закимаха с глави.

— Ще отида да резервирам стаите за още една нощ — подхвърли небрежно Ноъл и извади айфона си.

— О! — Ариа го погледна. — Аз не мога да остана. Обещах на татко, че ще гледам Лола.

— Добре. — Ноъл дори не вдигна поглед от телефона си. — Нещо против да се прибереш с автобуса?

Ариа зяпна изненадано. Беше се надявала, че Ноъл ще я откара до Роузууд. Не можеше ли братята му да останат с Клаудия? Не можеше ли да се върне на следващия ден и да ги прибере?

Но Ноъл не ѝ предложи, затова Ариа се загърна в палтото си и извади телефона си, за да провери разписанието на автобусите.

— Кога мислиш, че ще се върнеш утре? — попита тя Ноъл. — Може да излезем някъде вечерта.

Ноъл рязко вдигна глава.

— Дори не знаем още дали Клаудия е наред. Мисля, че не трябва да правим каквито и да било планове, докато не стане ясно.

— Аха. — Ариа отстъпи назад. — Добре. Извинявай.

— Освен това най-вероятно през следващите няколко дни ще бъде край нея. — Ноъл погледна към спящата Клаудия. — Това е най-малкото, което мога да направя. Вероятно ще я боли много. Ще има нужда от някой, който да ѝ помага да се придвижва наоколо.

— Р-разбира се. — Ариа се опита да преглътне сълзите си.

Следващият автобус до Филадельфия тръгнаше след час. Ариа можеше да отиде директно на спирката, а Ноъл да прибере по-късно багажа ѝ от хотела и да го докара на следващия ден у тях. Докато Ариа

се отдалечаваше от леглото, нещо я накара да се обърне. Очите на Клаудия бяха отворени и тя гледаше право в нея. Устните ѝ бяха разтеглени в тънка, победна усмивка. Умишлено бавно тя вдигна слабата си бледа ръка и показа на Ариа среден пръст.

Ариа ахна. Почувства се като залята със студен душ. Клаудия нямаше амнезия — тя помнеше ясно всичко, което се беше случило на лифта. И сега беше получила точно онова, което искаше. Ариа беше в нейната власт. Тя я държеше в ръцете си.

Точно като А.

31.

ПОЗДРАВЛЕНИЯ И ЧУПКАТА

По-късно същия следобед Емили паркира пред дома си точно, когато по радиото пуснаха реклама на телевизионния филм. *„Унищожителна лъжа. Смяна на самоличността. Живот, заложен на карта. Вижте цялата история довечера, една година след пожара в Поконос и нейната смърт. Малка сладка убийца. Само по...“*

— Уф — изпъшка Емили и го изключи. С нетърпение очакваше деня да свърши и рекламите да спрат. Тя със сигурност не желаше да преживява отново деня на смъртта на Али — никоя от тях не го искаше. Особено след като дори не беше сигурна, че *истинската* Али наистина е мъртва.

Емили слезе от колата, метна сака си на рамо и тръгна по заснежената пътека към дома. Преди да отвори вратата, се опита отново да изпрати есемес на Клоуи. *„Трябва да поговорим. Вината не е моя. Не знаех как да ти кажа“*. След състезанието беше изпратила пет есемеса на Клоуи, но приятелката ѝ не беше отговорила.

Емили въздъхна, пъкна ключа си в ключалката, но вратата се отвори лесно. Странно — родителите ѝ обикновено я държаха заключена, защото се страхуваха от крадци.

— Ехо? — извика Емили в коридора. Никакъв отговор. Това също беше странно — родителите ѝ обикновено отговаряха, дори ако ѝ бяха ядосани. Но в къщата имаше някой — във въздуха се носеше непозната миризма, сякаш някой току-що беше минал по коридора.

Косъмчетата на ръцете ѝ настръхнаха. През главата ѝ преминаха хиляди ужасяващи сценарии. Ами ако А. беше тук? Ами ако А. беше наранил семейството ѝ? Може би А. — Али — беше решил да съсипе живота ѝ точно днес?

Тогава се досети нещо, което я смрази. Днес бе годишнината от смъртта на Али, денят, в който се опита да ги убие. Напълно естествено бе да се върне точно в този ден, за да ги довърши.

— Ехо? — извика отново Емили, промъквайки се по коридора към кухнята. Някакъв звук я накара да спре и да се обърне. Това дали не беше... *кискане*? Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. Звукът се носеше от дневната, която беше отделена от коридора с плъзгащи се врати. Които *никога* не се затваряха.

Тя отново чу кискането. Ръцете ѝ се разтрепериха. Устата ѝ пресъхна. Леко побутна вратата. Какво ли имаше вътре? Трупове? Полицията, която е дошла, за да я арестува заради случилото се в Ямайка? *Али*?

— Изненада!

Емили изпищя и отскочи назад, удряйки гърба си в бравата. За столовете бяха завързани балони, на дивана лежеше опакован подарък, а на масата се кипреше огромна торта, върху която грееше логото на Университета на Северна Каролина. Родителите ѝ се втурнаха към нея, ухилени до уши.

— Поздравления за стипендията! — Господин и Госпожа Фийлдс я прегърнаха силно, което не ѝ се беше случвало от месеци. — Толкова се гордеем с теб!

Зад родителите ѝ се бяха струпали още хора. Тя надникна над раменете им и вида бебето Грейс, господин и госпожа Роланд... и Клоуи.

— О, Господи! — прошепна Емили и отпусна ръце.

Госпожа Фийлдс се обърна и ги посочи.

— Поканих семейство Роланд да празнуват с нас! Ако не бяха те, това нямаше да се случи!

— Да, благодарим ви! — каза господин Фийлдс, отиде при тях и здраво разтърси ръката на господин Роланд.

— Няма защо — отвърна господин Роланд сковано, с фалшив приятелски тон. Той избягваше погледа на Емили, което я устройваше напълно.

— Толкова се радвам, че нещата се наредиха! — прегърна я госпожа Роланд. Когато Емили отвърна на прегръдката ѝ, Клоуи задавено изписка. Емили я погледна. Очите ѝ горяха от омраза. На лицето ѝ нямаше и намек от усмивка. За Клоуи Емили беше прелюбодейка. Разбивачка на семейства.

Госпожа Фийлдс нарязва тортата и раздаде на всекиго по парче. И, слава Богу, всички възрастни потънаха в своите разговори, оставяйки

Емили и Клоуи сами. Емили улови погледа ѝ.

— Трябва да поговорим.

Клоуи се извърна, преструвайки се, че не я е чула. Но Емили не можеше да ѝ позволи да повярва на нещо, което не е истина. Тя я хвана за ръката и я отведе в кухнята. Клоуи вървеше покорно, но после се облегна на кухненския плот, скръсти ръце и се престори, че разглежда буркана за бисквити във формата на пиле. Тя изобщо не поглеждаше към Емили.

— Съжалявам — прошепна Емили. — Трябва да ми повярваш, че нямах представа какво ще се случи. Не съм го *искала*.

— Да бе, да — изсъска Клоуи, без да отмества поглед от буркана. — Била ли си ми всъщност изобщо приятелка? Или просто ме използваше, за да се докопаш до стипендията?

Емили зяпна изненадано.

— Разбира се, че не! Никога не бих постъпила така!

Клоуи завъртя очи.

— Чух какво каза баща ми в онази стая. Каза, че в четвъртък вечерта си се държала така, сякаш си го искала. Когато се напих и отидох да си легна какво се случи между вас?

Емили се извърна и прехапа устни.

— Той ме целуна, кълна се. Не знаех как да ти го кажа.

Клоуи потрепна и за пръв път погледна Емили в очите.

— Знаела си го от три дни и нищо не си ми казала?

Емили наведе глава.

— Не знаех как...

— Нали бяхме приятелки? — Клоуи сложи ръце на хълбоците си. — Приятелите си споделят такива неща. Пък и защо да ти вярвам, че си невинна? Та аз едва те *познавам*. Единственото, което знам, е, че си родила дете през лятото и...

— *Ш-ш-шт!* — изписка Емили и запуши устата ѝ с ръка.

Клоуи се отдръпна, събаряйки един от кухненските столове.

— Трябва да го кажа на вашите. Да съсия живота ти, както ти съсия моя.

— Моля те, недей — замоли се Емили. — Те ще ме изхвърлят от дома. Ще бъдат съсипани.

— И какво от това?

Емили я хвана за ръцете.

— Казах ти тайната си, защото смятах, че мога да ти се доверя. Усещах, че ставаме приятелки. И... не съм имала истинска приятелка от доста време. Толкова бях самотна. — Тя избърса една сълза. — Мразя се за това, че прецаках нещата и не ти казах по-рано. Просто исках да те предпазя. Исках да си щастлива. Надявах се, че няма да се повтори. Че всичко е просто една ужасна грешка.

Клоуи се обърна настрани, без да каже нищо. Това добре ли беше, или зле? Емили не можеше да прецени.

— Моля те, не казвай на никого — прошепна тя. — Аз със сигурност ще си мълча за баща ти. Ще го изтрия от мислите си, обещавам. Ще ми се да не се беше случвало.

Клоуи продължи да гледа настрани. Часовникът във форма на кокошка тиктакаше шумно. От съседната стая се чуваха гласовете на възрастните. Най-накрая тя погледна Емили със студени, изморени очи и въздъхна.

— Няма да разкрия тайната ти, ако оставиш баща ми на мира.

— *Благодаря* — каза Емили. — Разбира се, че ще го оставя.

Тя пристъпи към Клоуи, за да я прегърне, но Клоуи я отблъсна настрани като куче, което вре носа си в таблата с храна.

— Това не означава, че искам да сме приятелки.

— Какво? — извика Емили. — 3-защо?

— Просто не мога. — Клоуи се завъртя на токовете си и тръгна към вратата на кухнята. — Кажете на нашите, че са ми се обадили по телефона и ще ги чакам в колата — подхвърли тя през рамо. — Не се обиждай, но някак си не ми се ще да ям празничната ти торта.

Емили я проследи с поглед как излиза от кухнята и затръшва вратата зад гърба си. Чувстваше се така, сякаш някой беше изтръгнал сърцето ѝ и го беше пуснал в месомелачка. Всичко беше съсипано. Вярно, че беше спечелила стипендията, бъдещето ѝ беше уредено, но тя беше платила скъпо за това.

Скръц.

Емили се обърна и примижа от заслепяващото слънце, което нахлуваше през прозорците. Какво беше това? Тя огледа шкафовете и пода, след което забеляза малък лист хартия на пода до вратата, през която току-що беше излязла Клоуи. Сърцето ѝ прескочи. Тя изтича до прозореца и погледна навън, търсейки човека, който го беше оставил. Не беше ли онова някаква фигура, която се крие между дърветата?

Тя отвори задната врата, пропускайки вътре студения въздух.

— Али? — извика тя. — Али! — Но никой не ѝ отговори. — Клоуи? — извиси после глас с надеждата, че Клоуи може да е видяла нещо. Но Клоуи също не ѝ отговори.

Възрастните се смееха на нещо в съседната стая. Грейс изписка радостно. Емили вдигна хартийката с треперещи ръце и я разгъна. Острият почерк се размаза пред погледа ѝ.

Тя може и да не каже, но аз нищо не обещавам — за която и да е от тайните ти. Съжалявам!

А.

32.

АЛИ, КОВАРНАТА ЛИСИЦА

— Ъ-ъ-ъ, извинете?

Хана погледна от крос тренажора, върху който се потеше и видя дребно момиче с големи влажни очи и тънко кръстче.

— За тези уреди лимитът е трийсет минути — оплака се момичето. — А ти си тук от *шейсет и три*.

— Лоша работа — отсече Хана и увеличи скоростта си. Нека фитнес полицията да дойде и да я изхвърли.

Беше събота следобед — годишнината от смъртта на Алисън Дилорентис, както тръбяха всички новинарски канали, не че Хана би могла да го забрави, — и тя се намираше във великолепия фитнес салон на Кънтри клуба. Залата ухаеше на ароматни свещи, всички телевизори, монтирани по стените, излъчваха МТВ и свръхактивната инструкторка викаше толкова силно, че Хана можеше да я чуе през хип-хоп музиката, която се лееше от слушалките ѝ. Надяваше се, че крос тренажорът ще прогони спомените за Табита, Ямайка, инцидента в асансьора и най-вече А., но нещо не се получаваше. Тя не спираше да усеща ръцете на Табита — на *Али*, — върху раменете си, готови да я бутнат от покрива. Не спираше да чува писъците на приятелките си. И как тогава Ариа пристъпи напред и всичко се случи толкова бързо...

В първия момент Хана изпита облекчение, че Ариа блъсна Али. Тя беше убила толкова много хора, че смъртта ѝ щеше да е истинска благословия за човечеството. Но след това осъзна какво са направили. Животът все пак си беше живот. Те не бяха убийци.

Хана и приятелките ѝ изтичаха долу на плажа, вземайки по няколко стъпала наведнъж. Щом се озоваха на пясъка, те се огледаха. Луната хвърляше сребриста светлина върху плажа. Долавяше се тътенът на океана. Хана гледаше към бледите си крака с надеждата, че няма да се спъне в отпуснатото, усукано тяло на Али. Не можеше да не е умряла от удара, нали?

— Виждате ли я? — донесе се гласът на Ариа отнякъде.

— Не още — отвърна Спенсър. — Продължавайте да търсите!

Те тичаха по плажа, нагазиха в топлата вода, провериха около дюните, дори огледаха скалите и пещерите. Но никъде не намериха тяло.

— Какво става тук, по дяволите? — Ариа се спря, останала без дъх. — Къде се е дянала?

Хана се огледа уплашено. Това не беше възможно. Али не можеше просто така да изчезне. Ариа я беше *блъснала*. Тя беше паднала. Съвсем ясно чува удара на тялото ѝ в пясъка. Бяха погледнали през парапета и можеха да се закълнат, че са видели тялото ѝ. *Бяха, нали?*

— Сигурно отливът го е отнесъл. — Спенсър посочи морето. — Може би вече е някъде навътре.

— А какво ще стане, ако я изхвърли обратно? — прошепна Ариа.

— Никой не може да докаже, че ние сме го извършили. — Спенсър отново огледа брега. Нямаше нищо. Никой не ги наблюдаваше. — Освен това, Ариа, това беше при самозащита — Али щеше да ни убие.

— Няма как да сме сигурни. — Очите на Ариа бяха ококорени и уплашени. — Може би не сме я разбрали правилно. Може би не трябваше да...

— *Трябваше!* — рече остро Спенсър. — Ако не я беше *блъснала*, може би сега въобще нямаше да сме тук.

Всички се умълчаха. Емили погледна към кръглата луна.

— Ами ако Али не е отнесена от океана? — прошепна тя. — Ако е оцеляла след падането и е отишла да търси помощ?

Стомахът на Хана се сви. Тя си мислеше същото.

Спенсър ритна една купчинка пясък.

— Няма начин. Не би могла да оцелее след такова падане.

— Тя се измъкна от пожара — напомни ѝ Емили. — Не знаем с кого си имаме работа. Тя е невероятно силна.

Очите на Спенсър проблеснаха.

— Нека просто забравим, става ли? Океанът я е отнесъл. Тя е *мъртва*.

В този миг Хана забеляза нещо в другия край на салона. На прага стоеше Джеремайя и гледаше право в нея.

Тя скочи от уреда и попи лицето си с кърпата. Пулсът ѝ се ускори. Когато Джеремая се приближи до нея, тя го посрещна с широка, невинна усмивка.

— Ха, ти в този салон ли ходиш?

— Всъщност, да — озъби ѝ се Джеремая. Лицето му пламтеше от гняв. — Или по-скоро ходех. Баща ти ми беше уредил безплатна карта. Но сега ми я отнеха.

— Оу — рече тихо Хана.

— Оу? Това ли ще кажеш само? Оу? — Джеремая, беше толкова ядосан, че целият трепереше. — Дано си доволна, Хана. Ти си виновна за всичко това.

Тя потръпна, но не отстъпи.

— Нищо лошо не съм направила. Просто казах на татко, че съм те видяла на горния етаж.

— Нищо не си видяла и много добре го знаеш. — Той се наведе към нея и неприятният му дъх опари лицето ѝ. — Ти имаш нещо общо с това, нали?

Хана извърна лице. Момичето, което искаше да използва крос тренажора, погледна към тях и се намръщи.

— Нямам представа за какво говориш.

Джеремая я посочи с пръст.

— Ти съсипа кариерата ми. И имам усещането, че ще намериш начин да съсипеш кампанията на баща си. Помниш ли онова анонимно съобщение, че криеш нещо? Ще го разследвам, Хана. И ще те смажа.

Хана изписка ужасено. Джеремая я погледна упорито, след което се обърна и тръгна да излиза с маршова стъпка.

— Добре ли си? — попита я момичето, натискайки педалите на крос тренажора. — Той изглеждаше доста... напрегнат.

Хана прокара ръка през мократа си от потта коса и промърмори нещо в отговор. Със сигурност не се чувстваше добре. Колко сериозен беше Джеремая? В какво се беше замесила?

И тогава отново се чу пискливият кикот. Тя огледа салона. Али?

Смехът продължаваше да ехти. Хана затвори очи, сещайки се отново за празния плаж. Дълго време беше потискала мисълта, че Али е оцеляла, но сега вече знаеше, че Емили е права.

Али беше тук. Може би не точно в салона, но беше в Роузууд, следеше ги, наблюдаваше ги, готова да съсипе живота им за трети,

последен път. Али беше като котка с девет живота: беше оцеляла при пожара в гората на Спенсър, след това се спаси от пожара в Поконос, а сега бе оживяла и след падането от Гарвановото гнездо. Беше изпълзяла встрани, беше превързала раните си, после се беше излекувала и сега отново се беше върнала. Може би нямаше да умре, докато не получи онова, което иска: да се отърве от тях веднъж и завинаги.

Хана знаеше, че ѝ остава само едно: да отиде в полицията. Али трябваше да бъде спряна. Ако това означаваше да разкаже какво се беше случило в Ямайка, така да бъде. И без това го бяха направили при самозащита. Бяха го направили, за да сложат край на порочния кръг от убийства — кой знае кого още беше убила, след като се спаси от пожара. Освен това те всъщност не я бяха *убили* — тя беше още жива. Хана беше готова да приеме вината вместо приятелките си, дори това да означаваше да изпадне в немилост пред баща си. В никакъв случай нямаше да допусне Али отново да им причини това.

Тогава телефонът ѝ изжука и тя подскочи. С надежда си помисли, че може би е Майк — едва ли щеше да издържи повече, без да ѝ се обади. Тя извади телефона си и погледна към екрана. „СЪОБЩЕНИЕ ОТ НЕПОЗНАТ НОМЕР“.

С треперещи ръце го отвори и прочете:

Пусни си новините, скъпа.
Имам изненада за теб.
Целувки!

А.

33.

НОВИНИТЕ, КОИТО НЕ БЯХА ОЧАКВАЛИ

Влакът стрела до Роузууд спря на станция Пен и Спенсър, майка ѝ и семейство Пенитисъл мълчаливо се качиха. Господин Пенитисъл седна вдървено на мястото си. Той имаше вид на човек, който всеки момент ще получи пръсване на кръвоносен съд в мозъка. Госпожа Хейстингс седна до него, хвърляше му загрижени погледи, гледаше напрегнато през прозореца или поклащаше укорително глава към Спенсър. Тя се чудеше какво ли е казал господин Пенитисъл на майка ѝ тази сутрин. Беше ли включил онази част, в която разтърсваше Зак? Беше ли ѝ признал, че е хомофоб?

Амилия не спря да се върти и да ги гледа изпитателно, убедена, че нещо става, но без да се осмели да попита какво. Зак се сви до прозореца и пъкна слушалките на айпода в ушите си. Остави якето и сака си на съседната седалка, за да не може Спенсър да седне до него. Тя няколко пъти се опита да му се извини, но от това нямаше никаква полза — той дори не я поглеждаше.

Влакът подмина Нюарк, след това Трентън. Телефонът на Спенсър иззвъня — ОБАЖДАНЕ ОТ ХАНА МЕРИН. Но точно сега тя не искаше да говори с Хана. Не искаше да говори с никого.

Спенсър притисна челото си към студеното стъкло и се загледа в дърветата и къщите, покрай които профучаваха. Днес небето бе кристално синьо, почти без никакви облаци. Това внезапно ѝ напомни за полета обратно от Ямайка. Когато се издигнаха над пистата и закръжиха над летището, тя видя безкрайния празен плаж и бушуващия син океан. Беше сигурна, че от тази височина ще успее да види тялото на Али, което се мята по вълните, проблясък на ярко жълто сред безкрайната синева, но не видя нищо.

Дните след смъртта на Али бяха ужасни: те се преструваха на щастливи тийнейджърки, дошли на почивка, най-вече заради Ноъл и Майк. Гмуркаха се и плуваха, гребяха с каяк и скачаха от скалите. Хана ходи на масаж, а Ариа на няколко курса по йога. Но тайната ги

угнетяваше. Почти не се хранеха. Трудно се усмихваха. Пиеха много, но алкохолът ги правеше напрегнати и раздразнителни, вместо щастливи и спокойни. Понякога Спенсър чуваше Хана, с която делеше една стая, да става от леглото посред нощ, да се затваря в банята и да прекарва часове там. Какво ли правеше? Питаше отражението си в какво се е замесила? Преживяваше отново цялата ужасна случка?

Спенсър винаги се преструваше, че спи, когато Хана излизаше от банята и никога не разговаряше с нея за това. Отчуждението им започна да се задълбочава. Те не искаха да се поглеждат от страх, че някоя от тях ще избухне в сълзи.

Всяка сутрин Спенсър се събуждаше, излизаше на терасата и оглеждаше бреговата линия, уверена, че тялото на Али ще лежи там, подпухнало и синьо. Но него го нямаше. Все едно нищо не се беше случило. Никакви полицаи не почукаха на вратите им, за да им зададат въпроси. Никой от служителите на хотела не сподели нищо за някой изчезнал гост. Като че ли никой не беше забелязал, че е изчезнала. И като че ли никой, съвсем никой, не беше видял какво сториха Спенсър и останалите в онази ужасна нощ.

По време на полета към дома Емили докосна ръката на Спенсър. Кожата ѝ беше восъчно бледа, косата ѝ изглеждаше мазна и немита.

— Не мога да спра да мисля за това. Ами ако океанът не е отнесъл тялото? Ами ако не е умряла при удара? Ами ако *страда* някъде?

— Това са глупости — сопна ѝ се Спенсър, която не можеше да повярва, че Емили се е осмелила да повдигне този въпрос на публично място. — Претърсихме всеки сантиметър от онзи плаж. Не би могла да се отдалечи с пълзене много надалеч.

— Но... — Емили завъртя в ръцете си пластмасовата чаша, която бе взела от количката с освежаващи напитки. — Много е странно, че приливът не я изхвърли на брега.

— *Добре*, че не я изхвърли — прошепна Спенсър, разкъсвайки салфетката си на хиляди парченца. — Вселената е милостива към нас — и всички *останали*, които тя уби. Тя беше луда, Емили. Постъпихме по възможно най-добрия начин. Единственият начин.

Но сега Спенсър вече се съмняваше, че Али е била отнесена от вълните. Тя се взираше в последното съобщение, което ѝ бе изпратил А.:

Накрая всички тайни се изхвърлят на брега.

Емили беше права. Али не беше изхвърлена на брега, защото не беше умряла при падането.

Най-накрая влакът спря на роузуудската гара и всички слязоха. Те натовариха чантите си в Рейндж роувъра на господин Пенитисъл и потеглиха към дома. Пътуването бе също така мълчаливо и неловко, макар че радиото, което господин Пенитисъл беше пуснал, поне разведряваше малко обстановката. През целия си живот Спенсър не се беше радвала толкова при вида на къщата си. Когато отвори вратата на колата, господин Пенитисъл се обърна към нея и я погледна втренчено.

— Сбогувай се със Закъри, Спенсър, защото повече няма да го видиш.

Спенсър едва не изпусна сака си на калната улица.

— Какво? — Не бяха ли казали предишната вечер, че семейство Пенитисъл се мести у тях?

— Той отива във военно училище в Ню Йорк — каза господин Пенитисъл с равен, безизразен глас, който най-вероятно използваше, когато уволняваше своите подчинени. — Всичко е уредено. Тази сутрин се обадох.

Амилия ахна — очевидно и тя го чуваше за пръв път. Спенсър погледна умолително господин Пенитисъл.

— Уверен ли сте, че това е наложително?

— Спенсър. — Майка ѝ я отдръпна от колата. — Това не е твоя грижа.

Но Спенсър отново се пъкна в колата. Тя се накани за пореден път да се извини, но в този миг от радиото гръмна мелодията, оповестяваща обявяването на новините от последните минути.

— Току-що научихме нещо интересно — обяви въодушевено репортерът. — Съобщиха ни, че на брега в Ямайка са намерени останките на младо момиче.

Спенсър усети как косъмчетата ѝ настръхват. Тя се отдръпна от Зак и втренчи поглед в говорителя на задната седалка. *Какво* бяха казали току-що? В този миг госпожа Хейстингс я издърпа отново навън.

— Хайде, да вървим. — Тя затвори вратата и махна навъсено на господин Пенитисъл. Двете изпратиха с погледи отдалечаващата се кола, докато червените ѝ светлини не се изгубиха зад ъгъла.

Останките на младо момиче... Ямайка. Спенсър извади телефона си тъкмо когато Хана ѝ звънесе отново. Спенсър се обади.

— Какво става в Ямайка?

— Опитвам се да се свържа с теб от един час — прошепна Хана.
— Боже мой, Спенсър!

— Ела у дома — каза Спенсър и се затича към къщата с разтупкано сърце. — *Веднага идвай у дома!*

34.

МОМИЧЕТО НА БРЕГА

Когато Ариа паркира пред къщата на Спенсър, всички лампи вътре светеха. Приусът на Хана и волвото на Емили стояха до тротоара. Когато Ариа угаси двигателя на субаруто си, тя ги видя как се придвижват внимателно по хлъзгавия път. Настигна ги при вратата.

— За какво става въпрос? — Когато Спенсър ѝ се обади, Ариа тъкмо слизаше от автобуса от Ню Йорк. Приятелката ѝ я повика, без да ѝ обяснява защо.

Хана и Емили се обърнаха изненадано към нея. Преди да успеят да кажат каквото и да било, Спенсър отвори вратата. Лицето ѝ беше смъртно бледо.

— Елате с мен.

Тя ги поведе към всекидневната. Ариа се огледа; не беше влизала в тази стая поне от една година, но по стените висяха все същите училищни снимки на Мелиса и Спенсър. Телевизорът беше пуснат и звукът му беше усилен. Тя видя логото на CNN в горния десен ъгъл. Под екрана вървеше голям жълт банер:

„РИБАР ОТКРИВА ОСТАНКИТЕ НА ИЗЧЕЗНАЛО
МОМИЧЕ В ЯМАЙКА“.

— Ямайка? — прошепна Ариа и се олюля. След това погледна към останалите. Емили покри устата си с длан. Хана притискаше стомаха си, сякаш всеки момент щеше да повърне. А Спенсър не можеше да откъсне очи от екрана, който показваше синия океан и гладкия пясъчен плаж. Една ръждясала рибарска лодка беше изтеглена на пясъка и безброй репортери и полицаи се бяха събрали и снимаха.

Очите на Хана шареха напред-назад.

— Това нищо не означава. Възможно е да е някой друг.

— Не е някой друг — рече Спенсър с разтреперан глас. — Просто *гледай*.

На екрана се появи една руса репортерка, облечена в поло с емблемата на CNN.

— Намираме се на мястото, където полицията разследва останките, намерени на брега по-рано този месец — обясни тя. Вятърът развяваше косата ѝ на всички страни. — Според рибаря, който предпочита да остане анонимен, той е открил останките в една пещера на около шест мили южно от Негрил.

— Негрил? — Хана погледна момичетата с треперещи устни. — Вие, момичета...

— *Ш-ш-шт!* — Спенсър ѝ махна с ръка да мълчи. Репортерката заговори отново.

— Съдейки по състоянието на останките, експертите смятат, че става въпрос за седемнайсетгодишно момиче. От степента на разлагане са стигнали до извода, че момичето е умряло преди около година. Съдебните експерти работят по въпроса за идентифицирането на жертвата.

— О, Господи. — Ариа се отпусна в един от фотьойлите. — Мацки, дали това е... Али?

— Как е възможно? — Хана стисна телефона си. — Не ни ли изпраща тя есемесите? Не е ли тя, която е *видяла* какво направихме?

— Каква е вероятността друго седемнайсетгодишно момиче да умре край „Скалите“? — изляя Спенсър. — Това е тя, момичета. И когато полицаите я идентифицират и разберат, че *ние* също сме били там по това време, ще съберат две и две.

— Няма никакво доказателство, че сме били ние! — каза Хана.

— Ще *намерят*. — Спенсър стисна носа си. — А. ще им каже.

Ариа огледа стаята, сякаш снимките по стените можеха да ѝ дадат някаква утеха. Внезапно всичко се обърна с главата надолу. Значи Али наистина беше умряла при падането? Беше ли я отнесъл океанът толкова бързо, че те не можаха да я открият на брега? Защо я откриха цяла година по-късно, и то в пещера само на девет километра оттам?

И най-важният въпрос: Кой е А., щом не е Али?

— Получавам нова информация! — извика репортерката и момичетата вдигнаха стреснато глави. Камерата се размърда,

показвайки първо скупчените хора на брега, след това краката на репортерката и накрая отново лицето ѝ. Тя притисна ръка към ухото си, вслушвайки се в нечий глас в слушалката. — Идентифицирали са тялото — каза тя. — Имаме съвпадение.

Хана ахна. Ариа хвана ръката на Емили и я стисна силно. Тя очакваше репортерката да каже бавно и отчетливо *Алисън Дилорентис*. На лицето ѝ сигурно щеше да се изпише объркване. Щеше да се притесни, че не е разбрала точно името. Та нали Алисън Дилорентис беше мъртва все пак? Или това момиче имаше същото име, възможно ли бе такова ужасно съвпадение?

Внезапно на екрана се появи една снимка и момичетата изпищяха. Това беше Али в последното си превъплъщение, с права руса коса, леко изпъкнала брадичка, по-високи скули и по-тънки устни. Това беше точно момичето, с което се бяха срещнали в онази ужасна нощ на покривната тераса след вечеря. Същото момиче, което знаеше тайни, които можеха да са известни единствено на Али, което ги примами на платформата и едва не блъсна Хана през парапета. Въпреки всичко Ариа почувства облекчение като я видя. Поне вече знаеха със сигурност, че е мъртва.

— Родителите са идентифицирали останките на починалата по трите пирона в костта на глезена, останали от стар инцидент — обясни репортерката, докато снимката на Али се смали в единия ъгъл на екрана. — Те ни дадоха тази снимка, която е точно от времето преди изчезването ѝ. Името ѝ е Табита Кларк от Мейпълууд, Ню Джърси.

За миг Ариа си помисли, че мозъкът ѝ изключва. Тя се извърна настрани и погледна Спенсър в същия момент, когато приятелката ѝ се обърна към нея. Емили скочи на крака. Хана се наведе към екрана на телевизора, сякаш не можеше да повярва.

— Чакайте малко, какво каза репортерката току-що? — попита тя.

— Името ѝ е Табита Кларк — повтори Спенсър с монотонен глас и замаяно изражение на лицето. — От Мейпълууд, Ню Джърси.

— Но... не! — Ариа се обърна и всичко се завъртя пред очите ѝ. — Името ѝ не е Табита! Това е Алисън! *Нашата* Алисън!

Спенсър се обърна и посочи Емили с пръст.

— Ти беше сигурна в това! Погледна я и каза: „Това е Али!“

— Тя знаеше неща, които са известни само на Али! — извика Емили. — Вие също го повярвахте, мацки!

— Всички повярвахме — прошепна Ариа, вперила поглед в нищото.

Прякото предаване продължи. Момичетата погледнаха отново към екрана.

— Според родителите ѝ, Табита избягала от дома преди около година. Била проблемно дете, преживяла ужасен пожар вкъщи, когато била на тринайсет години, след което претърпяла болезнени пластични операции. Родителите ѝ знаели, че е била в Ямайка, но не заподозрели, че нещо не е наред допреди пет месеца, когато не им се обадила, както обикновено. Свързали се с приятелите ѝ, които казали, че не са се чували с нея повече от година.

Репортерката замълча и тъжно поклати глава.

— Току-що ми казаха, че господин и госпожа Кларк са я търсили напразно месеци наред. Колко тъжно, че продължителното търсене на дъщеря им завършва по такъв трагичен начин.

На екрана се появиха лицата на двама души. Под тях имаше надпис „Господин и госпожа Кларк“. Те бяха двама напълно нормално изглеждащи мъж и жена, майката беше облечена в раздърпан пуловер и торбести дънки, бащата имаше брадичка, оформена на катинарче и тъжно, виновно лице. Те изобщо не приличаха на слабата като игла госпожа Дилорентис или на господин Дилорентис с неговия клюнест нос и незаинтересовано изражение на лицето.

Хана се хвана за главата.

— Мацки... какво *става* тук?

Сърцето на Ариа заби толкова бързо, че тя очакваше всеки момент да изскочи навън. В главата ѝ се завъртя ужасна мисъл. Съдейки по лицата на останалите, те си мислеха същото.

Тя си пое дълбоко дъх и изрече на глас най-ужасното нещо, което някога си бе представяла, че ще изрече:

— Мацки, Табита не е Али. Убили сме невинно момиче.

35. НЕ ЗАТВАРЯЙТЕ ОЧИ...

Емили се свлече на пода. Ужасяващата мисъл зажува в главата ѝ като цял рояк пчели. *Табита не е Али. Табита е невинна. Убили сме невинно момиче.*

Това не беше възможно, но въпреки това го виждаше от екрана на телевизора. Табита имаше свой живот, който нямаше нищо общо с алиния. Тя имаше родители. Дом. Изгарянията ѝ са били от пожар, когато е била малка, а не от експлозията в Поконос. Поведението и в Ямайка ще да е било някаква глупава шега, някакво предизвикателство, игра на рискове.

— Може да е чула за нас по новините — изрече на висок глас Ариа, отразявайки мислите на останалите. — Може би е следила таблоидите, всички новинарски материали...

— Сигурно е имало сайтове, в които има много повече информация за нас — промърмори Спенсър, вперила немигащи очи в пода. — Може да е била обсебена от нас. И когато ни е видяла...

— ... е решила да се избъзика с нас — завърши Хана, обхвана главата си с ръце и се заклати наляво-надясно. — Знаете ли, мацки, мислех да отида в полицията и да си призная за това. Щях да им разкажа за А. и Али, и дори за случилото се в Ямайка.

— Господи — прошепна Спенсър. — Слава Богу, че не си.

Очите на Хана се напълниха със сълзи.

— О, Боже. О, Боже! Какво направихме? Сега ще открият, че ние сме извършили убийството!

— А. ми изпрати снимка как танцувам с Табита — прошепна Емили. — Доказателство, че я познаваме. Ами ако я изпрати и на родителите ѝ? Или на ченгетата?

— Чакай малко. — Ариа посочи екрана.

Репортерката притисна пръст към ухото си; очевидно получаваше някаква нова информация.

— Шерифът определя смъртта ѝ като нещастен случай — каза тя. — Като се има предвид близостта ѝ до курорта „Скалите“, който е известен с пиянските оргии на непълнолетни, следователите предполагат, че някоя вечер госпожица Кларк е пила твърде много и е загинала в трагичен инцидент.

Камерата се обърна към шерифа, висок ямаец с лъскава синя униформа. Той стоеше на импровизирана платформа точно до разнебитената рибарска лодка, която беше намерила останките на Табита.

— Предполагаме, че госпожица Кларк е решила да поплува под влиянието на алкохола — заяви той пред редицката микрофони. — Курортът „Скалите“ е имал и друг път проблеми с пияни непълнолетни и сега твърдо сме решили да сложим край на това. Затваряме хотела за неопределено време.

Проблеснаха светкавици. Репортери започнаха да подвикват въпроси. Емили се облегна вцепенена назад във фотьойла. Спенсър примигна. Ариа притисна коленете си към гърдите. Хана поклати глава и отново избухна в сълзи. Емили знаеше, че трябва да почувства облекчение, но това така и не се случи. Тя знаеше истината. Това не беше нещастен случай. Ръцете им бяха изцапани с кръвта на Табита.

От камината се разнесе пропукване. Острата миризма да горящо дърво напомни на Емили за много неща наведнъж — като лагерния огън, който бяха стъкнали в гората през лятото след Онова с Джена. Край угасващите му пламъци Али им беше подарила гривните и ги беше накарала да обещаят, че докато са живи няма да разкажат какво са направили. Гривната върху ръката на Табита зловещо напомняше на онези, които беше изработила Али — от три различни сини конеца, увити заедно, за да се получи ясен чист езерен цвят.

Но това сигурно беше съвпадение. А сега те трябваше да пазят още една тайна, докато са живи. И тя беше много по-ужасна от предишната.

Миризмата на пушек напомни на Емили и за нещо друго: овъглената, пушеца вила в Поконос в деня, когато Али я подпали с надеждата да ги убие. За части ся секундата Емили позволи на спомена да нахлуе в главата ѝ — как тича към кухненската врата, отчаяно опитвайки се да се освободи. Али също беше там, мъчеше се да излезе

преди другите, за да ги залости вътре. По Емили я хвана за ръката и я завъртя към себе си.

— Как можа да постъпиш така? Попита настоятелно тя.

Очите на Али пламнаха. Устните ѝ се разтегнаха в усмивка.

— Вие, кучки, съсипахте живота ми.

— Но... аз те *обичах* — извика Емили.

Али се изкиска.

— *Колко* си смотана, Емили.

Емили я стисна здраво за раменете. В този миг се разнесе силен гръм. Следващото нещо, което помнеше, бе как лежи на земята до вратата. Докато се опитваше да изпълзи по-далеч от пожара, тя ритна нещо на пода. Това беше оранжевият пискюл, който беше висял над вратата, откакто се помнеше. Всеки път, когато Емили влизаше във вилата заедно с Али, готова за поредния забавен уикенд, тя погалваше копринените конци на пискюла. Той я караше да се чувства като у дома си.

Незнайно защо Емили пъкна пискюла в джоба си. След това отново погледна назад. Видя нещо, което никога нямаше да разкрие, отчасти защото не беше сигурна дали е истина, или просто си е халюцинирала, отчасти защото знаеше, че приятелките ѝ нямаше да ѝ повярват, и отчасти, защото беше твърде страшно и ужасно дори да го произнесе на глас.

Когато погледна назад през отворената врата към горящата къща, Али не се виждаше никъде. Дали не се беше скрила в пушека? Или просто беше пропълзяла обратно в кухнята и се беше примирила със смъртта?

А може би се беше опитвала отчаяно да се измъкне от къщата. Емили никога нямаше да забрави какво направи след това. Вместо да затвори вратата и дори да подпре бравата ѝ със стол, за да бъде сигурна, че Али няма да се измъкне, тя я остави широко отворена. Али можеше да се измъкне навън. На безопасно място. На свобода. Емили не можеше да я остави да умре вътре. Въпреки всички ужасни неща, които ѝ беше казала, въпреки че беше разбила сърцето ѝ, тя не можеше да го направи.

И сега, в дневната на Спенсър, Емили бръкна в джоба си и докосна оранжевия пискюл. Пред очите ѝ премина ужасната сцена на

платформата в Ямайка. „Всички мислеха, че си умряла в пожара — каза Емили на момичето, което смятаха за Али. — Но...“

„Какво но? — я беше прекъснало момичето. — Успяла съм да избягам? Имаш ли представа как е могло да се случи, Ем?“

След това беше втренчила поглед в джоба на Емили, сякаш имаше рентгеново зрение и можеше да види оранжевия пискюл, който Емили носеше навсякъде със себе си, пискюлът, който висеше над същата врата, която беше позволила на Али да избяга.

Табита знаеше какво е направила Емили. Но... как?

Когато телефонът на Емили изпиука в чантата ѝ, тя едва не откачи. Секунда след това изжува и блекбърито на Спенсър. Телефонът на Ариа изсвири като клаксон на кола. Ханиният изчурулика като птичка. Звуците се повториха още по веднъж. Момичетата се спогледаха с ужас в очите. Ако Табита не беше Али и беше умряла в онази нощ, то кой тогава им причиняваше това? Възможно бе Али да е оцеляла след пожара. Тя ли беше А., който ги измъчваше, заплашвайки да разкрие най-ужасните им тайни?

Спенсър бавно извади телефона си. Същото направи и Ариа, след това Хана. Емили извади своя телефон от чантата и погледна екрана. „ЕДНО НОВО СЪОБЩЕНИЕ“. От скрит номер. Разбира се.

Да не мислите, че знам само това, кучки? Това е само черешката на тортата... и аз тъкмо започвам.

А.

КАКВО СЛЕДВА...

Настина ли си мислехте, че всичко е свършило? Моля ви се. Докато тези мацки не слушат, аз няма да спра да ги наблюдавам. Ама и те са едни палавници! Да ви припомня ли?

Гърдите на Хана едва не станаха интернет сензация. Вярно, че тя плати на Патрик, но скоро ще разбере, че има милион други начини да съсипе кампанията на татко.

Емили разби семейството на Клоуи. И това ми било приятелка. Може пък Клоуи да ѝ върне услугата и да разкаже на госпожа Фийлдс как точно е прекарала ваканцията си дъщеря ѝ... а може пък и аз да го направя.

Да не забравяме и Ариа. Блъсването я превърна в малка сладка убийца. Освен това кракът на Клаудия не е единственото счупено нещо. Ще успеят ли Ариа и Ноъл да оцелеят след урагана Клаудия? Както казват във Финландия, *ја, бе, ја!*

И най-накрая стигаме до непослушната Спенсър. Да не би да смятате, че Зак е единственият човек, когото е съсипала? Я си помислете пак! Тя сътвори няколко доста мръсни номера, за да се озове в мечтания университет — и някои хора доста пострадаха от това.

Но ето го и въпросът, който тормози всички ни: Още колко дълго ще успеят Хана, Емили, Ариа и Спенсър да прикриват онова, което сториха на Табита? Или по-точно колко време ще им отпусна?

Останете с мен, скъпи. Скоро ще стане толкова интересно...

А.

БЛАГОДАРНОСТИ

Първо искам да призная колко съм развълнувана, че сагата „Малки сладки лъжкени“ продължава. Веднага, щом написах първите изречения от тази книга, аз се почувствах толкова... добре, толкова развълнувана и поласкана, че отново съм допусната до обърканите животи на Спенсър, Ариа, Емили и Хана. И както винаги дължа огромни благодарности на прекрасните, умни хора, които ми помогнаха да сътворя новата мрежа от лъжи и заплахи за нашите лъжкени: Лес Моргенстерн, Джош Банк, Сара Шандлър и Дейни Дейвис от „Алой“. За мен беше истинско удоволствие да работя с вас по тази поредица — истина е, че всеки път, когато се съберем заедно, се случва нещо вълшебно.

Освен това огромни благодарности на невероятните хора в другия край на страната, които превърнаха „Малки сладки лъжкени“ в огромен успех и на малкия екран — по-точно Марлийн Кинг, Оливър Голдстик, Боб Ливай и Лида Кокрън-Нийлън; великолепните актриси Люси Хейл, Ашли Бенсън, Троян Белисарио и Шей Мичъл, както и всички останали от екипа; на отличните сценаристи, които вникнаха толкова пълно в поредицата и успяха да ѝ предадат свое закачливо, страховито и вълнуващо различно развитие; както и на всички останали, които работят по проекта, дори и в най-малките роли. Искам да благодаря и на Фарин Джейкъбс и Кери Съдърланд от „Харпър Тийн“, които винаги са имали невероятен усет (и добри спомени) за поредицата, както и на Кристин Маранг и Алисън Ливайн от „Алой“ за невероятната работа по всичко свързано с Лъжките в интернет — включително поддържането на свежия, забавен и интересен блог! Огромно благодаря на Анди Макникъл и Дженифър Рудолф-Уолш от „Уилям Морис“ за реализирането на „Малки сладки лъжкени“ 9–12. Сигурно забравям страшно много хора — списъкът продължава да расте!

Както обикновено, изпращам цялата си любов на моето семейство и съпруга ми Джоъл, който винаги е до мен с някой

юридически съвет. Но най-вече искам да посветя тази книга на всички читатели на поредицата, от най-първите момичета, които решаха да дадат шанс на „Малки сладки лъжкеници“ след първото ми представяне на книгата в „Карли палас“, Ню Йорк, до многото фенове, с които се срещнах, изнемогваща от горещината във Форт Майерс, Флорида, и прекрасните момичета и библиотекари в Еврейската библиотека в Монреал, на всички, дошли на междинните събития, както и на читателите, с които общувам в Туитър и Фейсбук, чатовете и скайп. Без вашия неугасващ ентузиазъм и любов към поредицата „Не питай, не казвай!“ нямаше да съществува. Ценя всеки един от вас повече, отколкото бих могла да го изразя с думи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.